

Π Ρ Α Κ Τ Ι Κ Α Β Ο Υ Λ Η Σ

Ι' ΠΕΡΙΟΔΟΣ (ΠΡΟΕΔΡΕΥΟΜΕΝΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ)

ΣΥΝΟΔΟΣ Β'

ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΗ ΠΝΣΤ'

Τετάρτη 19 Ιουνίου 2002 (πρώι)

Αθήνα, σήμερα στις 19 Ιουνίου 2002, ημέρα Τετάρτη και ώρα 11.03' συνήλθε στην Αίθουσα των συνεδριάσεων του Βουλευτηρίου η Βουλή σε ολομέλεια για να συνεδριάσει υπό την προεδρία του Β' Αντιπροέδρου αυτής κ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΗ ΣΓΟΥΡΙΔΗ .

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Παναγιώτης Σγουρίδης): Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, αρχίζει η συνεδρίαση.

(ΕΠΙΚΥΡΩΣΗ ΠΡΑΚΤΙΚΩΝ: Σύμφωνα με την από 18.6.2002 εξουσιοδότηση του Σώματος επικυρώθηκαν με ευθύνη του Προεδρείου τα πρακτικά της ΠΝΕ' συνεδριάσεώς του, της Τρίτης 18 Ιουνίου 2002, σε ό,τι αφορά στην ψήφιση στο σύνολο του σχεδίου νόμου: «Για την προστασία των Αρχαιοτήτων και εν γένει της Πολιτιστικής Κληρονομιάς».)

Παρακαλείται ο κύριος Γραμματέας να ανακοινώσει τις αναφορές προς το Σώμα.

(Ανακοινώνονται προς το Σώμα από τον κ. Κωνσταντίνο Κιλτίδη, Βουλευτή Κιλκίς, τα ακόλουθα:

A. ΚΑΤΑΘΕΣΗ ΑΝΑΦΟΡΩΝ

1) Ο Βουλευτής Μαγνησίας κ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΒΟΥΛΓΑΡΗΣ κατέθεσε αναφορά με την οποία η Ένωση Αγροτικών Συνεταιρισμών Επαρχίας Αλμυρού Μαγνησίας ζητεί να διπλασιαστεί η τιμή εκτίμησης του ζημιωθέντος ελαιοκάρπου της περιοχής του.

2) Ο Βουλευτής Λασιθίου κ. ΜΙΧΑΛΗΣ ΚΑΡΧΙΜΑΚΗΣ κατέθεσε αναφορά με την οποία ο Τοπικός Οργανισμός Εγγείων Βελτιώσεων Ιεράπετρας Λασιθίου ζητεί την αύξηση του ποσού χρηματοδότησης για την εκτέλεση έργων στις πηγές Μαλαύρας Λασιθίου.

3) Οι Βουλευτές κύριοι ΑΝΤΩΝΗΣ ΣΚΥΛΛΑΚΟΣ και ΛΙΑΝΑ ΚΑΝΕΛΛΗ κατέθεσαν αναφορά με την οποία η Συντονιστική Επιτροπή Αγώνα Αναπήρων ζητεί τη θεσμοθέτηση δωρεάν ιατρικής και φαρμακευτικής περίθαλψης για τους αναπήρους και τους χρόνια πάσχοντες.

4) Η Βουλευτής Πέλλας κ. ΠΑΡΘΕΝΑ ΦΟΥΝΤΟΥΚΙΔΟΥ κατέθεσε αναφορά με την οποία ο Σύλλογος Προστασίας Βεγορίτιδας Νομού Πέλλας ζητεί χρηματοδότηση από το Ειδικό Αναπτυξιακό Πρόγραμμα για την εκτέλεση έργων αναβάθμισης και αποκατάστασης του περιβάλλοντος στην περιοχή της λίμνης Βεγορίτιδας Πέλλας.

5) Ο Βουλευτής Χαλκιδικής κ. ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΠΑΠΠΑΣ κατέθεσε αναφορά με την οποία ο Δήμος Παναγιάς Χαλκιδικής ζητεί τη

χορήγηση αποζημίωσης στους ελαιοπαραγωγούς της περιοχής του που έχουν υποστεί ζημιές από το φετινό παγετό.

B. ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΥΠΟΥΡΓΩΝ ΣΕ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ ΒΟΥΛΕΥΤΩΝ

1. Στην με αριθμό 443/11-7-01 ερώτηση δόθηκε με το υπ' αριθμ. 2033/18-10-01 έγγραφο από τον Υπουργό Εργασίας και Κοινωνικών Ασφαλίσεων η ακόλουθη απάντηση:

«Απαντώντας στην με αριθμό 443/11-7-01 ερώτηση, που κατατέθηκε στη Βουλή από το Βουλευτή κ. Π. Κουρουμπλή, για τα θιγόμενα σ' αυτή θέματα σας πληροφορούμε τα εξής:

Α) Σχετικά με το μικρό αριθμό προγραμμάτων που θα υλοποιηθούν στο Νομό, η γεωγραφική κατανομή των προγραμμάτων βασίστηκε σε δείκτες που αφορούσαν:

Το μέγεθος του πληθυσμού και εργατικού δυναμικού.

Το κατά κεφαλή εισόδημα (περιφερειακή ανισότητα).

Την ανεργία σε επίπεδο περιφέρειας [Εθνική Στατιστική Υπηρεσία Ελλάδος (ΕΣΥΕ)] και Νομού [στοιχεία Οργανισμού Απασχόλησης Εργατικού Δυναμικού (ΟΑΕΔ)].

Τη συμπληρωματικού χαρακτήρα κατανομή δράσεων κατάρτισης στο πλαίσιο των Περιφερειακών Επιχειρησιακών Προγραμμάτων (ΠΕΠ).

Έτσι, επί συνόλου 1160 προγραμμάτων που θα υλοποιηθούν σ' ολόκληρη τη χώρα μέχρι το 2003 από το συγκεκριμένο πρόγραμμα κατάρτισης ανέργων από τα Κέντρα Επαγγελματικής Κατάρτισης (ΚΕΚ), στο νομό Αιτωλοακαρνανίας αναλογούν, σύμφωνα με την προκήρυξη, 24 προγράμματα και όχι 22, όπως αρχικά είχε προβλεφθεί στο πλαίσιο διαλόγου με τους κοινωνικούς εταίρους και του εκπροσώπους των Περιφερειών και Νομαρχιακών αυτοδιοικήσεων.

Β) Σχετικά με τον αναλογικά μικρό αριθμό προγραμμάτων στον αγροτικό τομέα, από το σύνολο των 24 προγραμμάτων αυτά που αφορούν καθαρά τον αγροτικό τομέα είναι 3.

Ακόμη 2 προγράμματα αφορούν τον αγροτουρισμό, ενώ υπάρχουν και αρκετές ειδικότητες που αφορούν τη βιομηχανική παραγωγή και την επισκευή και συντήρηση του εξοπλισμού της, συμπεριλαμβανομένης της αγροτοβιομηχανίας.

Ο Υπουργός

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΓΙΑΝΝΙΤΣΗΣ»

2. Στην με αριθμό 497/13-7-01 ερώτηση δόθηκε με το υπ' αριθμ. 2759/19-10-01 έγγραφο από τον Υπουργό Μεταφορών η ακόλουθη απάντηση:

«Σε απάντηση της ερώτησης με αριθμό 497/13.07.01 που κατέθεσαν στη Βουλή οι Βουλευτές κύριοι Αγ. Τζέκης και Γ.

Χουρμουζιάδης σχετικά με τον εκσυγχρονισμό του αεροδρομίου της Καστοριάς, και τους λόγους σκοπιμότητας των έργων, κατά λόγο αρμοδιότητας του Υπουργείου Μεταφορών και Επικοινωνιών, σύμφωνα και με το σχετικό έγγραφο με αριθμ. πρωτ.. Υ.Π.Α./Δ13/32350/1636/30.07.01 σας πληροφορούμε τα παρακάτω:

Ο αερολιμένας διαθέτει διάδρομο με διαστάσεις 1.80 X 45 μ., Αεροσταθμό επιφάνειας 1.150 τμ., και πίστα στάθμευσης αεροσκαφών διαστάσεων 120 X 70 μ.

Η Υπηρεσία Πολιτικής Αεροπορίας προχωρά το έργο της επέκτασης του διαδρόμου προσγειώσεων κατά 1.000 μ., προϋπολογισμού 4,0 δις δρχ. για την εξασφάλιση της δυνατότητας εξυπηρέτησης, απευθείας πτήσεων εξωτερικού από/προς Κεντρική Ευρώπη, καθώς και από χώρες της Ανατολικής Ευρώπης. Στο έργο αυτό περιλαμβάνονται και η γενικότερα επέκταση του πεδίου ελιγμών, η κατασκευή περιφερειακής οδού, η περίφραξη του αεροδρομίου, κλπ., συνολικού προϋπολογισμού 100 εκ. δρχ.

Επιπλέον, για την κάλυψη των απαιτήσεων αερομεταφορικής ζήτησης έως το χρονικό ορίζοντα 2020, σύμφωνα με το εκπονηθέν Γενικό Σχέδιο Ανάπτυξης του αεροδρομίου, προτείνονται τα εξής έργα:

Νέος Αεροσταθμός 4.300 τμ. και περιβάλλον χώρος, εκτιμώμενου προϋπολογισμού 2,5 δις δρχ.

Νέο δάπεδο στάθμευσης αεροσκαφών 22.000 τμ., εκτιμώμενου προϋπολογισμού 1,0 δις δρχ.

Συμπληρωματικές βοηθητικές εγκαταστάσεις και δραστηριότητες.

Τα ανωτέρω έργα αποσκοπούν στην εξασφάλιση της απρόσκοπτης ανάπτυξης των αεροδρομίων στην περιοχή στην κάλυψη των απαιτήσεων και αναγκών σε υποδομή και εξοπλισμό, και θα συνεισφέρουν αποφασιστικά στην οικονομική και κοινωνική ανάπτυξη της Περιφέρειας και της χώρας γενικότερα.

**Ο Υπουργός
ΧΡΗΣΤΟΣ ΒΕΡΕΛΗΣ»**

3. Στην με αριθμό 682/24.7.01 ερώτηση δόθηκε με το υπ' αριθμ. 41006/22.10.01 έγγραφο από τον Υφυπουργό Εσωτερικών Δημόσιας Διοίκησης και Αποκέντρωσης η ακόλουθη απάντηση:

«Σε απάντηση της ερώτησης 682/24.7.01 τον Βουλευτή κ. Ευρ. Στυλιανίδη και στα πλαίσια των αρμοδιοτήτων μας, σας πληροφορούμε τα ακόλουθα:

Από το Ειδικό Πρόγραμμα Τοπικής Αυτοδιοίκησης οι ΟΤΑ της Λήμνου έχουν ενισχυθεί για δράσεις υποστηρικτικές και αναπτυξιακές ως εξής:

1. Για την εκτέλεση έργων υποδομής και ανάπτυξης, έχουν χρηματοδοτηθεί με ποσό ύψους 2,9 δις. δρχ.

2. Έχουν δοθεί στους ΟΤΑ 14 μηχανήματα (3 γκρέιντερ, 2 φορτωτές, 1 λεωφορείο, 1 απορριμματοφόρο, 1 φορτηγό, 4 ημιφορτηγά και 2 οχήματα πολλαπλών χρήσεων)

3. Έχει ολοκληρωθεί η μηχανοργάνωση των ΟΤΑ.

Από το πρόγραμμα ΣΑΤΑ έτους 2001 οι ΟΤΑ της Λήμνου έχουν χρηματοδοτηθεί μέχρι σήμερα ως ακολούθως:

1. Με το ποσό των 420,5 εκ. δρχ. για κάλυψη επενδυτικών δραστηριοτήτων.

2. Με το ποσό των 23,8 εκ. δρχ. για εργασίες επισκευής και συντήρησης σχολικών κτιρίων.

3. Με το ποσό των 22,9 εκ. δρχ. για πολιτική προστασία των ΟΤΑ.

Τέλος, σας γνωρίζουμε ότι μεγάλα έργα ανάπτυξης και ανάδειξης της Λήμνου προωθούνται για ένταξη στο ΠΕΠ 2000-20006.

**Ο Υφυπουργός
Κ. ΚΑΪΣΕΡΛΗΣ»**

4. Στην με αριθμό 871/3.8.01 ερώτηση δόθηκε με το υπ' αριθμ. 3007/19.10.01 έγγραφο από τον Υπουργό Μεταφορών η ακόλουθη απάντηση:

«Σε απάντηση της ερώτησης με αριθμό 871/3.8.01, που κατέ-

θεσε στη Βουλή ο Βουλευτής κ. Α. Γιαννόπουλος και μας κοινοποιήθηκε από το Υπουργείο Υγείας και Πρόνοιας με το με αριθμ. Πρωτ. ΑΥ5/1065/03.10.01, σχετικά με τη διενέργεια των ελέγχων αλκοτέστ σας πληροφορούμε ότι με το υπ' όψη θέμα ασχολήθηκε η Διарκή Επιτροπή Μελέτης και Αναθεώρησης του Κώδικα Οδικής Κυκλοφορίας, που λειτουργεί στο Υπουργείο Μεταφορών και Επικοινωνιών, η οποία αφού εξέτασε όλες τις παραμέτρους και τα δεδομένα, συνέταξε και εισηγήθηκε την τροποποίηση του σχετικού άρθρου 42 του Κ.Ο.Κ.

Η υπόψη τροποποίηση συμπεριελήφθη στο Σχέδιο Νόμου «Οργάνωση και λειτουργία των δημοσίων επιβατικών μεταφορών με λεωφορεία, τεχνικός έλεγχος οχημάτων και ασφάλεια χειραίων μεταφορών και άλλες διατάξεις» του Υπουργείου Μεταφορών και Επικοινωνιών, το οποίο κατατεθεί για ψήφιση στην Βουλή.

**Ο Υπουργός
ΧΡΗΣΤΟΣ ΒΕΡΕΛΗΣ»**

5. Στην με αριθμό 1576/24-9-2001 ερώτηση δόθηκε με το υπ' αριθμ. 2997/19-10-2001 έγγραφο από τον Υπουργό Μεταφορών η ακόλουθη απάντηση:

«Σε απάντηση της ερώτησης με αριθμό 1576/24-9-2001 που κατέθεσε στη Βουλή ο Βουλευτής κ. Π. Λαφαζάνης σχετικά με τις συγκοινωνίες στην περιοχή Αγίου Ιωάννη Ρέντη, σύμφωνα με τα αριθμ. 4240/5-10-01 και 709/1-10-01 έγγραφα των Ηλεκτροκίνητων Λεωφορείων Περιοχής Αθηνών – Πειραιώς Α.Ε. (ΗΛΠΑΠ) και Εταιρείας Θερμικών Λεωφορείων Α.Ε. (ΕΘΕΛ) αντίστοιχα, σας πληροφορούμε τα παρακάτω:

Δεν καταργείται συνολικά η γραμμή τρόλλεϋ No 16 «Πειραιάς – Άγιος Ιωάννης Ρέντης» αλλά ένα τοπικό δρομολόγιο που λειτουργούσε με ένα όχημα, από την πλατεία Αγ. Ιωάννη Ρέντη έως την Αγία Άννα.

Η απόφαση της κατάργησης του τοπικού δρομολογίου ελήφθη από κοινού με τον Ο.Α.Σ.Α. λαμβάνοντας υπόψη αφ' ενός την ελάχιστη κίνηση και αφ' ετέρου το κόστος αναδιάταξης της γραμμής λόγω έργων ανέπλασης της κοίτης του Κηφισού που ξεπερνά τα 40 εκατομμύρια δραχμές.

Η προσπελασιμότητα της περιοχής Αγίας Άννας στο δίκτυο των μέσων μαζικής μεταφοράς θα γίνει μέσω της αναδιάταξης, όπως προγραμματίζεται, της γραμμής 838 (ΟΜΟΝΟΙΑ – ΡΕΝΤΗΣ – ΠΑΛ. ΚΟΚΚΙΝΙΑ) της Ε.ΘΕ.Λ. η οποία έχει έρθει ήδη σε συνεννόηση και επαφή με το Δήμο Αγ. Ιωάννη Ρέντη για τον ενισχυτικό επανασχεδιασμό της υπόψη γραμμής.

Κατ' αυτόν τον τρόπο θα υπάρξει ορθολογικότερη λειτουργία και συντονισμός των μέσων μαζικής μεταφοράς και αρτιότερη εξυπηρέτηση των κατοίκων της περιοχής.

**Ο Υπουργός
ΧΡΗΣΤΟΣ ΒΕΡΕΛΗΣ»**

6. Στην με αριθμό 1579/29-9-2001 ερώτηση δόθηκε με το υπ' αριθμ. 2380/18-10-2001 έγγραφο από τον Υφυπουργό Οικονομίας η ακόλουθη απάντηση:

«Σε απάντηση της ερώτησης 1579/29-9-2001 που κατέθεσε ο Βουλευτής κ. Νικ. Λέγκας, σχετικά με το θέμα της υλοποίησης προγραμμάτων του Γ' Κ.Π.Σ. και ειδικότερα αναφορικά με τα μέτρα των νέων αγροτών και των νέων επιχειρηματιών, σας γνωρίζουμε τα εξής:

α. Σχετικά με την ενεργοποίηση του άξονα προτεραιότητας 3 του Επιχειρησιακού Προγράμματος Αγροτικής Ανάπτυξης Ανασυγκρότησης της Υπαίθρου 2000-2006, για τη βελτίωση της ηλικιακής σύνθεσης του αγροτικού πληθυσμού, που περιλαμβάνει δύο μέτρα «εφάπαξ πριμοδότηση πρώτης εγκατάστασης» και «αντιμετώπιση δαπανών πρώτης εγκατάστασης», σας γνωρίζουμε ότι στα πλαίσια των διαδικασιών ένταξης πράξης, όπως προβλέπονται από τις διατάξεις εφαρμογής του Κοινοτικού Πλαισίου Στήριξης (ΚΠΣ) 2000-2006 για την Ελλάδα και τον ν. 2860/00 για τις διαδικασίες διαχείρισης, παρακολούθησης και ελέγχου του ΚΠΣ, δημοσιεύθηκε η σχετική πρόσκληση από τη Διεύθυνση Προγραμματισμού και Γεωργικών Διαρθρώσεων του Υπουργείου Γεωργίας στους ενδιαφερόμενους για υποβολή

προτάσεων από την 1η Οκτωβρίου 2001, μέχρι και το τέλος του μηνός Οκτωβρίου.

Στα πλαίσια των ανωτέρω διαδικασιών έχουν πραγματοποιηθεί και πραγματοποιούνται συνεχώς ενημερωτικά σεμινάρια σε όλες τις περιφέρειες και τους νομούς της χώρας με παράλληλες δημοσιεύσεις σε εφημερίδες πανελληνίας και τοπικής εμβέλειας. Για την ειδικότερη ενημέρωση των ενδιαφερομένων, για τους όρους και προϋποθέσεις ένταξης, παρέχονται πληροφορίες από τις αρμόδιες υπηρεσίες του Υπουργείου Γεωργίας, σε κεντρικό – περιφερειακό και νομαρχιακό επίπεδο.

β. Όσον αφορά την ενεργοποίηση του μέτρου για την ενίσχυση της επιχειρηματικότητας των νέων, σας γνωρίζουμε ότι στα πλαίσια των ως άνω διαδικασιών ένταξης πράξης, με την υπ' αριθμ. 329/12 Ιουλίου 2001 απόφαση της Ειδικής Υπηρεσίας Διαχείρισης του Επιχειρησιακού Προγράμματος, εντάχθηκε η εν λόγω πράξη στο Επιχειρησιακό πρόγραμμα, με τελικό δικαιούχο τον ΕΟΜΜΕΧ.

Στα πλαίσια των ανωτέρω διαδικασιών ήδη έχει προκηρυχθεί το σχετικό μέτρο. Για την ενημέρωση των ενδιαφερομένων, για τους όρους και προϋποθέσεις ένταξης, έχουν πραγματοποιηθεί σχετικά σεμινάρια και δημοσιεύσεις, ενώ παράλληλα παρέχονται πληροφορίες από τις αρμόδιες υπηρεσίες του ΥΠΑΝ, προς το οποίο απευθύνεται επίσης η συγκεκριμένη ερώτηση.

Ο Υφυπουργός
ΧΡ. ΠΑΧΤΑΣ

7. Στις με αριθμό 6192/12.9.01, 6200/13.9.01, 6247/19.9.01 αναφορές και στην με αριθμό 1598/25-9-01 ερώτηση δόθηκε με το υπ' αριθμ. 2942/19-10-01 έγγραφο από τον Υπουργό Μεταφορών η ακόλουθη απάντηση:

«Σε απάντηση των Αναφορών και της Ερώτησης με αριθμ. 6192/12-09-01, 6200/13-09-01, 6247/19-09-01 και 1598/25-09-01 που κατέθεσαν στη Βουλή οι Βουλευτές κύριοι Γιαν. Κεφαλογιάννης, Νικ. Κατσαρός, Παρ. Φουντουκίδου, Γερ. Γιακουμάτος, Νικ. Αγγελόπουλος και Αθαν. Χειμάρης κατά λόγο αρμοδιότητας του Υπουργείου Μεταφορών και Επικοινωνιών, σύμφωνα και με το σχετικό έγγραφο του Οργανισμού Αστικών Συγκοινωνιών Αθηνών με αριθμ. πρωτ. 618/Δ.Σ./24-09-01/24-09-01 σας πληροφορούμε ότι:

Ο Ο.Α.Σ.Α., υλοποίησε την σχετική απόφαση της Γενικής Συνέλευσης των Μετόχων του και με την σύμφωνη γνώμη των Σ.ΕΠ. η οποία εκφράστηκε με αντίστοιχες Γενικές Συνελεύσεις των μετόχων και των οκτώ (8) Σ.ΕΠ. από τα μέσα του παρελθόντος Ιουλίου έχει ήδη εξοφλήσει κάθε απαίτηση όλων των Σ.ΕΠ. Το ποσό που τελικά κατεβλήθη ήταν περίπου τέσσερα (4) δις δραχμές.

Για τα θιγόμενα θέματα, θα σας απαντήσει το Υπουργείο Οικονομικών, το οποίο είναι συναποδέκτης των υπόψη Αναφορών.

Ο Υπουργός
ΧΡΙΣΤΟΣ ΒΕΡΕΛΗΣ

8. Στην με αριθμό 1649/27-9-01 ερώτηση δόθηκε με το υπ' αριθμ. 242/22-10-01 έγγραφο από τον Υφυπουργό Οικονομικών η ακόλουθη απάντηση:

«Σε απάντηση του από 27.9.01 εγγράφου σας, σχετικά με την υπ' αριθμό 1649/27.9.01 ερώτηση που κατέθεσε η Βουλευτής κ. Θεοδώρα Μπακογιάννη αναφορικά με τις εξελίξεις στο διπλωματικό σώμα, σας γνωρίζουμε τα εξής:

Α. Το ύψος του προϋπολογισμού 2001 των διπλωματικών υπηρεσιών του ΥΠΕΞ εκτιμάται ότι θα ξεπεράσει τα 79 δις δρχ. με ρυθμό αύξηση 10% σε σχέση με το 2000.

Οι μισθολογικές δαπάνες των διπλωματικών υπηρεσιών κατά το 2001 αυξήθηκαν κατά 3δις δρχ. για την αναπροσαρμογή του επιδόματος αλλοδαπής (ΦΕΚ 390Β/9.4.01).

Ο προϋπολογισμός 2002 όλων των υπηρεσιών του ΥΠΕΞ, σύμφωνα με το προσχέδιο που έχει κατατεθεί στην Βουλή, προβλέπεται με αύξηση 4,8 %.

Σημειώνεται ότι ο προϋπολογισμός του ΥΠΕΞ καταρτίζεται μέσα στα πλαίσια του εγκεκριμένου, από την Ε.Ε «Προγράμματος

τος σταθερότητας και ανάπτυξης 2000-2004».

Β. Τέλος, το θέμα της αναμόρφωσης του μισθολογίου των διπλωματικών υπαλλήλων μελετάται από την αρμόδια υπηρεσία μας μέσα στα πλαίσια των δημοσιονομικών δυνατοτήτων της χώρας.

Ο Υφυπουργός
Γ. ΔΡΥΣ

9. Στην με αριθμό 1053/01 ερώτηση δόθηκε με το υπ' αριθμ. 22/23-10-01 έγγραφο από τον Υπουργό Τύπου και Μέσων Μαζικής Ενημέρωσης η ακόλουθη απάντηση:

«Απαντώντας στην ερώτηση 1053/01 των Βουλευτών κυρίων Στ. Παπαθεμελί, Κ. Σπυριούνη και Π. Κρητικού, σας διαβιβάζουμε τα εξής:

Με έγγραφο της Υπηρεσίας μας (αρ. πρωτ. 20002/Ε3/3340/6-9-01) προς το Πρακτορείο «ΑΡΓΟΣ Α.Ε.», που πρακτορεύει, μεταξύ άλλων εντύπων, και την εφημερίδα «ΤΟ ΠΑΡΟΝ», θέσαμε υπόψη του το αναφερόμενο στην ερώτηση θέμα και ζητήσαμε την πιστή εφαρμογή όλων των σχετικών διατάξεων που διέπουν τη διανομή και κυκλοφορία του Τύπου και κυρίως τη διάταξη του άρθρου 7 του ν. 1436/84 που επιτάσσει τη με ίσους όρους διανομή και κυκλοφορία των εφημερίδων και των περιοδικών.

Ήδη δε, όπως μας πληροφόρησαν τόσο το Πρακτορείο «ΑΡΓΟΣ Α.Ε.» όσο και η Ένωση Εφημεριδοπωλών Αθηνών, εννέα εφημεριδοπώλες – μέλη της -παραπέμφθηκαν στο πειθαρχικό Συμβούλιο της Ένωσης, επειδή προέκυψε - ύστερα από σχετικό έλεγχο του Πρακτορείου «ΑΡΓΟΣ Α.Ε.»- ότι δεν διένεμαν κανονικά την εν λόγω εφημερίδα σε συγκεκριμένα σημεία πώλησης της περιοχής ευθύνης τους.

Ο Υπουργός
ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΡΕΠΙΑΣ

10. Στην με αριθμό 1105/28-8-01 ερώτηση δόθηκε με το υπ' αριθμ. 510/23-10-01 έγγραφο από τον Υπουργό Πολιτισμού η ακόλουθη απάντηση:

«Σχετικά με την ερώτηση 1105/28-8-01 του Βουλευτή κ. Ν. Κατσαρού, σας γνωρίζουμε τα εξής:

Το ζήτημα στο οποίο αναφέρεται ο κ. Βουλευτής αντιμετωπίστηκε με ειδική διάταξη στον πρόσφατο «Ολυμπιακό» νόμο.

Ο Υπουργός
ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ ΒΕΝΙΖΕΛΟΣ

11. Στην με αριθμό 1789/3-10-01 ερώτηση δόθηκε με το υπ' αριθμ. 6/17-10-01 έγγραφο από τον Υπουργό Πολιτισμού η ακόλουθη απάντηση:

«Σχετικά με την υπ' αριθμόν 1789/3-10-2001 ερώτηση του Βουλευτή κ. Ανδρέα Λοβέρδου, σας γνωρίζουμε τα εξής:

Το Υπουργείο Πολιτισμού θα βοηθήσει με κάθε πρόσφορο μέσο την προσπάθεια ίδρυσης Μουσείου Ελληνικής Πολιτικής Ιστορίας στην Πάτρα.

Ο Υπουργός
ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ ΒΕΝΙΖΕΛΟΣ

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Παναγιώτης Σγουριδής): Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, έχω την τιμή να ανακοινώσω στο Σώμα το δελτίο επικαίρων ερωτήσεων της Πέμπτης 20 Ιουνίου 2002.

Α. ΕΠΙΚΑΙΡΕΣ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ Πρώτου Κύκλου (Άρθρο 130 παρ. 2&3 Καν. Βουλής)

1. Η με αριθμό 698/17.6.2002 επίκαιρη ερώτηση του Βουλευτή του Πανελληνίου Σοσιαλιστικού Κινήματος κ. Στυλιανού Παπαθεμελί προς τον Υπουργό Εξωτερικών, σχετικά με την αποδοχή από μέρους της Ελλάδος της μετονομασίας των «Στενών» σε «Τουρκικά Στενά» κλπ.

2. Η με αριθμό 700/17.6.2002 επίκαιρη ερώτηση του Βουλευτή της Νέας Δημοκρατίας κ. Γεωργίου Σαλαγκούδη προς τους Υπουργούς Εσωτερικών, Δημόσιας Διοίκησης και Αποκέντρωσης, Οικονομίας και Οικονομικών, Μακεδονίας – Θράκης, σχετικά με τις διαδικασίες αναγκαστικής μετάταξης υπαλλήλων

που υπηρετούν στη Διεθνή Έκθεση Θεσσαλονίκης κλπ.

3. Η με αριθμό 703/17.6.2002 επίκαιρη ερώτηση της Βουλευτού του Κομμουνιστικού Κόμματος Ελλάδας κας Λιάνας Κανέλλη προς τον Υπουργό Δημόσιας Τάξης, σχετικά με την παρουσία μονάδων της Αστυνομίας στην περιοχή της Στρατονίκης Χαλκιδικής, όπου λειτουργεί και επεκτείνεται η πολυεθνική TVX GOLD κλπ.

4. Η με αριθμό 704/17.6.2002 επίκαιρη ερώτηση της Βουλευτού του Συνασπισμού της Αριστεράς και της Προόδου κας Ασημίνας Ξηροτύρη-Αικατερινάρη προς τους Υπουργούς Γεωργίας, Ανάπτυξης, σχετικά με τη μείωση των ελληνικών εξαγωγών κλπ.

Β. ΕΠΙΚΑΙΡΕΣ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ Δευτέρου Κύκλου (Άρθρο 130 παρ. 2&3 Καν. Βουλής)

1. Η με αριθμό 697/17.6.2002 επίκαιρη ερώτηση του Βουλευτή του Πανελληνίου Σοσιαλιστικού Κινήματος κ. Γεωργίου Θωμά προς τους Υπουργούς Ανάπτυξης, Γεωργίας, σχετικά με τη λήψη μέτρων εξυγίανσης του κυκλώματος της αγοράς της πατάτας κλπ.

2. Η με αριθμό 706/17.6.2002 επίκαιρη ερώτηση του Βουλευτή της Νέας Δημοκρατίας κ. Πέτρου Μαντούβαλου προς τον Υπουργό Εμπορικής Ναυτιλίας, σχετικά με την ακτοπλοϊκή σύνδεση των Κυθήρων και των Αντικυθήρων με τον Πειραιά.

3. Η με αριθμό 702/17.6.2002 επίκαιρη ερώτηση του Βουλευτή του Κομμουνιστικού Κόμματος Ελλάδας κ. Άγγελου Τζέκη προς τον Υπουργό Γεωργίας, σχετικά με την αποζημίωση των πληγέντων από τη χαλαζόπτωση αγροτών της Θράκης κλπ.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Παναγιώτης Σγουριδής) : Κύριοι συνάδελφοι, εισερχόμαστε στην ημερήσια διάταξη της

ΝΟΜΟΘΕΤΙΚΗΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

Συνέχιση της συζήτησης επί της αρχής, των άρθρων και του συνόλου του σχεδίου νόμου του Υπουργείου Εργασίας και Κοινωνικών Ασφαλίσεων «Μεταρρύθμιση Συστήματος Κοινωνικής Ασφάλισης».

Ο κ. Αγγελόπουλος έχει το λόγο.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ: Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, όλες αυτές τις μέρες που βρίσκεται σε εξέλιξη η συζήτηση για το σύστημα κοινωνικής ασφάλισης στη χώρα μας, μέσα μου υπάρχει ένα μεγάλο δίλημμα: αν, ανεβαίνοντας στο Βήμα της Βουλής να καταθέσω τις απόψεις μου, θα ήταν προτιμότερο να μιλήσω σαν Βουλευτή, δηλαδή σαν εκπρόσωπος του λαού ή να πω αυτά τα οποία θα έλεγε ένας εργαζόμενος, αν είχε ο ίδιος την ευκαιρία να προσεγγίσει το μικρόφωνο της Βουλής.

Επειδή συμπτωματικά το γραφείο μου βρίσκεται δίπλα από το κτίριο της ΓΣΕΕ, χθες το πρωί που οι εργαζόμενοι διατράνωναν τη διαφωνία τους σε τούτο το νομοσχέδιο, τα συνθήματα και οι λόγοι των εκπροσώπων τους ήταν αυτά που με έπεισαν να δώσω το μικρόφωνο της Βουλής και το λόγο σε έναν από τους εργαζόμενους να καταθέσει τις αγωνίες του όσον αφορά το σύστημα κοινωνικής ασφάλισης στη χώρα μας, αγωνίες που συνδέονται με την ίδια την επιβίωσή του, αγωνίες που συνδέονται με την ίδια τη ζωή του. Γιατί η όποια ιστορική ή θεωρητική, αν θέλετε, προσέγγιση από την πλευρά μας του ζητήματος, οι όποιες διαφωνίες κατατίθενται από το Βήμα της Βουλής μικρή σημασία έχουν για τους ίδιους τους εργαζόμενους, αφού δεν απαντούν στο δικό τους μεγάλο πρόβλημα.

Όλες τούτες τις μέρες μιλάμε για εθνική συμφωνία, για κοινωνική συναίνεση, για κοινωνικό συμβόλαιο. Και γεννάται το ερώτημα: Όλοι αυτοί που ήταν χθες στους δρόμους της Αθήνας και διατράνωναν την αντίθεσή τους στο νομοσχέδιο, διαφωνούσαν και φώναζαν για να διαφωνήσουν ή συμφωνούσαν με το νομοσχέδιο;

Από τη συζήτηση στη Διαρκή Επιτροπή καταδείχθηκε ότι με το νομοσχέδιο που φέρνει η Κυβέρνηση σήμερα προς συζήτηση στη Βουλή, συμφωνεί μόνο ο κ. Πολυζωγόπουλος -από πλευράς κοινωνικών φορέων- και ο κ. Μάνος -δηλαδή «Οι Φιλελεύθεροι»- όσον αφορά στο σκέλος της μείωσης των συντάξεων του δημοσίου.

Ειλικρινά, θα ήθελα να ρωτήσω τους συναδέλφους σοσιαλιστές το εξής: Δεν τους ανησυχεί το γεγονός ότι στο νομοσχέδιο - ιδιαίτερα στις ρυθμίσεις που αφορούν τους δημοσίου υπαλλήλους και στο σκέλος των μειώσεων των συντάξεων, της αναπλήρωσης των συντάξεων όπως λέμε- συμπίπτει η άποψη των σοσιαλιστών με αυτή των Φιλελεύθερων;

Ποίοι συμφώνησαν, τέλος πάντων, σ' αυτό το νομοσχέδιο;

Πιστεύω ότι σήμερα υπάρχει πρόβλημα στην κοινωνική ασφάλιση. Εξάλλου, αυτό είναι ένα σημείο, όπου όλοι συμφωνούμε. Το πρόβλημα, κύριοι συνάδελφοι, εντοπίζεται σε δύο σημεία: Το ένα αφορά στην εξασφάλιση των απαιτούμενων πόρων για τη χρηματοδότηση του συστήματος και το άλλο αναφέρεται στις διαρθρωτικές και λειτουργικές του αδυναμίες.

Όμως, πιστεύω ότι ελάχιστοι είναι εκείνοι που γνωρίζουν το πραγματικό μέγεθος του προβλήματος. Εξάλλου, η Κυβέρνηση δεν μας έδωσε αυτήν την ευκαιρία ενημερώνοντάς μας ή δίνοντάς μας τα σχετικά στοιχεία, σχετικά δηλαδή με το ποια είναι η χρονική αντοχή του συστήματος, ποιο είναι το ύψος της δαπάνης που απαιτείται για τη στήριξή του, ποιο είναι το εύρος και το βάθος των μεταρρυθμίσεων που πρέπει να γίνουν για να μπορέσει το σύστημα να είναι μακροχρόνια βιώσιμο, κοινωνικά δίκαιο και οικονομικά αποδοτικό.

Κυρία και κύριοι συνάδελφοι, ας μην ξεχνάμε ότι κάθε φορά, όποια κυβέρνηση αν βρίσκεται στην εξουσία, επικαλείται την άσχημη κατάσταση των ασφαλιστικών ταμείων, για να φалκιδεύσει δικαιώματα των εργαζομένων.

Έτσι όπως λειτουργεί το σύστημα σήμερα, αδυνατεί να ανταποκριθεί στις υποχρεώσεις του. Είναι βέβαιο ότι πολλές φορές

υποθηκεύει ή προεξοφλεί κατά περίπτωση τα δικαιώματα των εργαζομένων και, ιδιαίτερα, των νέων εργαζομένων -αυτό το επισημαίνω, αφού τονίστηκε κατ' επανάληψη από την πλευρά της Κυβέρνησης ότι θεσμοθετούμε ενιαίους κανόνες κοινωνικής ασφάλισης για όλους τους Έλληνες- και περιορίζει δραματικά πέρα από την αντοχή και τις προσδοκίες των εργαζομένων από το σύστημα.

Το κράτος έχει την υποχρέωση και την ευθύνη -εδώ συμφωνούμε όλοι- να διαμορφώσει ένα ομοιόμορφο, ένα ενιαίο ασφαλιστικό σύστημα, ίδιους κανόνες κοινωνικής ασφάλισης για όλους τους Έλληνες, ακόμα και για τους αγρότες και για τους ελεύθερους επαγγελματίες.

Δεν πιστεύω να διαφωνεί κανείς ότι η κοινωνική αλληλεγγύη και η κοινωνική δικαιοσύνη δεν πρέπει να εξαντλείται μόνο στο επίπεδο των μισθωτών. Θα πρέπει να διαπνέεται από τις αρχές της εξασφάλισης. Ασφαλίζεται για να νιώθει εξασφαλισμένος ο εργαζόμενος στις περιόδους που δεν θα έχει εργασία ή θα είναι ανίκανος προς εργασία ή σε περίπτωση θανάτου, για να διασφαλίσει την οικογένειά του και τη βεβαιότητα ότι δεν θα αλλάξει, όταν θα αλλάζουν οι Υπουργοί ή οι κυβερνήσεις και το σύστημα.

Υπογράφει συμβόλαιο με τους ασφαλιστικούς οργανισμούς του δημοσίου. Εξασφαλίζει την αποδοτικότητα, τη δικαιοσύνη και βέβαια την αλληλεγγύη ανάμεσα στις γενεές, μια και οι κυβερνήσεις που προηγήθηκαν όλα αυτά τα χρόνια, φρόντισαν να μετατρέψουν το σύστημα από κεφαλαιωτικό, ανταποδοτικό, σε αναδιανεμητικό.

Το σύστημα κοινωνικής ασφάλισης πρέπει να στοχεύει στην ίση μεταχείριση των ασφαλισμένων διαχρονικά, τόσο για τους ασφαλισμένους της ίδιας γενιάς όσο και μεταξύ διαδοχικών γενεών. Πρέπει δηλαδή να διασφαλιστούν οι ίδιες προϋποθέσεις ασφάλισης και συνταξιοδότησης για όλο τον πληθυσμό.

Στο νομοσχέδιο δεν το κάνετε αυτό, κύριε Υπουργέ. Εξακολουθεί να υπάρχει ημξημένο ασφαλιστρο στο σύνολο των αποδοχών για τους νέους ασφαλισμένους. Δεν το καταργείτε αυτό. Αν θέλετε, εξακολουθεί να υπάρχει η ανισότητα ανάμεσα σε αυτούς που φεύγουν πριν το 1993 και μετά το 1993. Ούτε αυτό το αλλάζετε.

Μειώνετε μόνο στα πλαίσια της ισότητας και της δικαιοσύνης. Φροντίζετε να μειώσετε με το νομοσχέδιο όσους έχουν ποσοστό αναπλήρωσης 80% και να το κάνετε 70% για να είναι όλοι ίσοι. Ο συνάδελφος κ. Φασούλας μπορεί να είναι ψηλότερος από εμένα, αλλά κοινωνική δικαιοσύνη δεν σημαίνει να πάρουμε την ψαλίδα να κόψουμε το κεφάλι του Πάνου του Φασούλα, για να φαινόμαστε όλοι ίδιοι.

Τότε πού πάει η αρχή της ανταποδοτικότητας; Πώς είναι το σύστημα ανταποδοτικό για να καλλιεργήσει -αν θέλετε- ασφαλιστική συνείδηση; Αν το σύστημα λειτουργεί στη λογική του ότι έχουμε ένα καζάνι και όποιοι προαιρετικά, όποτε προαιρετικά, ό,τι προαιρετικά, το βάζει μέσα, για να έλθουμε στο τέλος όλοι μαζί να μοιράσουμε αυτό το οποίο συλλέγεται, τότε γιατί να είναι συνεπής κανείς απέναντι στο σύστημα κοινωνικής ασφάλισης;

Εξάλλου την αρχή της ανταποδοτικότητας του συστήματος και στις την επικαλείστε και οι συνδικαλιστικοί φορείς την επικαλούνται, εκτός και αν η δική σας φιλοσοφία και λογική εντοπίζεται στο γεγονός να συμπίεσουμε τις συντάξεις, που είναι πάνω από το όριο ή κοντά στο όριο της αξιοπρέπειας, για να τις φέρουμε όλες κοντά στο όριο της φτώχειας, που είναι και τα κατώτερα επίπεδα συντάξεων.

Ακούσαμε κατά τη χθεσινή συζήτηση, είχαμε ακούσει και κατά τη συζήτηση στη Διαρκή Επιτροπή ότι η Κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ, θέλει κοινωνία αλληλεγγύης. Μας έβαλε δηλαδή το δίλημμα, αν θέλουμε μια κοινωνία με αλληλεγγύη ή μια κοινωνία με διαχωρισμούς και αποκλεισμούς.

Δεν μας είπατε όμως, για όλα αυτά ποιος θα πληρώσει το κόστος; Εσείς μέχρι σήμερα δεν ήσασταν συνεπείς απέναντι στις νομοθετημένες υποχρεώσεις του συστήματος. Γιατί θα είσασταν συνεπείς στο μέλλον; Δεν ξέρετε ότι πλέον δεν σας εμπιστεύονται οι εργαζόμενοι;

Εμείς, στο χώρο τον τραπεζικό από τον οποίον προέρχομαι,

αν κάποιος δεν είναι συνεπής τον γράφουμε στην black list, στον «Τειρεσία» και δεν του δίνουμε τη δυνατότητα να έχει μπλοκ επιταγών, γιατί φοβόμαστε μήπως εκδίδει μεταχρονολογημένες επιταγές, όπως κάνατε εσείς σήμερα, ρυθμίζοντας ένα μέρος των οφειλών των υποχρεώσεων που είχε το δημόσιο απέναντι στο ΙΚΑ, μια και το δημόσιο αποτελεί και το μεγαλύτερο οφειλέτη στο ΙΚΑ.

Ειλικρινά, ήθελα να ρωτήσω το εξής. Οι όροι της ρύθμισης που κάνετε για τα χρέη του δημοσίου θα ισχύσουν και για τους όποιους οφειλέτες που προέρχονται από τον ιδιωτικό τομέα ή υπάρχει γι' αυτό άλλου παπά ευαγγέλιο;

Ρωτάτε: «Χρειάζεται εκσυγχρονισμό το σύστημα, χωρίς να αλλοιωθεί ο κοινωνικός του χαρακτήρας; Το κοινωνικό κράτος πρέπει να αγκαλιάζει όλα τα στρώματα;» Ποιος διαφωνεί σ' αυτά; Στην ιστορική ή στη θεωρητική προσέγγιση είμαστε όλοι σύμφωνοι. Πράγματι θα μπορούσε να ήταν χρήσιμη μια τέτοια προσέγγιση, αν ήταν ειλικρινής. Από την πλευρά σας δεν είναι ειλικρινής.

Μας λέτε ότι για τη στήριξη του συστήματος θα δώσετε το 1% του ΑΕΠ. Σε τι ποσοστό του ΑΕΠ ανέρχονται, κύριε Υπουργέ, οι θεσμοθετημένες σήμερα υποχρεώσεις του κράτους απέναντι στο σύστημα κοινωνικής ασφάλισης; Μήπως υπερβαίνουν το 2%; Μήπως προσεγγίζουν περίπου το 2,5%. Και θέλετε οι εργαζόμενοι να είναι ικανοποιημένοι, επειδή από το 2,5% του ΑΕΠ που υποχρεούται σήμερα να καταβάλει το κράτος στο σύστημα κοινωνικής ασφάλισης, εσείς θα το ρίξετε στο 1%;

(Στο σημείο αυτό κτυπάει το κουδούνι λήξεως του χρόνου ομιλίας του κυρίου Βουλευτή)

Κλείνω, κύριε Πρόεδρε. Θα ήθελα πολλά να πω, αλλά δυστυχώς ο χρόνος είναι λίγος.

Θα ήθελα να πω, λοιπόν, ότι οι όποιες οριακές αλλαγές γίνονται στις παραμετρικές ρυθμίσεις, όπως τις λέτε, αφορούν τους εργαζόμενους ή τους ασφαλισμένους που θα συνταξιοδοτηθούν το 2028, ενώ οι όποιες μειώσεις, ιδιαίτερα στον τομέα των αποδοχών των συντάξεων αρχίζουν από το 2007. Παίρνετε άμεσα αυτά που είναι να πάρετε και μεταφέρετε στο μέλλον αυτά που είναι να δώσετε. Ευχαριστώ πολύ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα της Νέας Δημοκρατίας)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Παναγιώτης Σγουριδής): Ο Α' Αντιπρόεδρος της Βουλής κ. Κωνσταντίνος Γείτονας έχει το λόγο.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΓΕΙΤΟΝΑΣ (Α' Αντιπρόεδρος της Βουλής): Ευχαριστώ, κύριε Πρόεδρε.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, το κράτος- πρόνοιας ως θεσμός κοινωνικής προστασίας και αλληλεγγύης παγιώθηκε –και καλό είναι να το ακούσουν όλες οι πτέρυγες– με πρωτοβουλίες της Αριστεράς και του Εργατικού Κινήματος, μετά το Β' Παγκόσμιο Πόλεμο στις δυτικοευρωπαϊκές χώρες και αποτέλεσε τη μεγάλη κατάκτηση των λαών.

Το σύστημα κοινωνικής ασφάλισης, μαζί με εκείνο της υγείας και της πρόνοιας, αποτελούν τη ραχοκοκαλιά του κοινωνικού κράτους. Η κοινωνική ασφάλιση μάλιστα παίρνει τη μερίδα του λέοντος σε σχέση με τις κοινωνικές δαπάνες. Παντού με μικροδιαφορά ποσοστών απορροφά περίπου το 50% των κοινωνικών δαπανών, ή το 10% με 12% του ΑΕΠ.

Αλλά το τελευταίο διάστημα, λόγω των ραγδαίων κοινωνικοοικονομικών εξελίξεων, το σύστημα είναι σε κρίση, που εκδηλώθηκε με μεγάλα ελλείμματα –αναφέρομαι σε παγκόσμιο και σε ευρωπαϊκό επίπεδο– με ασυμμετρίες και ανισορροπίες στις παροχές και τις υπηρεσίες και άλλα προβλήματα που απειλούν πλέον τη βιωσιμότητά του.

Οι προκλήσεις αυτές συνδέονται με θεαματικές αλλαγές που έγιναν από τη μια στην τεχνολογία και στην οικονομία με την επέκταση της οικονομίας της αγοράς και από την άλλη στις δυσμενείς δημογραφικές εξελίξεις και τις αλλαγές στην αγορά εργασίας και όχι μόνο.

Γι' αυτό και παντού πνέει άνεμος μεταρρυθμίσεων. Δεν ανακαλύπτουμε εμείς την πυρίτιδα.

Η αναζήτηση δε και η προώθηση πολιτικών αντιμετώπισης προσδιόρισε πολλές φορές, σε διάφορες εποχές και σε διάφορες χώρες, το χαρακτήρα των πολιτικών και κοινωνικών συγκρούσεων. Πρέπει να γίνει κατανοητό ότι δεν είναι πολιτικά

ουδέτερες, τεχνοκρατικές, οι λύσεις στο ασφαλιστικό πρόβλημα.

Στη χώρα μας τις τελευταίες δεκαετίες έγιναν και από τα δύο κόμματα, που κυβέρνησαν, παρεμβάσεις στο σύστημα. Δεν ήταν όμως άσχετες με τις ιδεολογικές αναφορές και τα πολιτικά πιστεύω. Εδώ είναι, που αναδεικνύονται οι διαχωριστικές γραμμές στην πολιτική.

Η κυβέρνηση της Νέας Δημοκρατίας κυρίως με την πρωτοβουλία του 1992 –ένας νόμος που είχε και κάποιες θετικές διατάξεις– έπληξε καίρια το κοινωνικό κεκτημένο και ιδιαίτερα το αίσθημα δικαίου των πολιτών. Θεσμοθέτησε άνιση μεταχείριση μεταξύ των ασφαλισμένων με δυσμενείς κανόνες ως προς τους όρους συνταξιοδότησης και υποβάθμισε δραματικά το ύψος των κατώτερων συντάξεων.

Οι κυβερνήσεις του ΠΑΣΟΚ από την άλλη μεριά, από το 1981 μέχρι σήμερα, προώθησαν σημαντικές αλλαγές, όπως την επέκταση του καθολικού και υποχρεωτικού χαρακτήρα του ΙΚΑ σε όλη την Ελλάδα, τη μετατροπή του ΟΓΑ σε φορέα κύριας ασφάλισης, –αναφέρω τις κυριότερες αλλαγές– την επέκταση της ασφάλισης σε ευπαθείς ομάδες, ευνοϊκές ρυθμίσεις για τις μητέρες, τα θέματα της κάρτας των μεταναστών. Αγνοείται αυτό το ζήτημα των μεταναστών σε σχέση και με το ασφαλιστικό, πέρα από τις άλλες διαστάσεις του.

Παρ' όλα αυτά τα βήματα, η ασφαλιστική πραγματικότητα στην Ελλάδα εμφανίζει αδυναμίες και δυσμενή προοπτική βιωσιμότητας. Δεν μπορούμε να κλείσουμε τα μάτια. Θα αναφέρω δύο νούμερα λέγοντας ότι, αν ισχύσουν τα σημερινά δεδομένα, ύστερα από τριάντα χρόνια –αναφέρομαι σε αυτόν τον ορίζοντα, της πρότασης– περίπου πέντε εκατομμύρια εργαζόμενοι θα καλύπτουν τέσσερα εκατομμύρια συνταξιούχους. Αυτό δεν μπορεί να γίνει. Επίσης με αυτόν τον τρόπο τα ελλείμματα του ΙΚΑ θα εκτοξευθούν σε δυσθεώρητα ύψη. Άρα, οι αλλαγές είναι εκ των «ουκ άνευ».

Το ασφαλιστικό είναι πλέον η «καυτή πατάτα», που κανείς δεν μπορεί να αποφύγει να πιάσει, αν θέλει να είναι πολιτικά και κοινωνικά υπεύθυνος. Είναι το μεγάλο ζήτημα της κοινωνίας, που είναι άμεσα συνδεδεμένο και με την ανάπτυξη αλλά και με την οικονομική πρόοδο και σταθερότητα.

Κυρία και κύριοι συνάδελφοι, ουσιαστικά τι είναι το ασφαλιστικό; Είναι το κοινωνικό συμβόλαιο που συνυπογράφουμε όλοι, όσοι ζούμε σε μία κοινωνία, για να συμβιώσουμε με όρους κοινωνικής δικαιοσύνης και αλληλεγγύης. Η υπεύθυνη αντιμετώπιση του προβλήματος απαιτεί να συνδυάσουμε με άριστο τρόπο την οικονομική βιωσιμότητα με την κοινωνική δικαιοσύνη. Αν είτε το ένα είτε το άλλο λείπει, δεν μπορούμε να λέμε ότι έχουμε ένα κοινωνικό συμβόλαιο, «σε ισχύ» που αφορά όλους μας.

Αυτό πρώτα απ' όλα –και το λέω για τη Νέα Δημοκρατία– σημαίνει να μην αλλοιωθεί ο κοινωνικός του χαρακτήρας και θα επανέλθω σε αυτό. Δεν είναι μόνο αυτό. Πρέπει να υπακούει σε αρχές και κανόνες εναίσιους, να έχει εξασφαλισμένη διαχρονικά επαρκή του χρηματοδότηση, να άρει τις αδικίες και προπάντων να αποτρέπει τη δημιουργία νέων αδικιών στο σύστημα στο μέλλον. Το σημαντικότερο, όμως, είναι να προβλέψουμε ισχυρές εγγυήσεις με ευθύνη του κράτους –και το τονίζω αυτό– για την αξιοπρεπή και αυτόνομη διαβίωση των απομάχων της εργασίας. Δεν μπορούμε να εμπιστευθούμε την αξιοπρέπεια της ζωής τους στην ιδιωτική πρωτοβουλία.

Σήμερα συζητάμε επί της αρχής τη νέα πρόταση της Κυβέρνησης. Εγώ πιστεύω ότι ανταποκρίνεται στις παραπάνω αρχές, που είπα. Είναι προϊόν ενός ευρύτατου διαλόγου και προσδευτικών επιλογών ύστερα από σοβαρή εκτίμηση εναλλακτικών σεναρίων. Είναι για μένα μία ρεαλιστική πρόταση σε γερό οικονομικό υπόβαθρο με κοινωνική επάρκεια, που σέβεται πρώτα απ' όλα τα ώριμα ασφαλιστικά δικαιώματα.

Επειδή ακούω πολλά, θέλω να πω ότι δεν υπάρχουν μαγικές λύσεις ούτε λύσεις για το διηνεκές σ' αυτά τα πολύπλοκα ζητήματα. Πρέπει να έχουν ένα χρονικό ορίζοντα. Γι' αυτό πρέπει να δούμε αυτήν την πρόταση χωρίς δογματισμούς, κομματικές υστεροβουλίες και προπάντων πολιτικές υποκρισίες. Δεν μπορούμε εν ονόματι καμιάς σκοπιμότητας –δεν το έχουμε αυτό το

δικαίωμα απέναντι στους Έλληνες και τις μελλοντικές γενιές να υποθηκεύσουμε το μέλλον και αυτής της γενιάς και των επερχόμενων γενεών.

Ούτε να διακινδυνεύσουμε μία θεμελιώδη αρχή κοινωνικής συνύπαρξης που είναι η αλληλεγγύη των γενεών. Με το νομοσχέδιο αυτό εγώ πιστεύω ότι βγάζουμε «κάστανα από τη φωτιά». Λυπάμαι που τα κόμματα της Αντιπολίτευσης αντί θετικής συνεισφοράς επέλεξαν με «παραλλαγές» την πεπατημένη της άρνησης. Κοντόφθαλμη στάση σε ένα θέμα που απαιτεί ιδιαίτερα πολιτική διορατικότητα.

Οι πτέρυγες της Αριστεράς έχουν παγιδευτεί και έμμεσα έχουν παγιδεύσει και πολίτες στο όνομα «ιδανικών» θέσεων. Αλλά οι εργαζόμενοι και οι συνταξιούχοι θέλουν τώρα λύση. Είναι σε συνθήκες ανασφάλειας σε σχέση με την ασφαλιστική πραγματικότητα. Κάθονται σε «αναμμένα κάρβουνα». Επειδή άκουσα προηγουμένως αλλά και χθες ομιλητές από το Κομμουνιστικό Κόμμα, όπως και σήμερα τον προηγούμενο στο Βήμα συνάδελφο, να λένε αν ακούσαμε χθες, τους εργαζόμενους και τις διαφωνίες τους, θέλω να πω κατηγορηματικά ότι η Κυβέρνηση και το ΠΑΣΟΚ έχει ευήκοον ους σε όλους και σε αυτούς που διαφωνούν. Έχουμε ευαισθησία απέναντι και σε αυτούς τους λίγους που κινητοποιήθηκαν. Έχουμε όμως και ανοιχτά τα αυτιά στη σιωπηρή πλειοψηφία των εκατομμυρίων εργαζομένων και συνταξιούχων που δεν κινητοποιήθηκαν και περιμένουν υπεύθυνη πολιτική στάση απ' όλους μας για να μην τεθεί σε κίνδυνο το μεγαλύτερο συμβόλαιο της ζωής τους.

ΑΓΓΕΛΟΣ ΤΖΕΚΗΣ: Ένας ήταν ο απεργοσπάστης που τόλμησε να έλθει και εδώ.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΓΕΙΤΟΝΑΣ (Α' Αντιπρόεδρος της Βου - λής): Η Αξιωματική Αντιπολίτευση ακολούθησε τη γνωστή τακτική. Καταγγελία. Τώρα τελευταία ακολουθεί και άλλη τακτική, της φυγομαχίας. Αποχώρησε από την Επιτροπή, θα αποχωρήσει και από την Ολομέλεια. Καταψήφίζει την αρχή, φεύγει από τα άρθρα αλλά λέει ότι δεν θα καταργήσει το νόμο αν ποτέ έλθει. Έχουμε το νέο πολιτικό Ιανό με τα πολλά πρόσωπα, όχι δύο πια. Μάλιστα χθες ακούσαμε την απολογία τους για τη φυγομαχία, αλλά για την «ταμπακέρα» τίποτα.

Εγώ είμαι από εκείνους, που λέω και στο κόμμα μου για πολλά θέματα όσον αφορά τη Νέα Δημοκρατία ότι δεν είναι πλήρης η άποψή μας ότι δεν έχετε θέση. Κρύβετε θέσεις για να έχετε πολλαπλά ακροατήρια. Και εδώ κρύβετε τις θέσεις σας, που είναι σε χειρότερη κατεύθυνση και από τη νομοθετική πρωτοβουλία που πήρατε το '92. Κατά βάση δεν θέλετε το δημόσιο χαρακτήρα στο σύστημα. Κάποιοι άλλοι το λένε, οι φιλελεύθεροι του κ. Μάνου. Εσείς το κρύβετε επιμελώς.

Τι ευνοϊκότερο τάχα –για την ταμπακέρα τώρα- και εφικτό, θα μπορούσατε να προτείνετε για τα όρια συνταξιοδότησης; Για την αναπλήρωση, για τις μητέρες, για τις κατώτερες συντάξεις που από 46.800 φθάνουν στις 152.000, για την άρση των ανισοτήτων ανάμεσα στους ασφαλισμένους; Δεν το ακούσαμε. Φυσικά δεν χρειάζεται να επικαλεσθούν οι πολίτες στη χώρα μας τον Άγιο Φανούριο για να βρει τις «χαμένες» και κρυμμένες θέσεις της Νέας Δημοκρατίας. Ας ανατρέξουν στην πράξη σας, στην προηγούμενη περίοδο που κυβερνήσατε και θα αποκαλύψουν τις θέσεις σας και τις πραγματικές σας προθέσεις.

Το συζητούμενο νομοσχέδιο παρά τις επί μέρους ενστάσεις που μπορεί να έχει ο καθένας, δημιουργεί πιστεύω ένα θετικό ισοζύγιο. Ενισχύονται οι εγγυήσεις για ένα δίκαιο και βιώσιμο ασφαλιστικό σύστημα. Επιδέχονται οι διατάξεις βελτιώσεις και είδα και πολλές σωστές τροπολογίες που θα τις συζητήσουμε στα άρθρα. Έχει, όμως, η πρόταση έντονα τα κοινωνικά χαρακτηριστικά και έχουν αποτυπωθεί από τις ομιλίες συναδέλφων. Εγώ θέλω να σταθώ λίγο σε ένα βασικό ζήτημα. Λύνεται το αγκάθι της χρηματοδότησης του ασφαλιστικού συστήματος. Αντιμετωπίζεται τόσο άμεσα, όσο και μακροπρόθεσμα.

Εγώ πιστεύω ότι είναι μία διορατική πρόταση η χρηματοδοτική πρόταση που υπάρχει σ' αυτό το νομοσχέδιο και ξεπερνά τις αδυναμίες της ποσοστιαίας συμμετοχής του κράτους στο πλαίσιο της τριμερούς χρηματοδότησης. Επίσης επισημαίνω ότι για πρώτη φορά η θέσπιση της εθνικής αναλογιστικής αρχής αποτελεί νέα εγγύηση για τον προληπτικό έλεγχο και τη διόρθωση

της πορείας του συστήματος στο μέλλον.

Τελειώνοντας, κύριε Πρόεδρε, απευθυνόμενος στους κυρίους Υπουργούς θέλω να επισημάνω ένα κενό. Είναι πάγια η άποψή μου –την ξέρετε, την έχω ξαναπεί- ότι με το νομοσχέδιο αυτό θα έπρεπε να ρυθμίζονται και οι σχέσεις των ασφαλιστικών φορέων με το σύστημα πρωτοβάθμιας φροντίδας υγείας. Δεν είναι άσχετα τα ζητήματα, γιατί αφορούν ασφαλώς την ποιότητα, την επάρκεια και την ισοτιμία στις παρεχόμενες υπηρεσίες πρωτοβάθμιας φροντίδας στους πολίτες, αλλά ταυτόχρονα, και την οικονομική σταθερότητα και βιωσιμότητα των κλάδων υγείας, άρα και του ίδιου του ασφαλιστικού συστήματος.

Απευθύνομαι, λοιπόν, σε σας, κύριε Υπουργέ Εργασίας και Κοινωνικών Ασφαλίσεων, αλλά και στο νέο Υπουργό Υγείας και κάνω έκκληση να προχωρήσει άμεσα η οριστικοποίηση του θεσμού πρωτοβάθμιας φροντίδας υγείας, που αποτελεί βασικό θεμέλιο για τη σωστή λειτουργία τόσο του ασφαλιστικού όσο και του Εθνικού Συστήματος Υγείας. Έχει υπερβολικά χρονίσει και στενεύουν τα περιθώρια.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, πιστεύω ότι το χρέος μας απέναντι στους πολίτες, στους εργαζόμενους και στους συνταξιούχους, στους νέους και στους ηλικιωμένους, που όλοι επικαλούμαστε και που όλοι εκπροσωπούμε και προπάντων το χρέος μας απέναντι στις γενιές που έρχονται, είναι να υπερψηφίσουμε αυτό το νομοσχέδιο.

Σας ευχαριστώ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΠΑΣΟΚ)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Παναγιώτης Σγουρίδης): Η κα Σχοινάρηκη-Ηλιάκη έχει το λόγο.

ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ ΣΧΟΙΝΑΡΑΚΗ-ΗΛΙΑΚΗ: Κύριε Πρόεδρε, κύριοι Υπουργοί, κύριοι συνάδελφοι, συζητούμε σήμερα το νομοσχέδιο με θέμα «Μεταρρύθμιση του συστήματος κοινωνικής ασφάλισης» και γνωρίζουμε πολύ καλά όλοι και όλες ότι το θέμα της κοινωνικής ασφάλισης «ακουμπά» το σύνολο της ελληνικής κοινωνίας. Η δε συζήτηση και οι σημερινές αποφάσεις για το συγκεκριμένο θέμα αφορούν το μέλλον. Γι' αυτόν το λόγο, στο νέο τοπίο κοινωνικής ασφάλισης, που διαμορφώνουμε οι ασφαλιστικοί οργανισμοί, από απλοί διαχειριστές καταστάσεων, πρέπει να εξελιχθούν σε οργανισμούς κοινωνικής προστασίας.

Η σύνταξη είναι σημαντικό θέμα. Έχει να κάνει με τους κόπους και τις θυσίες μιας ζωής των εργαζομένων, είναι προσδοκία ζωής και έχουμε χρέος να τη σεβαστούμε και να την περιφρουρήσουμε. Η Κυβέρνηση, με το νομοσχέδιο, επικυρώνει ακριβώς αυτό. Ταυτόχρονα, γνωρίζουμε ότι στο ασφαλιστικό σύστημα, ένα μέρος των εισφορών των εργαζομένων μεταβιβάζεται στους συνταξιούχους, με την προοπτική ότι και εκείνοι (οι εργαζόμενοι) σε τέτοιες στιγμές θα στηριχθούν από την κοινωνία της παραγωγής. Αυτό είναι το σημαντικό στοιχείο της κοινωνικής ασφάλισης και δείχνει ξεκάθαρα ότι το σύστημα στηρίζεται στην αλληλεγγύη των γενεών.

Για να δούμε τώρα αν το σχέδιο νόμου είναι στην κατεύθυνση που οι σημερινές ανάγκες επιτάσσουν, θα πρέπει να δούμε ποιοι είναι οι στόχοι της μεταρρύθμισης στο ασφαλιστικό σύστημα. Πρώτος στόχος είναι η ενίσχυση της βιωσιμότητας για τουλάχιστον τριάντα χρόνια και η εξασφάλιση των συντάξεων. Δεύτερος, η συγκράτηση των ελλειμμάτων σε τέτοιο επίπεδο, ούτως ώστε να μη διαταραχθούν οι θετικές προοπτικές εξέλιξής τους και η άρση ανισοτήτων ανάμεσα στους ασφαλισμένους διαφορετικών ταμείων, αλλά και μέσα στα ίδια τα ταμεία, με τη θέσπιση ενιαίων κανόνων ασφαλιστικής και συνταξιοδότησης, ούτως ώστε το νέο σύστημα να χαρακτηρίζεται από δικαιοσύνη και αλληλεγγύη. Τρίτος στόχος είναι η εξασφάλιση μιας καλύτερης οργάνωσης και λειτουργίας του συστήματος και, τέλος, η διατήρηση του δημόσιου χαρακτήρα του συστήματος.

(Στο σημείο αυτό την Προεδρική Έδρα καταλαμβάνει ο Α' Αντιπρόεδρος της Βουλής κ. **ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΓΕΙΤΟΝΑΣ**)

Αυτοί οι στόχοι, λοιπόν, διαπερνούν το σχέδιο νόμου για την κοινωνική ασφάλιση που συζητούμε; Από την ακρόαση των κοινωνικών φορέων κατά τη διάρκεια της συζήτησης του νομοσχεδίου στην επιτροπή είδαμε –και είναι χαρακτηριστικό- ότι όλοι τους αναγνώρισαν τις θετικές ρυθμίσεις, παρά τη διαφωνία στα επί μέρους σημεία και παρά τις επιφυλάξεις τους. Αναγνώρισαν

ότι το νέο ασφαλιστικό σύστημα, που δημιουργείται μετά από την ψήφιση του νομοσχεδίου, είναι θετικότερο για τους Έλληνες εργαζόμενους σε σχέση με το σύστημα που διαμορφώθηκε την περίοδο 1990-1993, δηλαδή το σύστημα που ψήφισε και καθιέρωσε η Νέα Δημοκρατία και που το συνδικαλιστικό κίνημα για δεκαπέντε ολόκληρα χρόνια δυναμικά αντιμετώπισε, ζητώντας την κατάργησή του.

Αυτό ήταν ένα σημαντικό μήνυμα και οι εργαζόμενοι και οι εργαζόμενες γνωρίζουν πολύ καλά την πραγματικότητα, καθώς και τα προβλήματα που δημιουργήθηκαν από το νόμο της Νέας Δημοκρατίας, γιατί τα βίωσαν και φυσικά δεν ξεχνούν. Τότε, όχι μόνο διάλογος δεν υπήρξε επί της ουσίας, αλλά αντίθετα υπήρξε αναδρομικότητα των αρνητικών για τους ασφαλισμένους διατάξεων. Δεν υπήρξε ευαισθησία ούτε σε ώριμα συνταξιοδοτικά δικαιώματα. Δεν λήφθηκαν υπόψη ο ιδιαίτερος ρόλος και οι υποχρεώσεις της εργαζόμενης μάνας.

Επειδή πολλά λέγονται, και ιδιαίτερα για τους δημοσίους υπαλλήλους, αναφέρω δύο σημεία των κυριότερων αλλαγών. Το ένα είναι ο τρόπος υπολογισμού της σύνταξης, που πλέον υπολογίζεται σε τριακοστά πέμπτα, αντί για πεντηκοστά, που είχε ψηφίσει η Νέα Δημοκρατία, και μάλιστα αμέσως μετά τη ψήφιση του νομοσχεδίου και όχι από το 2008, όπως αρχικά προβλεπόταν. Κερδισμένες είναι οι μητέρες που θα αποχωρήσουν από την εργασία μέσα στα επόμενα πέντε χρόνια και οι οποίες θα δουν τις συντάξεις του να αυξάνονται περίπου κατά 40%.

Και βέβαια πλέον ευνοημένοι είναι όσοι ασφαλίστηκαν μετά το 1983 και αποχωρούν από την εργασία τους με λιγότερο από τριάντα τρία χρόνια υπηρεσίας. Αυξάνονται οι συντάξεις τους από 2%-40% και επειδή πολλά λέγονται για τη μείωση του ποσοστού αναπλήρωσης της σύνταξης στο δημόσιο τομέα από το 80% στο 70% και μάλιστα να τονίσω ότι γίνεται σταδιακά, θα σας δώσω παραδείγματα για να δείτε τον υπολογισμό της σύνταξης από το 2008 και μετά. Με τριάντα πέντε χρόνια υπηρεσίας ένας ασφαλισμένος που αποχωρεί το 2008 με το νόμο της Νέας Δημοκρατίας θα έπαιρνε το 80%. Με το καινούριο νομοσχέδιο το 79,96%. Αλλά ας μην ξεχνάμε ότι προστίθεται εδώ το επίδομα των 60.000 δραχμών για τον υπολογισμό του ποσοστού αναπλήρωσης και υπερκαλύπτει τη μικρή μείωση. Με τριάντα χρόνια υπηρεσίας με το νόμο της Νέας Δημοκρατίας θα έπαιρνε το 56% του μισθού του. Με το νέο νόμο το 68,5%. Με είκοσι πέντε χρόνια υπηρεσίας αν αποχωρήσει το 2008 θα έπαιρνε με το νόμο της Νέας Δημοκρατίας το 40% του μισθού του ως ποσοστό αναπλήρωσης. Με το νέο νόμο 57,1%. Και αν προχωρήσουμε και στα επόμενα έτη σταδιακά, γιατί σταδιακά θα είναι η μείωση του ποσοστού αναπλήρωσης, θα δούμε τελικά ότι με το νέο νόμο και οι εργαζόμενοι στο δημόσιο ωφελούνται παρά τα όποια αρνητικά έχουν λεχθεί.

Αποχώρησαν οι συνάδελφοι της Νέας Δημοκρατίας από τη συζήτηση επί των άρθρων του συγκεκριμένου νομοσχεδίου γιατί; Δεν ήθελαν να επικυρώσουν το γεγονός ότι η συντριπτική πλειοψηφία των ασφαλισμένων στο ΙΚΑ ωφελούνται από το συγκεκριμένο σχέδιο νόμου μετά την ψήφισή του; Ή γιατί δεν μεταβάλλονται πουθενά τα όρια ηλικίας ή μάλλον όπου μεταβάλλονται αυτό είναι προς τη θετική κατεύθυνση για τους ασφαλισμένους; Μήπως γιατί αυξάνεται το ποσοστό αναπλήρωσης των συντάξεων στον ιδιωτικό τομέα από 60% σε 70% ή μήπως δεν θέλουν να επικυρώσουν την επιστροφή των τριακοστών πέμπτων που είναι ευνοϊκό για τους εργαζόμενους αλλά επιθυμούν τον υπολογισμό της σύνταξης σε πεντηκοστά όπως ο νόμος τους το '92 καθιέρωνε;

Μέσα από αυτά τα παραδείγματα φαίνεται καθαρά ότι το σχέδιο νόμου εμπεριέχει τους στόχους που πρέπει να διέπουν το σύστημα κοινωνικής ασφάλισης προκειμένου να είναι βιώσιμο δίκαιο και απαντά στις σημερινές ανάγκες και συνθήκες. Δεν ανατρέπει με βίαιο τρόπο τον προγραμματισμό ζωής των εργαζομένων. Εγγυάται καλύτερους όρους κοινωνικής ασφάλισης και γενικά εγγυάται καλύτερες συντάξεις.

Μ' αυτό το νομοσχέδιο το ΠΑΣΟΚ και η Κυβέρνηση του Κώστα Σημίτη αποδεικνύει την αταλάντευτη απόφασή της να απαντήσει με λύσεις προοπτικής στα μεγάλα κοινωνικά ζητήματα σύμφωνα και με τις προγραμματισμένες δεσμεύσεις που

προεκλογικά αναλάβαμε απέναντι στο λαό και ο λαός επικύρωσε τις εκλογές του Απριλίου του 2000. Παρά την γκρίνια και το θολό τοπίο που εντέχνως καλλιεργείται σχετικά με το κυβερνητικό έργο η Κυβέρνηση αποδεικνύει την αξιοπιστία της και το έργο της κάνοντας πράξη τις υποσχέσεις της. Αποδείξαμε ότι γνωρίζουμε να παίρνουμε τα μηνύματα και να τα αξιοποιούμε θετικά για τους πολίτες και τους εργαζόμενους. Αναδείξαμε το δημοκρατικό διάλογο ως το πιο αποτελεσματικό μέσο για να έχουμε καλύτερες δυνατόes λύσεις στα μεγάλα προβλήματα που απασχολούν την κοινωνία μας, στα μεγάλα προβλήματα που απασχολούν τους εργαζόμενους. Τελικά με το νομοσχέδιο διαμορφώνονται οι προϋποθέσεις προκειμένου οι όποιες αλλαγές στο ασφαλιστικό σύστημα να δομηθούν πάνω σε ενιαίες αρχές και κανόνες λύνοντας έτσι τα προβλήματα των ασφαλισμένων ούτως ώστε να μην υπάρχουν κοινωνικές αδικίες.

Γι αυτούς τους λόγους στηρίζω το σχέδιο νόμου για την κοινωνική ασφάλιση. Ευχαριστώ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΠΑΣΟΚ)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Κωνσταντίνος Γεϊτονας): Ο Β' Αντιπρόεδρος της Βουλής κ. Σγουρίδης έχει το λόγο.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΣΓΟΥΡΙΔΗΣ (Β' Αντιπρόεδρος της Βουλής):

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, το ερώτημα που θέτει ο λαός και σε αυτό το ερώτημα θα πρέπει εμείς να δώσουμε απαντήσεις με πειθό και ειλικρίνεια είναι απλό. Μήπως δεν είναι αναγκαία η ασφαλιστική μεταρρύθμιση; Είναι το υπάρχον ασφαλιστικό σύστημα ισορροπημένο; Αντέχει σε ένα βάθος χρόνου; Αυτοί που πιθανόν μέσα σε αυτήν την Αίθουσα να απαντούν να σε αυτό το ερώτημα πρέπει να εξηγήσουν στον ελληνικό λαό γιατί χρειάστηκε το κράτος δηλαδή η Κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ για να εξυγιάνει το ΙΚΑ να κλείσει ένα έλλειμμα 3 τρισεκατομμυρίων σε δύο δόσεις. Θα μπορεί να απαντήσει κάποιος δεν πλήρωνε η Κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ τις υποχρεώσεις της. Θα ανταπαντήσω σε αυτό ότι δεν ήταν σωστή η αναλογιστική μελέτη του νόμου Σιούφα διότι η προϋπόθεση τότε βάζει ο εργαζόμενος...

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΑΚΗΣ (Υπουργός Οικονομίας και Οικονομικών): Μήπως έγινε ποτέ αναλογιστική μελέτη;

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΣΓΟΥΡΙΔΗΣ (Β' Αντιπρόεδρος της Βουλής):

Σωστά λέει ο κύριος Υπουργός. Μήπως έγινε ποτέ αναλογιστική μελέτη;

Τόσα βάζει ο εργαζόμενος, τόσα βάζει ο εργοδότης, τα υπόλοιπα τα βάζει το κράτος. Αυτό δεν δημιουργεί καμία λογική δόσμευση του κράτους απέναντι σ' αυτήν τη σχέση. Και ερχόμαστε κάποια στιγμή με μπακάλικό τρόπο να κλείσουμε τα ελλείμματα.

Αυτοί που λένε ότι δεν χρειάζεται ασφαλιστική μεταρρύθμιση, θα πρέπει να απαντήσουν γιατί μετά τις 31.12.2007 θα υπάρχουν συνταξιούχοι δύο ταχυτήτων. Το 2007 δεν είναι μία αυθαίρετη ημερομηνία. Δεν είναι μία ημερομηνία που βγήκε από το μυαλό κάποιων. Και ο λαός λέει: Καλά, ρε, παιδιά, χάθηκε ο κόσμος να βάλετε το 2005, το 2010 ή το 2015 σαν όριο;

Κύριοι συνάδελφοι το 2007 είναι δεκαπέντε χρόνια μετά την ψήφιση του νόμου Σιούφα, του νόμου που ψηφίστηκε το 1992. Τι δημιουργεί μετά τα δεκαπέντε χρόνια; Κάποιος που ήταν πενήντα χρονών και ασφαλίστηκε εκείνη τη στιγμή και με δεκαπέντε χρόνια εργασίας το 2007 βγαίνει στη σύνταξη. Και τότε η σύνταξη που θα πάρει είναι η σύνταξη των 67.000 δραχμών. Αυτοί όμως που βγαίνουν στη σύνταξη πριν τις 31.12.2007, θα παίρνουν 152.000 δραχμές. Άρα, λοιπόν, ποια κυβέρνηση θα άντεχε το κόστος να έχει συνταξιούχους στην κατώτερη βαθμίδα όπου ο μιν ένας να παίρνει 67.000 δραχμές και ο άλλος 152.000 δραχμές; Άρα, λοιπόν, θα έπρεπε να βρεθεί λύση.

Και επειδή ακούγονται πολλά περί των 152.000 δραχμών, υπόσχεση που εδόθη και δεν ετηρήθη, σας πληροφορώ να μου πείτε μία σύνταξη γήρατος που να είναι κάτω από 152.000 δραχμές. Αυτοί που λένε ότι παίρνουν 132.000 δραχμές ή 120.000 δραχμές ή 100.000 δραχμές είναι συντάξεις χρειάς, είναι συντάξεις λόγω υγείας, δηλαδή ασθένειας. Δεν υπάρχει σύνταξη κάτω από 152.000 δραχμές. Οι άλλες είναι ποσοστά της κυρίας σύνταξης, για να σταματήσουν πλέον και αυτή η σπέκουλα ότι δεν τηρούνται οι υποσχέσεις από την Κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ.

Υπάρχει λοιπόν ανάγκη ασφαλιστικής μεταρρύθμισης. Και σ' αυτήν την ασφαλιστική μεταρρύθμιση πρέπει να συμβάλεις όχι με διαδικαστική παρελθοντολογία διότι εγώ άκουσα από τον αρχηγό της Αξιωματικής Αντιπολίτευσης επί ένα τέταρτο να ομιλεί περί της εκθέσεως Σπράου, για τον Γιαννίτση, για τις αναλογιστικές μελέτες και όλα αυτά τα σχετικά. Αν θέλεις να συμβάλεις στην ασφαλιστική μεταρρύθμιση πρέπει να κάνεις προτάσεις στο τραπέζι του διαλόγου. Τέτοιες προτάσεις δεν ακούστηκαν, παρά επισείονταν ένα φυλλάδιο με δέκα αρχές οι οποίες έχουν καταταθεί από τη Νέα Δημοκρατία προεκλογικά.

Η Κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ, κύριοι συνάδελφοι, βασίστηκε πάνω σε μία αναλογιστική μελέτη. Τι σημαίνει αναλογιστική μελέτη. Αναλογιστική μελέτη είναι μία στατιστική μελέτη, μελετά τα στατιστικά δεδομένα και κάνει προβλέψεις για το μέλλον. Βασικά είναι ένα μαθηματικό μοντέλο. Έγινε από Βρετανούς, διότι δυστυχώς ακόμα και σήμερα μέχρι αυτήν τη στιγμή που μιλώ, δεν υπάρχουν γραφεία που να κάνουν αναλογιστικές μελέτες στην Ελλάδα, πλην αυτής της υπηρεσίας που το νομοσχέδιο ορίζει ρητά με νόμο. Αυτή η αναλογιστική μελέτη λαμβάνει υπόψη της πληθυσμιακές εξελίξεις, εργασιακές εξελίξεις, οικονομικές εξελίξεις, αναπτυξιακές εξελίξεις, κοινωνικές εξελίξεις σε ένα βάθος χρόνου και μάλιστα στη δυσμενέστερη των περιπτώσεων. Αυτή η αναλογιστική μελέτη λαμβάνει υπόψη της διεθνείς διαρθρωτικές αλλαγές μιας παγκοσμιοποιημένης οικονομίας και κοινωνίας. Και είναι αφελές να πιστεύει κάποιος μέσα σ' αυτήν την Αίθουσα σε ένα εθνοκεντρικό ασφαλιστικό σύστημα τη στιγμή που αγωνιζόμαστε όλοι για την ευρωπαϊκή ολοκλήρωση, δηλαδή ένα υπερεθνικό σχήμα.

Είναι δυνατόν από τη μια μεριά να θέλουμε ένα εθνοκεντρικό ασφαλιστικό σύστημα όταν πάμε σε μια διεθνοποιημένη Ευρωπαϊκή Ένωση;

Έχοντας πλέον τα μαθηματικά δεδομένα στα χέρια της η Κυβέρνηση έπρεπε να κάνει τα εξής βήματα:

Πρώτο βήμα: Διάλογο. Ένα διάλογο ανοιχτό, ειλικρινή, απροσχημάτιστο με τους εργαζόμενους, τους εργοδότες και τα πολιτικά κόμματα. Έγινε αυτός ο διάλογος άσχετα αν τα πολιτικά κόμματα δεν ήθελαν για κανέναν λόγο να συμφωνήσουν στο τραπέζι του διαλόγου.

ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ ΓΙΑΚΟΥΜΑΤΟΣ: Γιατί είναι όλοι στο δρόμο;

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΣΓΟΥΡΙΑΔΗΣ (Β' Αντιπρόεδρος της Βουλής):

Αυτοί που βρίσκονται στο δρόμο, αγαπητέ συνάδελφε, είναι η μερίδα η οποία κομματικά θέλει να υποδηλώσει την υποταγή σε ένα κόμμα που πιθανόν να γίνει κυβέρνηση μετά από κάποιες δεκαετίες.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΣΑΛΑΓΙΑΝΝΗΣ: Το βασικό αίτημα των απεργών ήταν κάτω οι νόμοι της Νέας Δημοκρατίας.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Κωνσταντίνος Γεϊτονάς): Παρακαλώ μη διακόπτετε.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΣΓΟΥΡΙΑΔΗΣ (Β' Αντιπρόεδρος της Βουλής):

Το δεύτερο βήμα που έπρεπε να κάνει η Κυβέρνηση ήταν να πάρει πολιτικές αποφάσεις, μεγάλες και μικρές. Διότι όπως ξέρουμε όλοι μας μπορεί να υπάρχουν τα μαθηματικά δεδομένα, αλλά η πολιτική είναι η τέχνη του εφικτού. Άρα, έπρεπε τα μαθηματικά αυτά δεδομένα να έχουν και την πολιτική εκείνη διάσταση που δίνει ο καθένας μας μέσα σε αυτήν την Αίθουσα. Άλλο το ασφαλιστικό σύστημα των συντηρητικών παρατάξεων και άλλο το ασφαλιστικό σύστημα μιας κυβέρνησης που θέλει πράγματι να έχει κοινωνική αλληλεγγύη.

Η πρώτη μεγάλη πολιτική απόφαση την οποία πήρε η Κυβέρνηση ήταν να θεσμοθετήσει το χρονικό ορίζοντα που θα έπρεπε αυτή η ασφαλιστική μεταρρύθμιση να έχει. Θα μπορούσε να ήταν σε ένα βάθος πενήντα ετών. Θα μπορούσε, όμως, να ήταν και σε ένα βάθος δέκα ετών. Προτίμησε η Κυβέρνηση και πήρε πολιτική απόφαση τα μέτρα τα οποία λαμβάνει με την ασφαλιστική αυτή μεταρρύθμιση να έχουν ένα χρονικό ορίζοντα τριάντα ετών.

Είναι ουτοπικό και ανέφικτο να νομοθετείς για συντάξεις τις οποίες θα πάρουν κάποιοι εργαζόμενοι το 2052. Είναι πιο προσιτό και πιο εφικτό να νομοθετείς για συντάξεις που θα πάρει κάποιος το 2032 σε μια περίοδο αν θέλετε εργασίας. Διότι η παραγωγική εργασία κάθε εργαζόμενου είναι περίπου τριάντα

χρόνια. Φανταστείτε δηλαδή να είχαμε το σύστημα το οποίο θα είχαν νομοθετήσει οι κυβερνήσεις του 1950. Σήμερα έχουμε 2002. Δεν είναι ούτε εφικτό και είναι τουλάχιστον ουτοπικό.

Οι μικρότερες πολιτικές προσεγγίσεις τις οποίες έκανε η Κυβέρνηση είχαν να κάνουν πάνω στα μαθηματικά δεδομένα τα οποία είχε, πάνω στην κοινωνική δικαιοσύνη. Θα έπρεπε να συγκλίνουν οι συντάξεις, οι κατώτατες να ανεβαίνουν προς τις ανώτερες και αυτό γίνεται με αυτήν την ασφαλιστική μεταρρύθμιση. Επίσης να έχει ορθολογισμό.

Άκουσα μέσα σε αυτήν εδώ την Αίθουσα παραδείγματα, κύριοι συνάδελφοι, που πραγματικά με εξέπληξαν. Ακούστηκε εδώ πως όταν κάποιος βγαίνει κατά ένα ή δύο χρόνια νωρίτερα του αφαιρείται για κάθε χρόνο 4,5%, ενώ αντίθετα όταν βγαίνει ένα ή δύο χρόνια αργότερα του προστίθεται μόνο 3%. Και το θέλημα αυτό κοινωνική αδικία. Είναι το παράδειγμα που λέμε ποιοι βλέπουν το ποτήρι μισοάδειο ή μισογεμάτο. Υπάρχουν κάποιοι εδώ μέσα στην Αίθουσα που βλέπουν πάντα το ποτήρι μισοάδειο.

Μα, ο ορθολογισμός τον οποίο έχει το νομοσχέδιο λέει το εξής: Θα πρέπει να βγεις σε ώριμη συντάξιμη ηλικία που είναι τα εξήντα πέντε σου χρόνια. Άρα, όταν θέλεις να βγεις νωρίτερα θα πρέπει να σε αποτρέπω να φύγεις νωρίτερα από την ώριμη ηλικία. Και αν θέλεις να φύγεις αργότερα, επίσης πρέπει να σε αποτρέπω. Για ποιο λόγο; Διότι αφαιρείς μια θέση από ένα νέο εργαζόμενο, την οποία καλύπτεις εσύ. Άρα, πολύ λογικά το νομοσχέδιο και στις δύο περιπτώσεις δημιουργεί την αποτροπή για να οδηγήσει τους εργαζόμενους να βγαίνουν στην ώριμη συντάξιμη ηλικία.

Θα πρέπει επίσης το νομοσχέδιο αυτό να δώσει στα μαθηματικά δεδομένα και την προσέγγιση η οποία έχει να κάνει με τη χρηματοδότηση. Η χρηματοδότηση πρέπει να είναι απρόσκοπτη, συνεχής, σταθερή -είναι το 1% του προϋπολογισμού- συνδεδεμένη επίσης ορθολογικά με το κίνητρο της ανάπτυξης της υγιούς ανταγωνιστικής οικονομίας. Κέρδισε περισσότερα μέσα από την παραγωγικότητά σου και αυτόματα ανεβάζοντας το εθνικό σου ακαθάριστο προϊόν το 1% γίνεται περισσότερο και ρέει στα ταμεία.

Κύριοι συνάδελφοι, το νομοσχέδιο αυτό θεμελιώνει το αίσθημα μα ασφάλειας για τους εργαζόμενους και τους δίνει το δικαίωμα να αισθάνονται σίγουροι για μια συνταξιοδότηση σε ένα βάθος χρόνου τριάντα ετών. Οδηγεί σε ένα ταμείο με συνεπικουρία επικουρικών ταμείων. Δημιουργεί μια αναλογιστική αρχή που να παρακολουθεί και να υποδεικνύει. Αυτήν την ασφαλιστική μεταρρύθμιση που η Νέα Δημοκρατία δεν πρόκειται να αλλάξει αν ποτέ γίνει κυβέρνηση, είναι μια ασφαλιστική μεταρρύθμιση που τακτοποιεί και προϋπολογίζει. Και όταν τακτοποιείς και προϋπολογίζεις δεν χρεώνεις τις μελλοντικές γενιές, διότι ήδη τακτοποιείς εκ των προτέρων κάποια πράγματα. Γι' αυτόν ακριβώς το λόγο εγώ προσωπικά την ψηφίζω γιατί την θεωρώ σωστή και δίκαιη.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΠΑΣΟΚ)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Κωνσταντίνος Γεϊτονάς): Ο κ. Κιλιτλής έχει το λόγο.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΚΙΛΙΤΙΔΗΣ: Αγαπητοί συνάδελφοι, κύριοι Υπουργοί, πιστεύω ότι εντελώς διαφορετικά εξελίχθηκε η συζήτηση στη Διαρκή Επιτροπή Κοινωνικών Υποθέσεων και κάπως διαφορετικά έρχεται στην Ολομέλεια όπου τα τελευταία γίνονται πρώτα, όπου τα διαδικαστικά και τα τακτικά προσπαθούν να αντικαταστήσουν τη στρατηγική.

Κύριε Υπουργέ και κύριοι της Κυβέρνησης, ο ρόλος της πολιτικής είναι και θα παραμείνει πάντοτε καθοδηγητικός. Η καλή πρόθεση και η ευαισθησία δεν μπορεί να μονοπωλείται από κανένα. Είναι δεδομένο όμως ότι στον κοινοβουλευτικό βίο υφίστανται τα κόμματα ως εκφραστές ιδεολογικών και πολιτικών θέσεων. Αλίμονο εάν τα τεχνοκρατικά και διαδικαστικά ή τα ζητήματα που προκύπτουν κάθε φορά στην εφαρμογή ενός νόμου ανάγονται σε μείζονα. Πιστεύω ότι χάνεται το περιεχόμενο και ο στόχος της πολιτικής.

Το νομοσχέδιο που φέρντε προς συζήτηση, έχετε διάφορες παραδοχές. Και ενώ οι παραδοχές υπάρχουν προσπαθείτε να αντιστρέψετε και να αναστρέψετε με αυτό που θέλετε να σημα-

τοδοτήσετε στην ελληνική κοινωνία.

Παραδέχεσθε και στο άρθρο 2 και στο άρθρο 3 πέραν των αναφορών του κ. Σπυρόπουλου περί του ν. 2084 το σχεδιασμό που προηγήθηκε πριν από δέκα χρόνια. Και πριν από δέκα χρόνια πρέπει να τεθεί ένα ερώτημα: Υπήρξε δραματική ανάγκη παρεμβάσεως του ελληνικού κράτους; Και αν υπήρξε ποιοι ευθύνονται από την διαστροφή που παρατηρήθηκε εκείνα τα χρόνια; Γιατί υπάρχει μια διάθεση παρελθοντολογίας και πρέπει στο παρελθόν κανένας να προστρέχει και να αναζητά διδάγματα και δυνάμεις. Αλίμονο εάν αυτά τα αναζητά για να πλήξει τον αντίπαλό του κατά ένα τρόπο λαϊκίστικο ή κατά ένα τρόπο μη ευπρεπή σ' αυτήν την Αίθουσα.

Το πρόβλημα του 1989 με το ΙΚΑ γιατί δημιουργήθηκε; Ποιος προσέγγισε με λαϊκισμό και πολλές φορές με αδικία τους πολίτες αυτής της χώρας;

Ποιος ξαφνικά, ανθρώπους που δεν εδικαιούνται σύνταξη τους έδωσε υψηλότερη σύνταξη απ' αυτούς που πότισαν με αίμα των αγροτική γη;

Ποιος καθόρισε σ' αυτήν την πολιτεία ότι το 1982-1983, ο ερχόμενος χωρίς καμιά ασφαλιστική εισφορά θα παίρνει σύνταξη από το ΙΚΑ και ο μαχόμενος αγρότης θα παίρνει σύνταξη των 20.000 και 22.000 δραχμών; Κάποιοι θα πρέπει να αναλογιστούμε εάν αυτήν την προσέγγιση της προθέσεως και της κοινωνικής ευαισθησίας την κάναυμε άκριτα και άλογα. Εάν υπήρχε η δυνατότητα, τότε άξιζε αυτή η προσέγγιση με την πρόθεση την καλή και την κοινωνική ευαισθησία. Εάν δεν υπήρχε η δυνατότητα, με ποια κονδύλια, με ποιο υπόβαθρο «πωλούσε» κάποιος αυτή την κοινωνική ευαισθησία;

Αγαπητοί συνάδελφοι, έχει λεχθεί από άλλους οι οποίοι ίσως είναι και ειδικότεροι ότι ένα ασφαλιστικό σύστημα –το είπε και ο Πρόεδρός μας κ. Καραμανλής χθες στην αγόρευσή του- χρειάζεται πάνω απ' όλα οικονομικά θεμέλια.

Δεν μπορεί κανείς να ισχυριστεί και δεν νομίζω ότι υπάρχει στην Αίθουσα κανένας που να ισχυρίζεται ότι υπάρχει περίπτωση να υπάρξει ασφαλιστικό σύστημα χωρίς οικονομικά θεμέλια. Ας αναλογιστούμε ποια είναι αυτά τα οικονομικά θεμέλια και ας κάνουμε επιπέδους κατάθεση προτάσεων επί της αρχής.

Πρώτον, είναι η ανάπτυξη και η εργασία των πολιτών. Χωρίς αναπτυξιακές διαδικασίες και χωρίς αύξηση εργαζομένων δεν είναι δυνατόν να υπάρξει προοπτική σε ένα ασφαλιστικό σύστημα.

Δεύτερον, και κυρίως θα τολμούσα να πω, είναι το δημογραφικό. Και αν έρχεστε εσείς με περισσή ευαισθησία, αποδείξετε το, αγαπητοί φίλοι της Κυβερνήσεως. Υποδείξετε μας ποια νομοσχέδια περί του δημογραφικού έχουν έρθει από τη συγκεκριμένη Κυβέρνηση και έχουν ψηφιστεί, για να τονώσουν αυτό που σήμερα παρατηρείται με το γερασμένο πληθυσμό στην πατρίδα μας.

Η μαύρη εργασία. Μετά από οκτώ χρόνια ανακαλύπτουμε ότι υφίσταται στην πατρίδα μας μαύρη εργασία; Από την άλλη πλευρά, ενώ επαίρονται κάποιοι της Κυβερνήσεως και ο ίδιος ο Πρωθυπουργός ότι αυτοί οι με μαύρη εργασία ευρισκόμενοι στη διαδικασία παραγωγής μείωσαν τον πληθωρισμό και προσέφεραν, ερχόμαστε σήμερα και το ανάγουμε ότι θα τροφодοτήσκει και το ασφαλιστικό σύστημα; Κοιτάξτε. Σ' αυτόν τον τόπο οι συμπολίτες μας δεν πείθονται πλέον μόνο με τις θεωρητικές προσεγγίσεις. Ξέρουν καλύτερα από τον καθέναν και στην ύπαιθρο και στα αστικά κέντρα ότι επί μία δεκαετία κάποιοι πράγματι λαθρομετανάστες ή νομίμως ευρισκόμενοι εργάζονταν χωρίς να υπάρχει ασφάλιση και, το τραγικότερο, διεκδικούσαν πολλές φορές και μερίδιο στην εργασία από το γηγενή πληθυσμό από αυτούς που είχαν και υποχρεώσεις και δικαιώματα.

Η εισφοροδιαφυγή. Ελέχθη από άλλους συναδέλφους και νομίζω ότι είναι τόσο πρακτικό το ζήτημα που ανάγεται και σε πρακτικές διαδικασίες να λυθεί. Έχουν ακουστεί πολλές φορές σ' αυτήν την Αίθουσα και σ' αυτό το Βήμα όμορφες λέξεις, όπως είναι η κοινωνική συνοχή, η αλληλεγγύη και της παρούσας κοινωνίας αλλά και των γενεών, και δεν στέκεται κανένας σε ορισμένα σημεία τα οποία μπορούν να δώσουν περιεχόμενο σ' αυτές τις λέξεις περί κοινωνικής συνοχής και αλληλεγγύης.

Και, σεβόμενος πάντοτε τη διάσταση απ' όπου προκύπτει η προσέγγιση της κοινωνικής συνοχής και αλληλεγγύης, πιστεύω ότι δεν μονοπωλεί η παράταξή μας αυτήν την προσέγγιση. Δεν θέλει όμως επ' ουδενί λόγω να στερείτε αυτό το περιεχόμενο και από την παράταξή μας.

Αυτήν τη στιγμή συζητούμε ένα νομοσχέδιο και η Κυβέρνηση πιστεύει –λέει- ότι έχει καθολικό χαρακτήρα. Αναλογίζομαι άραγε σε σχέση με το 17%-18% των Ελλήνων αγροτών, όταν μάλιστα επί σειρά ετών ισχύει η ανταποδοτική ασφάλιση των νέων αγροτών, για ποιο λόγο άραγε να εμμένουμε σε ένα ιδιότυπο καθεστώς συντάξεως στον ΟΓΑ με όλα τα συμπαραμαρτούμενα γύρω από τις αναπηρίες και όλες τις άλλες διαδικασίες και δεν ερχόμαστε να τους εξομοιώσουμε, αν θέλουμε τον εκσυγχρονισμό, την κοινωνική συνοχή και την αλληλεγγύη με τους λοιπούς Έλληνες συμπολίτες μας, όχι απαραίτητα με τα υψηλότερα στρώματα, αν το θέλετε, βιοτικού επιπέδου στην πατρίδα μας, αλλά μ' αυτούς τους εργαζομένους, τους χειρώνακτες του ΙΚΑ ή τους οποιουδήποτε άλλους μικρούς ελεύθερους επαγγελματίες.

Αγαπητοί φίλοι, μιλήσαμε για την κοινωνική συνοχή και αλληλεγγύη. Θα θέσω και θα καταθέσω δύο προτάσεις κατά το χαλαρότερο τρόπο χωρίς κομματικές, αν το θέλετε, ετικέτες. Δεν ακούστηκε ακόμα η διάσταση γύρω από το θέμα των γυναικών. Δυστυχώς προστρέχουμε όλοι προς αυτήν την ευαίσθητη ομάδα που γεννά τους νέους πολίτες, για να την κολακεύσουμε με πλασματικά έτη συνταξιοδότησης. Και δεν παραδειγματιζόμαστε από άλλες ευνομούμενες πολιτείες και κοινωνίες όπου εκεί τα κίνητρα δεν είναι περισσότερα προς τη συνταξιοδότηση, αλλά προς την τεκνοποίηση. Και αντί να υπάρχει το κίνητρο στη συνταξιοδότηση, κύριοι Υπουργοί, θα έπρεπε να υπάρχει το κίνητρο για την τεκνοποίηση στην παραγωγική ηλικία της γυναίκας.

Δεν μπορώ να αντληθώ γιατί η γυναίκα των πενήντα πέντε ετών χρειάζεται κίνητρο στη συνταξιοδότηση, όταν αυτό το έχει ανάγκη, όταν έχει παιδιά στην παραγωγική της ηλικία. Θέλετε ένα χρόνο στο πρώτο παιδί; Δύο χρόνια; Τρία χρόνια; Δώστε τα εκεί, αν το κράτος είναι γενναίο.

Δεν ακούστηκε τίποτα για την κλιμακωτή ασφάλιση. Εάν πρέπει παραδείγματος χάρι στην παραγωγική ηλικία, στα είκοσι πέντε με τριάντα πέντε, που είναι περιζήτητος ο εργαζόμενος, να έχει μία μικρή εισφορά για να υπάρχει το κίνητρο για την εργασία των νέων. Και εάν εκεί που πλέον έχει αποκτήσει την ειδικότητα, στα τριάντα πέντε με πενήντα, χρειάζεται ένα επίπεδο εισφορών. Και κατόπιν με κοινωνική ευαισθησία να δούμε τους ανέργους των πενήντα ετών, των οποίων το δράμα ζούμε όλοι οι πολιτικοί, σε όποιο κόμμα και αν ανήκουμε. Κι εκεί τότε να έχουμε μικρότερες εισφορές για να υπάρχει το κίνητρο της παραμονής της εργασίας.

Και αφινιδώς έρχεται το νομοσχέδιο –για να μείνω και στις λεπτομέρειες των άρθρων- με στρατιωτικούς και αστυνομικούς...

(Στο σημείο αυτό κτυπάει το κουδούνι λήξεως του χρόνου ομιλίας του κυρίου Βουλευτή)

Ένα λεπτό, κύριε Πρόεδρε.

...να αφινιδάζονται, να μη συμμετέχουν στο διάλογο και ξαφνικά να έρχεται προς ψήφιση άρθρο που τους αφορά.

Και θα κλείσω με την τριμερή χρηματοδότηση.

Κύριε Υπουργέ, επειδή κατανοώ την προσπάθεια που καταβάλλετε και είναι σεβαστή από όποιο κόμμα κι αν προέρχεται, η τριμερής χρηματοδότηση –σας παρακολούθησα και στην επιτροπή διότι κάνατε, κατά την εκτίμησή μου, σοφιστικό άλμα- είναι πολιτική. Ο αυθαίρετος καθορισμός 1%, 1,5% ή 2% είναι λογιστική ισορροπία. Η τριμερής χρηματοδότηση έχει πολιτικούς κανόνες και πιστεύω ότι ο λαός μας στέλνει σ' αυτήν την Αίθουσα για να παράγουμε πολιτική. Ειδάλλως, δεν υπάρχει Έλληνας πολιτικός, δεν υπάρχει ελληνική κυβέρνηση που να στερήσει τη σύνταξη κανενός πολίτη. Είναι αυτονόητο ότι η κρατική επιχορήγηση είτε στο 1% είτε στο 2% θα έρθει για να το καλύψει. Εδώ καλούμαστε να παράγουμε πολιτική.

Και μ' αυτές τις σκέψεις σας ευχαριστώ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα της Νέας Δημοκρατίας)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Κωνσταντίνος Γεϊτονας): Ο κ. Παπαδέλλης έχει το λόγο.

ΦΡΑΓΚΛΙΝΟΣ ΠΑΠΑΔΕΛΛΗΣ: Κύριε Πρόεδρε, ήθελα πριν απ' όλα να δώσω μια πολύ σύντομη απάντηση στον κ. Κιλιτζί, επειδή έθεσε ένα ερώτημα προηγουμένως και είπε ότι το 1992 αναγκάστηκε η κυβέρνηση της Νέας Δημοκρατίας να πάρει σκληρά μέτρα διότι είχαν προηγηθεί, ασφαλώς από τις κυβερνήσεις του ΠΑΣΟΚ –αυτό εννοούσατε– μέτρα, τα οποία είχαν περίπου τινάξει στον αέρα το ασφαλιστικό σύστημα.

Κύριοι συνάδελφοι, νομίζω ότι δεν είναι και ιδιαίτερα σοβαρό να υποστηρίζετε ότι το ασφαλιστικό σύστημα μπορεί να τινάχθηκε στον αέρα από την επτάχρονη διακυβέρνηση της χώρας από το ΠΑΣΟΚ, όταν οι κυβερνήσεις του κόμματός σας είχαν προηγηθεί επί δεκαετίες.

Και το δεύτερο που θέλω να επισημάνω είναι το εξής: Μήπως θα πρέπει να αναζητηθούν και πολλές ευθύνες για το όποιο κατάντημα του ασφαλιστικού στις αρχές της δεκαετίας του 2000, στη δίχρονη διακυβέρνηση της χώρας, σε μία περίοδο μεγάλης ανωμαλίας; Και σταματώ εδώ.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, έχω την εντύπωση, πέρα από τα όσα ομολογούνται δημόσια, πως δεν πρέπει να υπάρχει κανείς, όχι μόνο Βουλευτής, αλλά κανένας παράγοντας της ζωής και κανένας πολίτης στη χώρα αυτή που να μην ομολογεί ότι αυτή η προσπάθεια της Κυβέρνησης, με το ασφαλιστικό νομοσχέδιο που φέρνει προς ψήφιση, είναι μία πραγματικά γιγαντιαία προσπάθεια.

Είναι μια προσπάθεια η οποία έχει ευρύτατα κοινωνικά χαρακτηριστικά και αφορά όλον τον ελληνικό λαό, ανεξάρτητα από τις σκοπιμότητες που επιβάλλουν –περί αυτού πρόκειται, ας μη γελιόμαστε– τις διάφορες θέσεις που εκφράζονται ένθεν και ένθεν.

Άλλωστε το ότι η προσπάθεια αυτή είναι πραγματικά πολύ μεγάλη, ασχέτως του αποτελέσματος που μπορεί να το κρίνει όπως θέλει ο καθένας, νομίζω ότι επιβεβαιώνεται και από το γεγονός της έκτασης και της έντασης που έχει πάρει η συζήτηση αυτή. Υπάρχει, όμως, και μια πιο σαφής επιβεβαίωση, κατά τη γνώμη μου. Αυτή είναι η ανταπόκριση του εργατικού κινήματος.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, ας είμαστε ειλικρινείς, πέρα από σκοπιμότητες. Θυμηθείτε μόνο για σύγκριση ποιος ήταν ο όγκος και η ένταση των κινητοποιήσεων πέρυσι όταν υπήρξαν προβλήματα –ας μην τα αναλύουμε τώρα– και ποιος ήταν ο αντίστοιχος χθεσινός όγκος και η ένταση. Δεν θα πρέπει να είστε ιδιαίτερος ικανοποιημένοι, για να μην πω υπερήφανοι, από τον αριθμό των κινητοποιηθέντων χθες. Νομίζω ότι αυτό δεν μπορεί να είναι τυχαίο. Και δεν μπορεί να είναι τυχαίο, γιατί οι εργαζόμενοι, πέραν εκείνων που για λόγους κομματικής, θα έλεγα πολύ κομπά και ευγενικά, υποχρέωσης κινητοποιούνται, ή ορισμένων –ευτυχώς πολύ λίγων– που κινητοποιούνται δυστυχώς από λόγους άλλων σκοπιμοτήτων, η συντριπτικά μεγάλη πλειοψηφία των εργαζόμενων δεν ανταποκρίθηκε. Και δεν ανταποκρίνεται –αυτό γίνεται σαφές από την καθημερινή επαφή που μπορεί να έχει κανείς– γιατί πάρα πολύ απλά αντιλαμβάνονται ότι οι ρυθμίσεις που επέρχονται από αυτό το ασφαλιστικό νομοσχέδιο είναι στη μεγάλη τους πλειοψηφία θετικές και προς όφελος των ιδίων των εργαζομένων. Γι' αυτό δεν απαντούν στις εκκλήσεις για κινητοποίηση, που έχουν το χαρακτήρα της «επαναστατικής γυμναστικής» και μόνο.

Είναι γεγονός, επίσης, ότι οποιαδήποτε προσπάθεια από όπου και αν προέρχεται, και αυτή που έγινε παλαιότερα από τη Νέα Δημοκρατία και οι θέσεις που εκφράζονται από το Κομμουνιστικό Κόμμα και το Συνασπισμό, που στοχεύουν στην αντιμετώπιση των προβλημάτων ενός ασφαλιστικού συστήματος για τη χώρα μας, είναι επαινετές, είναι αξιοπρόσεκτες, είναι ενδεχομένως τέτοιες που θα πρέπει να συναντούν τη συμπάθειά μας υπό τον όρο, κατά τη γνώμη μου, ότι πρέπει να πληρούν δύο βασικές προϋποθέσεις.

Η μία προϋπόθεση είναι η διασφάλιση της βιωσιμότητας ενός ασφαλιστικού συστήματος με προοπτική χρόνου και η δεύτερη είναι ότι προστατεύουν τα βασικά δικαιώματα των εργαζομένων και κυρίως τα νόμιμα δικαιώματά τους, τα δίκαια και εύλογα

αιτήματα τους. Υπό τις δύο αυτές βασικές προϋποθέσεις νομίζω ότι δεν μπορεί κανείς να μη συμφωνεί με τις προσπάθειες από όπου και αν προέρχονται.

Αυτές, όμως, οι προϋποθέσεις θα πρέπει να ισχύουν, εφόσον βασίζονται σε επιστημονικά τεκμηριωμένες, ή όπως λέγονται στην πολιτική ορολογία, σε αναλογιστικές μελέτες. Από ότι ακούσαμε και ξέρουμε, μάλλον είναι η πρώτη φορά που έγινε αυτό στη χώρα μας με αυτό το σχέδιο νόμου. Μάλλον δεν είχαν προηγηθεί παρόμοιες αναλογιστικές, επιστημονικά τεκμηριωμένες μελέτες, οι οποίες να δίνουν προοπτικές σε βάθος χρόνου.

Πιστεύω, λοιπόν, ότι με αυτό το σχέδιο νόμου αυτές ακριβώς οι προϋποθέσεις επιδιώκονται, βασισμένες στην επιστημονικά τεκμηριωμένη αναλογιστική μελέτη, διότι βλέπει κανείς ότι με αυτό το σχέδιο νόμου υπάρχει μια προβλεπτικότητα για τη βιωσιμότητά του σε ένα βάθος χρόνου τριάντα ετών. Τα τριάντα χρόνια, όπως τόνισε χθες και ο Πρωθυπουργός, δεν είναι τυχαία.

Είναι ένα χρονικό όριο, το οποίο είναι σχετικά ορατό. Μπορεί κανείς να κάνει προβλέψεις για το συγκεκριμένο θέμα σε αυτό το χρονικό διάστημα, το οποίο καλύπτει περίπου μια εργασιακή, ηλικιακή μονάδα για κάποιον εργαζόμενο και επομένως είναι δυνατόν να κάνει προβλέψεις, οι οποίες να έχουν μία εφικτή προοπτική.

Η άλλη προϋπόθεση, ο άλλος όρος αυτού του σχεδίου νόμου είναι ότι διασφαλίζει ένα διανεμητικό σύστημα μεταξύ των εργαζομένων αυτής της χρονικής περιόδου στην οποία υπάρχει η πρόβλεψή του.

Η τρίτη προϋπόθεση είναι ότι φαίνεται να εξασφαλίζει την αναδιανεμητική προοπτική μεταξύ των γενεών. Αυτά είναι βασικές προϋποθέσεις και αν θέλετε– ουσιαστικές διαφορές ανάμεσα σε ένα σοσιαλδημοκρατικό και σε ένα συντηρητικό μοντέλο. Βεβαίως εδώ δεν μπορεί να υπάρχει συμφωνία με την παράταξη της συντηρητικής πλευράς, της δεξιάς, διότι ακριβώς είναι διαφορετικές οι φιλοσοφικές προσεγγίσεις, άρα και οι πρακτικές προοπτικές οι οποίες δίνονται.

Κύριοι συνάδελφοι, να δεχθώ ότι οι αιτιάσεις για την πρόοδο της κουβέντας –οι αιτιάσεις, οι οποίες προβάλλονται– είναι ορθές, όσες προβάλλονται. Διερωνάμαι όμως και ερωτώ: Με αυτό το σχέδιο νόμου δεν ρυθμίζονται άραγε οι υποχρεώσεις του ΙΚΑ ή και οι υποχρεώσεις προς το ΙΚΑ από την πολιτεία ή από άλλους φορείς με αποτέλεσμα μετά την ψήφιση του νόμου αυτού ουσιαστικά το ΙΚΑ να αποδίδεται πλέον στην ελληνική κοινωνία χωρίς το άγχος, χωρίς το βραχύ των οφελών τρισεκατομμυρίων δραχμών; Δεν είναι αυτό μέγα επίτευγμα;

ΒΑΣΙΛΗΣ ΚΕΔΙΚΟΓΛΟΥ: Διασφαλίζονται όμως; Άλλο ρυθμίζονται και άλλο διασφαλίζονται.

ΦΡΑΓΚΛΙΝΟΣ ΠΑΠΑΔΕΛΛΗΣ: Εγώ θα έλεγα, αγαπητέ κύριε συνάδελφε, ότι είμαι απολύτως πεπεισμένος ότι διασφαλίζονται.

Με αυτό το σχέδιο νόμου δεν δημιουργείται ένα μεγάλο ενιαίο ταμείο μισθωτών, κάτι που ήταν αίτημα και του εργατικού κινήματος και των πολιτικών παρατάξεων και –νομίζω– και της απλής λογικής, να πάψει πλέον αυτή η πολυδιάσπαση σε διάφορα ταμεία από τα οποία δεν μπορούσε ποτέ κανείς να βρει άκρη; Δεν γίνεται λοιπόν ένα ενιαίο, μεγάλο ταμείο;

Δεν δημιουργούνται λιγότερα από τα υπάρχοντα σήμερα επικουρικά ταμεία, τα οποία ενισχύουν την προσπάθεια των εργαζομένων και η προοπτική κατά τη γνώμη μου θα είναι να γίνουν τα λιγότερα δυνατά και να εξευρωπαϊσθούμε και στον τομέα αυτόν; Δεν αυξάνουν σε αξιοπρεπή επίπεδα οι κατώτερες συντάξεις; Δεν προσδιορίζεται επακριβώς η συμμετοχή του κράτους στο 1% του ΑΕΠ, με το οποίο δημιουργείται ένα απόθεμα, το οποίο μπορεί πλέον να αποτελεί το εχέγγυο για τη βιωσιμότητα του ασφαλιστικού συστήματος; Είναι πολλά άλλα βέβαια. Ας μην τα αναλύσω, γιατί ο χρόνος μου είναι περιορισμένος.

Όλα αυτά δεν συνιστούν άραγε μια σημαντική μεταρρύθμιση και δεν δικαιολογούν τον τίτλο του σχεδίου νόμου; Με αυτό το σχέδιο νόμου και με το νόμο αύριο ανακόπτεται πλέον οριστικά η πορεία προς ένα αβέβαιο μέλλον και δημιουργείται η δικαιο-

λογημένη προσδοκία των εργαζομένων της γενιάς την οποία διανύουμε, ότι δεν θα έχουν πρόβλημα με τη σύνταξή τους αύριο. Πιστεύω πως θα πρέπει να δώσουμε τη δυνατότητα ομόθυμα στηρίζοντας αυτό το σχέδιο νόμου και αφήνοντας ανοικτό το ενδεχόμενο –δεν το αποκλείει αυτό κανείς– η αυριανή, η μεθαιριανή Κυβέρνηση, εφόσον αλλάξουν τα δημογραφικά δεδομένα, τα αριθμητικά δεδομένα των εργαζομένων και όποια άλλα οικονομικά δεδομένα της χώρας μας, να αναθεωρήσει την πορεία του προς το μέλλον με βασικό στόχο πάντα τη βιωσιμότητα του συστήματος και την ικανοποίηση των δικαίων προσδοκίων των εργαζομένων. Γι' αυτό και στηρίζω το νομοσχέδιο.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΠΑΣΟΚ)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Κωνσταντίνος Γείτονας): Το λόγο έχει ο κ. Μάνος.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΝΟΣ: Κυρίες και κύριοι Βουλευτές, ο τίτλος του νομοσχεδίου είναι «μεταρρύθμιση του συστήματος κοινωνικής ασφάλισης». Νομίζω ότι ορθότερο θα ήταν να είναι ο τίτλος «μέτρα για τη μελλοντική απορύθμιση του συστήματος κοινωνικής ασφάλισης».

Όπως ξέρετε το σημερινό αναδιανεμητικό σύστημα βασίζεται στην αρχή ότι οι σημερινοί εργαζόμενοι συνεισφέρουν ένα μέρος των αποδοχών τους προκειμένου να καταβληθούν οι συντάξεις, σε όσους, αφού συνεισέφεραν και αυτοί στη ζωή τους, τώρα δεν εργάζονται πια. Έχουμε δηλαδή, από τη μια μεριά εργαζόμενους από τους οποίους παρακρατούμε ένα μέρος του μισθού και αυτό σε συνδυασμό με άλλα πράγματα αποδίδεται στους συνταξιούχους.

Η πραγματικότητα σήμερα είναι ότι σε κάθε συνταξιούχο αντιστοιχούν 2,3 εργαζόμενοι. Δηλαδή, από τη μια μεριά έχουμε 2,3 που συνεισφέρουν ένα μέρος του μισθού τους και από την άλλη μεριά, έχουμε έναν συνταξιούχο που φιλοδοξεί να έχει μια αξιοπρεπή σύνταξη.

Αυτή η σχέση μεταβάλλεται στο χρόνο για δημογραφικούς λόγους και εκτιμάται ότι το 2050 σε κάθε συνταξιούχο θα αντιστοιχεί 1,1 εργαζόμενος. Φανταστείτε το σε χοντρά νούμερα, ότι φέτος είναι δύο εργαζόμενοι για κάθε συνταξιούχο και το 2050 θα είναι ένας εργαζόμενος για κάθε συνταξιούχο. Και το ερώτημα που θέτω σε όλους, είναι το εξής: Είναι δυνατόν μ' αυτήν τη μετακίνηση αυτού του στοιχείου, του δημογραφικού να μείνουν τα υπόλοιπα στοιχεία τα ίδια; Μπορεί δηλαδή η ίδια συνεισφορά που φέτος δίνουν δύο άνθρωποι, όταν την δίνει ένας άνθρωπος σε πενήντα χρόνια, να καλύπτει τον συνταξιούχο; Υποστήριξα με μια ερώτηση που είχα θέσει ότι ένα τέτοιο ερώτημα θα μπορούσε να το λύσει ένα παιδί της τρίτης δημοτικού. Η απάντηση είναι, ασφαλώς όχι, δεν είναι δυνατόν, οι παράμετροι πρέπει να αλλάξουν.

Σημειώστε ότι αυτό το παράδοξο, ας το πω έτσι, να φιλοδοξούν να κρατήσουν τα στοιχεία, τις παραμέτρους απaráλλακτες, ήταν και ο στόχος των χθεσινών απεργιακών κινητοποιήσεων της ΑΔΕΔΥ και του κρατικοδίαιτου τμήματος της ΓΣΕΕ, διότι δεν απήργησαν στην πραγματικότητα οι εργαζόμενοι, απήργησαν οι εργαζόμενοι στον δημόσιο τομέα. Αυτοί λοιπόν τι ζητούν; Ζητούν να μην αλλάξει τίποτα. Μα, αυτό είναι μαθηματικά αδύνατον.

Να κάνω και μια τεχνική παρατήρηση για όλους τους συναδέλφους που κάθε τόσο κόπτονται για την κρατική χρηματοδότηση του συστήματος. Δεν έχει σημασία, κύριοι συνάδελφοι, ποιος πληρώνει από την αριστερή μεριά της εξίσωσης τις εισφορές. Σημασία έχει το συνολικό κόστος που καταβάλλεται, είτε το καταβάλλουν μόνοι τους οι εργαζόμενοι, οι εργαζόμενοι και οι εργοδότες, οι εργαζόμενοι, οι εργοδότες και το κράτος ή και μόνο το κράτος. Υπάρχουν κράτη στην υφήλιο που όλες τις συντάξεις τις καταβάλλουν από τη φορολογία. Δεν υπάρχει συνεισφορά εργαζομένων και εργοδοτών. Είναι ένα σύστημα ευπρεπέστατο και αξιοπρεπέστατο. Έχει ίσως άλλου είδους κίνητρα, αλλά είναι ένα ξεκάθαρο σύστημα.

Η ουσία δεν είναι λοιπόν ποιος πληρώνει αν το δούμε απ' αυτήν την άποψη, αλλά πόσο κοστίζει το σύνολο. Αλλά και κάτι άλλο για την κρατική χρηματοδότηση. Ποιος πληρώνει το κράτος; Οι μισθωτοί και οι εργαζόμενοι. Κάθε χρόνο βγαίνουν πίνακες του Υπουργείου Οικονομικών και βγαίνουν μεγάλα δάκρυα

ότι τάχατες πάλι το υποζύγιο του συστήματος είναι οι μισθωτοί και οι εργαζόμενοι. Αυτοί πληρώνουν για να συμμετάσχει το κράτος και αυτό με τη σειρά του στη χρηματοδότηση.

Θα ήθελα να θίξω ένα σημείο ακόμα. Ξεκινάμε προκειμένου να κάνουμε κάποια μεταρρύθμιση, αναγκαία μεταρρύθμιση, από ένα πολύ κακό σημείο. Ήδη μετρήθηκε πέρσι από τους Βρετανούς αναλογιστές ότι το αναλογιστικό έλλειμμα του συστήματος είναι 300% περίπου του ΑΕΠ. Σημειώστε ακόμη ότι αυτός ο αριθμός, το 300% είναι κατά πολύ υψηλότερος απ' ό,τι συμβαίνει σε οποιαδήποτε άλλη χώρα της Ευρώπης. Κανένας άλλος δεν έχει τέτοιο έλλειμμα. Σημειώστε ακόμη ότι και επί εποχής κ. Σπράου και κ. Γιαννίτση, το επείγον της μεταρρύθμισης εξετέθη αναλυτικότερα.

Τώρα, το θέμα είναι τι κάνει το νομοσχέδιο. Το νομοσχέδιο, κυρίες και κύριοι Βουλευτές, αντί να μειώνει το αναλογιστικό έλλειμμα όπως εν μέρει προέβλεπαν οι ρυθμίσεις του κ. Γιαννίτση, το αυξάνει. Κατά τη δική μου άποψη, μετά την ψήφιση του νομοσχεδίου το έλλειμμα θα ξεπεράσει το 340% του ΑΕΠ.

Γι' αυτόν το λόγο θα καταψηφίσω το νομοσχέδιο και με τα δύο χέρια. Αν δεν κρίνω από την ανακοινωθείσα χθες φαύλη ρύθμιση για τους δασκάλους και τους καθηγητές, αν κρίνω από την υποχώρηση που έκανε η Κυβέρνηση στα αιτήματα του Ταμείου των Υπαλλήλων της Τραπεζής της Ελλάδος, δεν αποκλείεται κατά τη συζήτηση του νομοσχεδίου να αυξηθεί περαιτέρω το έλλειμμα.

Τι είναι εκείνο όμως που προκαλεί το πρόσθετο έλλειμμα; Είναι η αύξηση του ποσοστού αναπλήρωσης από 60% σε 70% για όσους προσλήφθηκαν μετά την 1.1.1993. Όσοι μπήκαν μετά την 1.1.1993 γνώριζαν ότι μπαίνουν με αυτό το ποσοστό αναπλήρωσης. Κάτι που ίσχυε για δέκα χρόνια η κυβέρνηση έρχεται και το ανατρέπει. Δεύτερον, είναι η καθιέρωση της τριακο-νταεπταετίας που στην πραγματικότητα μειώνει την ηλικία συνταξιοδότησης από τα εξήντα πέντε στα εξήντα δύο και στα εξήντα ένα χρόνια για όσους προσλήφθηκαν μετά την 1.1.1993. Αυτά τα δυο μαζί προσθέτουν στο έλλειμμα περισσότερο από οτιδήποτε άλλο.

Υπάρχουν και άλλα που προσθέτουν. Είναι η καθιέρωση των εξήντα ετών για τις γυναίκες ως ηλικίας συνταξιοδότησης αντί του εξήντα πέντε ετών παρά την επιταγή του Συντάγματος. Οι γυναίκες δεν είναι κατά 92% ίσες όσο υποδηλοί η σχέση 60 προς 65. Είναι 100% ίσες. Το μόνο που θα μπορούσε να δικαιολογηθεί θα ήταν μείωση της ηλικίας για τη συνταξιοδότηση σε συνάρτηση με τα παιδιά. Όλα αυτά μετατρέπουν σε φαρσοκωμωδία την κυβερνητική θέση περί ενιαίου συστήματος. Σε ποιον τα λέτε αυτά;

Το δυσνόητο για μένα είναι γιατί ο Υπουργός Οικονομίας ο κ. Χριστοδουλάκης προσυπογράφει ένα θλιβερό νομοσχέδιο που θα αυξήσει σε αβάστακτα επίπεδα τη δαπάνη για την κοινωνική ασφάλιση. Τόση είναι η αγωνία του για μερικές ψήφους ώστε συνειδητά βλάπτει την οικονομία και την μελλοντική συνοχή της κοινωνίας; Τόση πίεση έχει από συναδέλφους του που δεν κατανοούν ή δεν θέλουν να κατανοήσουν την απλή πραγματικότητα; Μια πραγματικότητα που επιμένω ότι μπορεί να την καταλάβει ακόμη και ένα παιδί της τρίτης δημοτικού.

Πρέπει να σας πω ότι αν ήμουν στη θέση του Υπουργού Οικονομίας και αν το κόμμα μου με πίεζε να περάσω αυτό το νομοσχέδιο, θα υπέβαλλα την παραίτησή μου όπως έκανε ο κ. Σημίτης όταν του επεβλήθη μια πολύ oligότερο ζημιογόνος εισοδηματική πολιτική. Θα σας διαβάσω τι έγραφε τότε ο κ. Σημίτης στον Παπανδρέου. «Η εφαρμογή μιας πολιτικής που θα οδηγήσει με βεβαιότητα σε αντίθετο αποτέλεσμα εκείνου που θα ισχυρίζομαι δημόσια, δεν είναι σύμφωνη με τις πεποιθήσεις μου. Θέλω να παραμείνω ειλικρινής απέναντι στον ελληνικό λαό. Ελπίζω οι φόβοι μου να αποδειχθούν αβάσιμοι και ο νέος Υπουργός να επιτύχει εκείνο το οποίο οι αριθμητικοί υπολογισμοί και οι γνώμες όλων των ειδικών απέδειξαν ανέφικτο.».

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, η εκτίμηση κερδίζεται με θάρρος στην υποστήριξη της αλήθειας και του σωστού. Η περιφρόνηση έρχεται με την υποστήριξη του ψέματος και του βολικού.

Αυτό το νομοσχέδιο θα δυσκολέψει πάρα πολύ στο μέλλον

πολιτικά και οικονομικά οποιαδήποτε διόρθωση. Όσοι μπήκαν στην αγορά εργασίας μετά την 1.1.1993 ε γνώριζαν ότι θα έχουν 60% αναπλήρωση και εξήντα πέντε χρόνια. Τώρα το νομοσχέδιο το διορθώνει και το κάνει 70% και τριάντα επτά χρόνια.

Για τη μεθεπόμενη Κυβέρνηση που θα αναγκαστεί να το διορθώσει, νομίζετε ότι θα είναι πιο εύκολο από αυτό που κάνει τώρα η Κυβέρνηση, η οποία προσπαθεί να το χαλάσει; Διότι βεβαίως θα το διορθώσει. Μοιραία θα αλλάξει αυτό και μην έχετε την παραμικρή αμφιβολία γι' αυτό. Μπορεί να πρέπει να γίνει χειρότερο ακόμα, αλλά δεν πρόκειται ποτέ να μείνει αυτό που ψηφίζετε τώρα.

Ίσως η ψήφιση του νομοσχεδίου θα δυσχεράνει και θα ματαιώσει την προσπάθεια μείωσης του δημόσιου χρέους στο 60%, όπως προβλέπει το Μάαστριχτ.

Τέλος, σας βεβαιώνω ότι θα μας καταλάβουν και θα μας «κράξουν» οι διεθνείς οργανισμοί, με αποτέλεσμα να δυσχερανθεί πολύ η αναβάθμιση της πιστοληπτικής ικανότητας της Ελλάδος, γεγονός που θα έχει επίπτωση στο κόστος του χρέους που βλάπτει όλη την κοινωνία και όλη την οικονομία.

Και θα τελειώσω με μία πρόβλεψη. Αργά ή γρήγορα, κύριοι συνάδελφοι, το ασφαλιστικό σύστημα θα μετακινηθεί προς το κεφαλοποιητικό μοντέλο. Αρχικά για την επικουρική σύνταξη και σιγά σιγά για την κύρια σύνταξη, όπως ακριβώς ζήτησαν και πρότειναν οι Φιλελεύθεροι.

Ευχαριστώ πολύ για την προσοχή σας.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα της Νέας Δημοκρατίας και του ΠΑΣΟΚ)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Κωνσταντίνος Γεϊτονας): Ο Υπουργός Οικονομίας και Οικονομικών κ. Χριστοδουλάκης έχει το λόγο.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΑΚΗΣ (Υπουργός Οικονομίας και Οικονομικών): Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, νομίζω ότι χρειάζεται να ξεκαθαρίσουμε ευθύς εξαρχής τους λόγους για τους οποίους είναι επιβεβλημένη σήμερα μια νέα ασφαλιστική μεταρρύθμιση.

Σήμερα αυτό το οποίο καθορίζει το ασφαλιστικό σύστημα της χώρας μας είναι η μεταρρύθμιση που έγινε το 1992 από την κυβέρνηση της Νέας Δημοκρατίας. Δέκα χρόνια μετά βλέπουμε την ανεπάρκεια του συστήματος αυτού, την αδικία και τον ανορθολογισμό να εκδηλώνονται και πρέπει εγκαίρως να φροντίσουμε να το προσαρμόσουμε στις νέες απαιτήσεις.

Είναι ανεπαρκής η σημερινή κατάσταση στο ασφαλιστικό σύστημα, διότι αποδείξαμε ότι η κρατική συμμετοχή την οποία προβλέπει, δηλαδή να συνεισφέρει το κράτος κατά τα 3/9, δεν φθάνει για να χρηματοδοτηθούν τα ελλείμματα που δημιουργούνται στο ΙΚΑ και ενδεχομένως και σε άλλους ασφαλιστικούς οργανισμούς.

Δεύτερον, είναι άδικη η σημερινή ασφαλιστική κατάσταση, διότι οδηγεί εργαζόμενους οι οποίοι έχουν τα ίδια προσόντα και τις ίδιες δυνατότητες σε δυσθεώρητες ανισότητες σε σχέση με τη σημερινή γενιά εργαζομένων.

Δεν γνωρίζω ποια θα είναι αυτή η κυβέρνηση η οποία θα αφήσει ένας εργαζόμενος να βγει το 2008, με κατώτερη σύνταξη 45.000, ενώ λίγες μέρες πριν ο συνάδελφός του θα είχε βγει με κατώτερη σύνταξη 130.000 δραχμές.

Δεν γνωρίζω ποια θα είναι αυτή η κυβέρνηση η οποία στο τέλος ενός χρόνου θα βλέπει έναν εργαζόμενο να παίρνει το 80% του μισθού του ως σύνταξη και σε λίγες μέρες ένας άλλος εργαζόμενος θα πρέπει να πάρει το 60% του μισθού του ως σύνταξη.

Πιστεύω ότι αυτά τα δύο χαρακτηριστικά αποτελούν στοιχεία τα οποία είναι μη συμβατά με οποιαδήποτε αντίληψη -οσοδήποτε περιορισμένη και αν είναι αυτή- κοινωνικής συνοχής. Και αυτά τα δύο άδικα χαρακτηριστικά του υφιστάμενου συστήματος πρέπει να αλλάξουν.

Ταυτόχρονα όμως, ακριβώς επειδή δεν μπορούν να ισχύσουν και δεν μπορούν να είναι βιώσιμα αυτά τα άδικα χαρακτηριστικά, είναι εύκολο να αποδείξει κανείς ότι το υφιστάμενο ασφαλιστικό σύστημα κρύβει υποχρεώσεις, οι οποίες υποχρεωτικά θα αναληφθούν από τις μέλλουσες γενιές.

Τέλος, ένα άλλο στοιχείο το οποίο θα πρέπει να αλλάξει είναι η ιδεολογία της ασφαλιστικής μεταρρύθμισης, η οποία είχε επι-

βληθεί το 1992 και η οποία εσφαλμένα κατά την άποψή μου, είχε παρουσιαστεί ως μία αναπόφευκτη ανάγκη προκειμένου η χώρα να μπορέσει να ανταποκριθεί στα κριτήρια του Μάαστριχτ.

Αυτό ήταν ένα ψέμα, διότι ήταν προφανές ότι η ασφαλιστική μεταρρύθμιση του 1992 δεν μπορούσε να επηρεάσει με κανέναν προφανή τρόπο τα κριτήρια του Μάαστριχτ, τα οποία θα έπρεπε να αποδειχθούν σε δύο χρόνια, όπως έλεγε τότε η Νέα Δημοκρατία. Αποδείχθηκαν αργότερα το 1997, 1998 και 1999. Αλλά και πάλι σε αυτήν την πενταετία δεν υπήρξε, ούτε μπορούσε να υπάρξει καμία ουσιώδης μεταβολή των δημοσιονομικών χαρακτηριστικών εξαιτίας της ασφαλιστικής μεταρρύθμισης του 1992.

Απλώς είχε χρησιμοποιηθεί η εθνική αναγκαιότητα της ένταξης της χώρας μας στην οικονομική και νομισματική ένωση, στο κοινό νόμισμα, το ευρώ, για να μπορέσει να περάσει μια συντηρητική μεταρρύθμιση, η οποία ανέτρεπε δεδομένα και κεκτημένα, όχι προς τη σωστή κατεύθυνση του εξορθολογισμού, αλλά προς την κατεύθυνση μιας μεγαλύτερης ανισότητας και μιας μεγαλύτερης αδικίας, χωρίς να διορθώνει αυτά τα οποία όφειλε να διορθώσει.

Όλα αυτά τα αρνητικά χαρακτηριστικά της υφιστάμενης ασφαλιστικής νομοθεσίας, πρέπει να τα αλλάξουμε. Πρέπει να απενεργοποιήσουμε όλα εκείνα τα χαρακτηριστικά τα οποία θα οδηγήσουν αργά ή γρήγορα σε σοβαρότατη δοκιμασία την κοινωνική συνοχή. Είναι καιρός να υιοθετήσουμε όλοι, ανεξαρτήτως κομμάτων και επιλογών μια προοδευτική ασφαλιστική μεταρρύθμιση, η οποία έχει ορισμένα βασικά χαρακτηριστικά που ανταποκρίνονται σε αρχές όχι της ιδεολογίας του κρατούμενου κόμματος, αλλά σε αρχές όπως στις οποίες όλοι οφείλουν να συγκροτούν την κοινωνική τους πολιτική.

Η πρώτη αυτή αρχή είναι η κοινωνική δικαιοσύνη. Νομίζω ότι η κοινωνία δεν μπορεί να ανεχθεί το σημερινό χάσμα μεταξύ προβλεπομένων χαμηλών συντάξεων της τάξεως των 45.000 δραχμών που η Κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ τις έκανε 60.000 δραχμές και να υπάρχουν άλλοι οι οποίοι θα παίρνουν 130.000 δραχμές.

Το δεύτερο είναι ότι πρέπει να επιβάλουμε την αρχή της συνοχής και έτσι να διαμορφώσουμε ένα συμβόλαιο μεταξύ νέων και παλαιών ασφαλισμένων. Οι εργαζόμενοι του σήμερα, αυτοί που μπήκαν μετά το 1993 έχουν κληθεί να πληρώσουν περισσότερες εισφορές, για να απολαύσουν λιγότερα όταν βγουν στη σύνταξη. Οι εισφορές τις οποίες πληρώνει σήμερα ένας εργαζόμενος μετά το 1993 είναι πολύ υψηλότερες απ' αυτές τις οποίες πληρώνει αυτός που μπήκε πριν το 1993. Όμως, όταν βγει στη σύνταξη, θα είχε χαμηλότερο ποσοστό αναπλήρωσης και θα είχε χαμηλότερη σύνταξη. Αυτό είναι άδικο, διότι οδηγεί σε μια τιμωρία της τρέχουσας γενιάς εργαζομένων. Κανένα ασφαλιστικό σύστημα δεν πρέπει να έχει κρυμμένες τόσο οξείες αντιθέσεις. Κατά συνέπεια πιστεύω ότι θα πρέπει να δώσουμε στους σημερινούς εργαζόμενους την αίσθηση ότι τα πράγματα δεν θα είναι άνισα κατανομημένα σε βάρος τους, αλλά θα έχουν και αυτοί μια προοπτική σε ένα αξιόπιστο ασφαλιστικό σύστημα.

Η τρίτη αρχή είναι η οικονομική βιωσιμότητα του συστήματος. Κανένα ασφαλιστικό σύστημα δεν στέκεται, εάν δεν έχει μια μακροχρόνια προοπτική. Το σύστημα το οποίο επέβαλε η Νέα Δημοκρατία το 1992 θα άντεχε, σύμφωνα με τα λόγια του τότε Υπουργού Εθνικής Οικονομίας, γύρω στα είκοσι χρόνια, πράγμα το οποίο σημαίνει ότι το 2012 το σύστημα τίθεται εκτός ορίων αντοχής. Έχω τα Πρακτικά στη διάθεσή σας, όπου φαίνεται αυτή η παραδοχή και κατά συνέπεια, ούτως ή άλλως το 2012 το σύστημα θα χρειαζόταν μια μειζονα μεταρρύθμιση. Είναι γνωστό σε όλους όμως ότι, όταν οι μεταρρυθμίσεις γίνονται στο παρά πέντε, όταν γίνονται τη στιγμή που έχουν εκδηλωθεί τα ελλείμματα και οι ανισότητες, τότε πάντα αυτή η μεταρρύθμιση γίνεται σε βάρος είτε των συνταξιούχων είτε των εργαζομένων είτε και των δύο.

Άλλωστε, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, είναι σκόπιμο να αναφέρει κανείς ότι το βασικό εργαλείο της ασφαλιστικής μεταρρύθμισης του 1992, το οποίο και χρησιμοποιήθηκε τότε,

αλλά και έμεινε ως παρακαταθήκη για τις ασφαλιστικές μεταρρυθμίσεις του μέλλοντος, ήταν η γενικότερη μείωση των συντάξεων.

Διαβάζω χαρακτηριστικά: «Θα μπορούσαμε ενδεχομένως να κάνουμε μια γενικότερη μείωση των συντάξεων...» και εξηγεί στη συνέχεια το πώς αυτό θα μπορούσε να συνεισφέρει στην κατά την άποψή τους επιβίωση του ασφαλιστικού συστήματος.

Η βιωσιμότητα του ασφαλιστικού συστήματος είναι ένα αναγκαίο κριτήριο για τους εργαζόμενους, για τους συνταξιούχους, αλλά και για τις επιχειρήσεις. Διότι κανείς δεν κάνει επιχειρήσεις, κανείς δεν επενδύει σε μια χώρα όπου το ασφαλιστικό σύστημα δεν έχει βιωσιμότητα. Διότι γνωρίζει πολύ καλά ότι αργά ή γρήγορα θα έρθει το κράτος και θα του αυξήσει τις εισφορές για να μπορέσει να τα βγάλει πέρα. Κανείς εργαζόμενος δεν θέλει να ασφαλιζεται σε ένα ασφαλιστικό σύστημα το οποίο έχει μη χρηματοδοτήσιμα αναλογιστικά ελλείμματα, διότι διαισθάνεται ότι κάποια μέρα θα έρθει το κράτος και θα του αυξήσει τις εισφορές και γι' αυτό θα επιλέξει από τώρα είτε ένα άλλο ιδιωτικό ασφαλιστικό σύστημα, είτε το ασφαλιστικό σύστημα μιας άλλης χώρας.

Κατά συνέπεια η οικονομική βιωσιμότητα του ασφαλιστικού συστήματος είναι κλειδί για την αναπτυξιακή πορεία της χώρας, διότι αυτή προσδίδει μια αίσθηση βεβαιότητας και αξιοπιστίας σε όλους εκείνους, οι οποίοι δημιουργούν την παραγωγική συσσώρευση, τις θέσεις απασχόλησης και τις μελλοντικές εισροές στο ασφαλιστικό σύστημα.

Η προοδευτική ασφαλιστική μεταρρύθμιση, την οποία προτείνουμε, είναι μία αναπτυξιακή μεταρρύθμιση, διότι έχει τα χαρακτηριστικά του εξορθολογισμού με τις παραμετρικές αλλαγές τις οποίες περιέχει, την εξοικονόμηση δαπανών καθώς οι προβλέψεις για τις συντάξεις βασίζονται στη διατήρηση της αγοραστικής δύναμης, χωρίς να δίνουν υπέρμετρες αυξήσεις πέραν του πληθωρισμού, όπως επιχείρησε η περσινή πρόταση και με τον τρόπο αυτό επιβάρυνε, σημαντικά πολλές φορές, τις δαπάνες που θα προκαλούντο στο ασφαλιστικό σύστημα.

Τέλος, είναι αναπτυξιακή μεταρρύθμιση, διότι εμπεριέχει ένα νοικοκύρεμα του συστήματος με την πάταξη της εισφοροδιαφυγής και την καλύτερη οργάνωση της λειτουργίας του.

Απέναντι σε αυτές τις ξεκάθαρες αρχές της ασφαλιστικής μεταρρύθμισης υπάρχουν δύο αντίπαλοι. Ο ένας αντίπαλος είναι ο λαϊκισμός της κομμουνιστικής Αντιπολίτευσης, η οποία διαρκώς επενδύει στην προσμονή της κατάρρευσης του συστήματος, έτσι ώστε να δημιουργηθεί το εύφορο έδαφος της στρατολόγησης.

Προκειμένου να συνεπικουρηθεί αυτός ο λαϊκισμός, είδαμε χθες συνδικαλιστές του κόμματος να προβαίνουν σε θλιβερές αντιδημοκρατικές μεθοδεύσεις, καταλαμβάνοντας το Υπουργείο Οικονομικών, ως δήθεν ένα προπύργιο της πάλης των ταξικών δυνάμεων, όπως περιέγραφε σήμερα το όργανο του Κόμματος. Έτσι, όμως, δεν δημιουργούμε την απαραίτητη συναίνεση των εργαζομένων και της κοινωνίας για την ασφαλιστική μεταρρύθμιση.

Εμείς, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, δεν πρέπει να αφήσουμε τη βία να γκρεμίσει τα επιχειρήματα και να αφήσουμε την κομματική αντιπαράθεση να πνίξει την αλληλεγγύη.

Ο δεύτερος αντίπαλος της μεταρρύθμισης είναι η συντηρητική αντεπίθεση, την οποία βλέπουμε να εκδηλώνεται και αλλού, αλλά να ανασυντάσσεται και στη χώρα μας. Η συντηρητική παράταξη είναι προφανές ότι ταυτίζεται με τις δεξιές επιλογές των ασφαλιστικών μεταρρυθμίσεων, που επιχειρούν τη μείωση των δυνατοτήτων που έχει ο σημερινός εργαζόμενος και ο αυριανός συνταξιούχος. Πιστεύω ότι αυτό ακριβώς εξυπηρετεί και η προγραμματισμένη αποχώρηση της συντηρητικής παράταξης από τη συζήτηση αυτή, έτσι ώστε να μη δεσμευτεί σε σχέση με τις προτεινόμενες αλλαγές και να δημιουργήσει μία στρατηγική κατεδάφισης του ασφαλιστικού συστήματος, αν και οπότε της δοθεί η ευκαιρία.

Απέναντι σε αυτές τις δύο αντίπαλες εκδοχές η προοδευτική ασφαλιστική μεταρρύθμιση μπορεί σήμερα να αποτελέσει μια αφετηρία για ένα συμβόλαιο συνοχής και εμπιστοσύνης όχι μόνο της σημερινής κοινωνίας αλλά και με την κοινωνία του

μέλλοντος.

Προβήκαμε σε αυτό, σε όλες τις αναγκαίες ρυθμίσεις, για να θεμελιώσουμε μια καθαρή σχέση με το μέλλον. Ρυθμίσαμε 1,3 τρισεκατομμύρια δραχμές οφειλές του δημοσίου προς το ΙΚΑ, ενώ ταυτόχρονα διαγράψαμε άλλα 1,7 τρισεκατομμύρια δραχμές χρέη του ΙΚΑ προς το δημόσιο και ξεκινήσαμε τη συνεννόηση για την οριστική ρύθμιση των χρεών του ΙΚΑ προς τους οργανισμούς κοινωνικής πολιτικής. Έτσι, μπορούμε να διαμορφώσουμε ένα Νέο Πρωτόκολλο Χρηματοδότησης για τις επόμενες γενιές, το οποίο τα βγάζει πέρα με επάρκεια για τα επόμενα τριάντα χρόνια.

Η μέθοδος χρηματοδότησης βασίζεται τόσο σε εισφορές από τον κρατικό προϋπολογισμό όσο και στην έκδοση ειδικών ομολόγων, προκειμένου να διασφαλιστεί με ακρίβεια όποτε αυτή χρειάζεται η έγκαιρη χρηματοδότηση του ΙΚΑ για ανταπεξέλθει στα αναλογιστικά ελλείμματα, τα οποία έχει.

Η πρόταση χρηματοδότησης, η οποία έχει περιγραφεί εδώ και αρκετούς μήνες αναλυτικά, δεν έχει συναντήσει μέχρι σήμερα την παραμικρή εναλλακτική πρόταση ή την παραμικρή αμφισβήτηση για τη δυνατότητά της.

Όποιοι, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, έχει κάτι καλύτερο στο νου του από το συγκεκριμένο προγραμματισμό χρηματοδότησης του ΙΚΑ να έρθει να το πει. Να έρθει να πει εάν το 1% του κάθε χρόνου που δίδεται στο ΙΚΑ είναι λίγο ή πολύ. Και αν το θεωρεί λίγο, να προτείνει περισσότερο. Αν το θεωρεί πολύ, να προτείνει λιγότερο.

Κυρίες και κύριοι, σε όλη αυτήν τη συζήτηση έχουν υπεισέλθει πολλοί μύθοι. Ο πρώτος μύθος είναι να προτιμήσουμε την κρατική ασφαλιστική εισφορά αντί για το 1%. Όποιοι προτείνουν αυτό το επιχείρημα επιθυμεί να προδιαγράψει την κατάρρευση του ασφαλιστικού συστήματος, διότι η κρατική συνεισφορά στην ασφαλιστική χρηματοδότηση δεν επαρκεί.

Για την περίοδο 2002-2032 το έλλειμμα σωρευτικά θα είναι της τάξεως των 110 δισεκατομμυρίων ευρώ, ενώ στην καλύτερη περίπτωση η κρατική ασφαλιστική εισφορά δεν θα φθάσει τα 100 δισεκατομμύρια ευρώ, πράγμα το οποίο σημαίνει ότι η εμμονή ορισμένων πλευρών στην κρατική ασφαλιστική εισφορά οδηγεί με μαθηματική βεβαιότητα στην κατάρρευση του ασφαλιστικού συστήματος.

Ο δεύτερος μύθος είναι ότι το 1% του ΑΕΠ χρεώνει το μέλλον. Λάθος, κυρίες και κύριοι. Πρώτα απ' όλα, και η κρατική ασφαλιστική εισφορά θα απαιτούσε ούτως ή άλλως την ενίσχυση του κρατικού προϋπολογισμού στο μέλλον. Ίσα-ίσα, το 1% του ΑΕΠ, επειδή κατά ένα μέρος καλύπτεται από ειδικά ομόλογα, χρεώνει και τις τρέχουσες γενιές, οι οποίες επωμίζονται το βάρος που τους αναλογεί, και δεν μεταθέτει το βάρος αυτό μέλλον. Γι' αυτό ακριβώς άλλωστε επελέγη και η μέθοδος της σταθερής χρηματοδότησης του 1% του ΑΕΠ. Διότι τα ελλείμματα του ΙΚΑ είναι κάπως μεγάλη τώρα, μειώνονται όμως την τελευταία δεκαετία και αυξάνονται ραγδαία μετά το 2020. Τότε, λοιπόν, θα χρειαζόταν η πολύ μεγαλύτερη χρηματοδότηση, αν τα πράγματα αφήνονταν στην τύχη τους, τότε θα επιβαρύνονταν υπέρμετρα οι μελλοντικές γενιές, ακριβώς επειδή δεν θα είχαν προνοήσει οι προηγούμενες για μία πιο ισορροπημένη χρηματοδότηση του συστήματος που αποθεματοποιεί για το μέλλον.

Ο τρίτος μύθος είναι ότι αυτό το οποίο συζητούμε τώρα είναι ένα νομοσχέδιο παροχών σε σύγκριση με την πρόταση η οποία έγινε πέρσι. Πρέπει να σας πω εδώ, κυρίες και κύριοι, ότι τα αναλογιστικά ελλείμματα τα οποία προκύπτουν ως ποσοστό του εθνικού εισοδήματος είναι οριακά χαμηλότερα για την περισσότερη διάρκεια ετών σε σύγκριση με πέρσι. Και αυτό, διότι εμπεριέχει το παρόν νομοσχέδιο πιο οικονομικές ρυθμίσεις, χωρίς για παράδειγμα να περικλείει αυτή την αυτόματη αύξηση του 1% ετησίως πέραν του πληθωρισμού, πράγμα το οποίο ελάχιστα βελτιώνει τη θέση των συνταξιούχων, αλλά επιβαρύνει υπέρμετρα ολόκληρο το ασφαλιστικό σύστημα.

Ο τέταρτος μύθος είναι ότι είναι ένα νομοσχέδιο αντεργατικό. Κι όμως, οι οποιοσδήποτε ρυθμίσεις γίνονται προς την κατεύθυνση της αύξησης της αποτελεσματικότητας και του ορθολογισμού, καταργώντας βεβαίως ορισμένες πολυτελείς ρυθμίσεις για ειδικές κατηγορίες ασφαλισμένων, πράγμα το

οποίο ούτε έχει βιωσιμότητα, αλλά και αυξάνει το βαθμό ανισότητας του συστήματος.

Και ο πέμπτος μύθος είναι αυτό που λέγεται ότι αυξάνει το χρέος στις μελλοντικές γενεές. Αυτό είναι ψέμα, κυρίες και κύριοι. Εάν δεν γινόταν η σημερινή ασφαλιστική μεταρρύθμιση, το 2030 θα εκαλείτο τότε το κράτος να πληρώνει 9,4 δισεκατομμύρια ευρώ, για να καλύψει τα ελλείμματα του ΙΚΑ. Με τη σημερινή ασφαλιστική μεταρρύθμιση και με το συγκεκριμένο πρότυπο χρηματοδότησης, το 2030 θα πληρώσει 5,4 δισεκατομμύρια ευρώ, διότι θα έχει φροντίσει να αποθεματοποιήσει από πριν την κάλυψη των ελλειμμάτων αυτών. Κατά συνέπεια, αυτό το οποίο κάνει το προτεινόμενο πρότυπο χρηματοδότησης είναι να ελαφρύνει το μέλλον και όχι να το επιβαρύνει.

Κυρίες και κύριοι, πιστεύω ότι όλα αυτά τα ζητήματα είναι ζητήματα τα οποία σχετίζονται με το πώς θέλουμε να οικοδομήσουμε την κοινωνία. Θέλουμε να οικοδομήσουμε μία κοινωνία η οποία βασίζεται σε ασφάλεια; Ή θέλουμε να οικοδομήσουμε μία κοινωνία η οποία διαρκώς θα είναι έρμαιο των καταστροφολογικών προβλέψεων ότι θα καταρρεύσει το ένα, θα καταρρεύσει το άλλο, έτσι ώστε να διευκολύνονται επιλογές που τελικά στρέφονται εναντίον της; Εγώ νομίζω ότι θέλουμε το πρώτο. Θέλουμε να οικοδομήσουμε μία κοινωνία η οποία βασίζεται σε μία αντίληψη προγραμματισμού. Και ο προγραμματισμός αυτός, κυρίες και κύριοι, πρέπει να είναι σχετικά συντηρητικός.

Γι' αυτόν το λόγο, άλλωστε, οι προβλέψεις οι οποίες έγιναν με την αναλογιστική μελέτη είναι συντηρητικές προβλέψεις, οι οποίες κατά πάσα πιθανότητα θα εξελιχθούν πολύ καλύτερα απ' ό,τι νομίζουμε σήμερα. Προβλέπει, για παράδειγμα –διότι έτσι πρέπει να γίνεται η πρόβλεψη ενός ασφαλιστικού συστήματος– ότι ο πληθυσμός της χώρας πρακτικά θα μείνει στάσιμος τα επόμενα τριάντα χρόνια ή θα αυξηθεί κατά μισό εκατομμύριο.

Είναι βέβαιο ότι τα πράγματα θα εξελιχθούν σαφώς καλύτερα τα επόμενα τριάντα χρόνια. Όμως, εμείς είμαστε υποχρεωμένοι να έχουμε συντηρητικές προβλέψεις, έτσι ώστε να έχουμε διασφαλίσει τη βιωσιμότητα του συστήματος πάση θυσία. Προβλέπεται, λοιπόν, ότι με αυτήν την πληθυσμιακή στασιμότητα και με τη συρρίκνωση του εργασιμίου πληθυσμού, προφανώς θα εξελιχθούν δυσμενώς ορισμένα μεγέθη. Ακόμα και με αυτήν τη δυσμενή πρόβλεψη αντέχει το πρότυπο χρηματοδότησης το οποίο παρουσιάζουμε. Και αν βεβαιώς τα πράγματα πάνε καλύτερα, όπως είναι το πιο πιθανό αυτό σημαίνει ότι το παρόν χρηματοδοτικό σύστημα είναι πολύ καλύτερα εξοπλισμένο να αντέξει στο μέλλον και να ξεπεράσει τα οποιαδήποτε εμπόδια, γιατί σκεφθείτε να κάνανε προβλέψεις πριν από τριάντα ή σαράντα χρόνια για το πώς θα ήμασταν σήμερα μάλλον θα ήταν πιο δυσόιωνες παρά πιο αισιόδοξες.

Νομίζω ότι στο τέλος της συζήτησης, κυρίες και κύριοι, έχει σημασία τι λέει καθένας στον πολίτη, τι λέει η Κυβέρνηση, τι λέει η Νέα Δημοκρατία απέναντι στον κάθε πολίτη. Εμείς απέναντι στο συνταξιούχο λέμε ότι «με το νομοσχέδιο αυτό διασφαλίζονται οι συντάξεις του, διασφαλίζεται η εξέλιξή τους τουλάχιστον στα όρια της αγοραστικής δύναμης». Τι λέει η Νέα Δημοκρατία; Αυτό που έλεγε και το 1992 δηλαδή τη γενικότερη μείωση των συντάξεων, και σήμερα μας διαβεβαίωσε μάλιστα ότι η Νέα Δημοκρατία δεν αλλάζει θέσεις.

Τι λέμε στον εργαζόμενο; Λέμε «θα πάρει τη σύνταξη την οποία δικαιούται και μάλιστα χωρίς να πληρώσει υπέρμετρα σήμερα».

Τι θα πει η Νέα Δημοκρατία; Θα του πει: «Πλήρωσε σήμερα περισσότερα, για να πάρεις αύριο λιγότερα».

Τι λέμε στο νέο που μπαίνει σήμερα στην αγορά εργασίας; Εμείς του λέμε ότι «οικοδομούμε ένα σύστημα το οποίο είναι πιο δίκαιο, πιο βιώσιμο και έχει μεγαλύτερη ελκυστικότητα».

Τι του λέει η Νέα Δημοκρατία; Του λέει «φύγε, μην μπεις στην αγορά εργασίας, διότι έχει όλα αυτά τα δείγματα κατάρρευσης, διότι δεν αντέχει πέρα από το 2012 και διότι πρέπει να έρθει η Νέα Δημοκρατία να ρυθμίσει τα πράγματα με όρους κατάρρευσης και όχι με όρους προοπτικής».

Εγώ πιστεύω, κυρίες και κύριοι, ότι με τη σημερινή ασφαλι-

στική μεταρρύθμιση κάνουμε ένα μεγάλο άλμα στην κοινωνική εμπιστοσύνη. Άλλωστε, όταν αξιολογηθεί αυτό το ασφαλιστικό σύστημα από διεθνείς οργανισμούς, θα βρουν διεθνείς οργανισμοί ότι πετυχαίνουμε βελτίωση σε τρεις κρίσιμους παράγοντες.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Κωνσταντίνος Γεϊτονας): Κύριε Υπουργέ, παρακαλώ τελειώσετε.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΑΚΗΣ (Υπουργός Οικονομίας και Οικονομικών): Ένας κρίσιμος παράγων, ο οποίος αξιολογείται διεθνώς, είναι η ελκυστικότητα του συστήματος, η οποία μετράται σαν το λόγο των ετών ασφάλισης με τα έτη σύνταξης. Σήμερα τα έτη ασφάλισης είναι λιγότερα από τα έτη της σύνταξης. Με το σημερινό νομοσχέδιο γίνονται περισσότερα, διότι δημιουργούνται κίνητρα παραμονής στην εργασία.

Ένα δεύτερο κριτήριο είναι η βιωσιμότητα του κάθε ασφαλιστικού συστήματος και χαρακτηρίζεται από το λόγο εισφορών προς αναπλήρωση, το ποσοστό των εισφορών προς το ποσοστό της αναπλήρωσης. Σήμερα αυτός ο δείκτης βιωσιμότητας είναι χαμηλός, ενώ εμείς τον βελτιώνουμε, ακριβώς διότι κάνουμε την αναπλήρωση κατά μέσο όρο χαμηλότερη, διορθώνοντας ταυτόχρονα προς τα πάνω και την αδικία του 60%. Και ο τρίτος δείκτης, ο οποίος πρέπει να λαμβάνεται υπόψη στην αξιολόγηση των ασφαλιστικών συστημάτων, είναι ο δείκτης αλληλεγγύης ο οποίος εκφράζεται από το λόγο χαμηλών συντάξεων προς τις υψηλές συντάξεις για εργαζόμενους οι οποίοι έχουν διανύσει περίπου την ίδια περίοδο εργασίας.

Σήμερα, το ελληνικό σύστημα είναι το πιο άδικο στην Ευρώπη, διότι έχει ταυτόχρονα τις χαμηλότερες και τις υψηλότερες συντάξεις. Εγώ πιστεύω ότι με τις βελτιώσεις που κάνουμε στις χαμηλές συντάξεις αλλά και τους περιορισμούς που θέτουμε στις πολυτελείς σημερινές ρυθμίσεις του συστήματος, βελτιώνεται αυτός ο λόγος αλληλεγγύης και έτσι διασφαλίζουμε ένα σύστημα με ελκυστικότητα, βιωσιμότητα και περισσότερη αλληλεγγύη, για να το έχουν οι επόμενες γενιές και να υπερηφανεύονται γι' αυτό. Σας ευχαριστώ πολύ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΠΑΣΟΚ)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Κωνσταντίνος Γεϊτονας): Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, έχω την τιμή να σας ανακοινώσω ότι ο συνάδελφος Βουλευτής Β' Αθηνών κ. Κώστας Καρράς ζητεί ολιγοήμερη άδεια απουσίας του στο εξωτερικό.

Η Βουλή εγκρίνει;

ΟΛΟΙ ΟΙ ΒΟΥΛΕΥΤΕΣ: Μάλιστα, μάλιστα.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Κωνσταντίνος Γεϊτονας): Συνεπώς, η Βουλή ενέκρινε τη ζητηθείσα άδεια.

Η κα Γεννημάτα έχει το λόγο.

ΦΩΤΕΙΝΗ ΓΕΝΝΗΜΑΤΑ: Κύριε Πρόεδρε, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, το νομοσχέδιο που συζητάμε σήμερα αποτελεί θα έλεγα μία αδήριτη ανάγκη-υποχρέωση προς τις επόμενες γενιές -μιας όχι και τόσο μακρινής εποχής- για την αναμόρφωση του ασφαλιστικού. Και αυτό γιατί η κοινωνική ασφάλιση διαμορφώνει

-όσο καμιά άλλη πολιτική παρέμβαση- την κοινωνική διαστρωμάτωση, οριοθετεί την κοινωνία που θέλουμε, αντανάκλα την κοινωνική αλληλεγγύη, την αμοιβαιότητα των γενιών μέσα στην παραγωγή και στην εργασία, αλλά και το σημαντικότερο από όλα την κοινωνική δικαιοσύνη.

Δεν υπάρχει καμία αμφιβολία ότι το υπάρχον σύστημα, το οποίο δεν μπορεί καν να χαρακτηριστεί ενιαίο, είναι προσαρμοσμένο σε παραγωγικές και εργασιακές διευθετίσεις, ρυθμίσεις και σχέσεις μιας εποχής ανατίστοιχης όχι μόνο με τις τεχνολογικές εξελίξεις, αλλά και τα νέα δεδομένα που η συμμετοχή της χώρας μας στην Ευρωπαϊκή Ένωση έχει δημιουργήσει.

Η ανάγκη της μεταρρύθμισης του ασφαλιστικού εστιάζεται στο πολύ απλό, αλλά συνάμα και ουσιαστικό ερώτημα –αγωνία θα έλεγα– των εργαζομένων για το «πόσο σίγουροι μπορεί να είναι οι σημερινοί αλλά και οι επόμενοι συνταξιούχοι ότι οι προγραμματισμοί της ζωής τους δεν θα ανατραπούν;» Αναζητούμε έτσι ένα βιώσιμο, αλλά και ανθεκτικό στα νέα δεδομένα, σύστημα κοινωνικής ασφάλισης, με υπευθυνότητα απέναντι στα κοινωνικά στρώματα που στηρίξαν όλα αυτά τα χρόνια την πορεία της χώρας στην ΟΝΕ, με δικαιοσύνη απέναντι στις γενιές που

μόχθησαν για την ανάπτυξη αλλά και με ευθύνη απέναντι στις γενιές που έρχονται.

Μέσα από ένα μακρύ, πολύ συχνά επίπινο, αλλά και γόνιμο διάλογο με όλους τους ενδιαφερόμενους φορείς και κυρίως με εκείνους που δεν υπέκυψαν πίσω από τις μικροκομματικές σκοπιμότητες, φτάσαμε στη σύνταξη αυτού του νομοσχεδίου που, παρά τις όποιες αντιρρήσεις μπορεί να έχει κανείς, τις όποιες βελτιώσεις έγιναν ή θα γίνουν ακόμη στην πορεία, προσδιορίζει ότι η κοινωνική ασφάλιση αποτελεί ένα πολύ σημαντικό κοινωνικό θέμα με οικονομική συνιστώσα και όχι το αντίστροφο.

Εξασφαλίζει το δημόσιο χαρακτήρα του συστήματος. Στηρίζεται σε τριμερή χρηματοδότηση με πόρους που προέρχονται από το αναπτυξιακό απόθεμα, έτσι ώστε να εξασφαλίζεται η βιωσιμότητα για χρονικό ορίζοντα που υπερβαίνει τα τριάντα χρόνια, ενώ παράλληλα η νέα οργανωτική δομή του και η εισαγωγή ενιαίων κανόνων λειτουργίας το καθιστά ευπροσάρμοστο στις ανάγκες του μέλλοντος.

Η «λύση» που δίνει η Κυβέρνηση σε αυτό το χρόνιο πρόβλημα είναι μία πρόταση σύνθεσης, αλλά κυρίως σαφώς ιδεολογικού προσανατολισμού. Με συνέπεια αλλά και με συνέχεια στις δεσμεύσεις μας, προχωρούμε στην ασφαλιστική μεταρρύθμιση με στόχο πριν από όλα την εγγύηση των συντάξεων, τη διασφάλιση του δημόσιου και κοινωνικού χαρακτήρα του συστήματος, τη διεύρυνση της κρατικής χρηματοδότησης, την αποκατάσταση των εσωτερικών ισορροπιών του συστήματος, αλλά και τη δημιουργία αναβαθμισμένων ταμείων με ποιοτικά καλύτερες υπηρεσίες στους ασφαλισμένους και στους συνταξιούχους, που είναι σήμερα το ζητούμενο.

Η ασφαλιστική μεταρρύθμιση που προτείνουμε σήμερα βασίζεται σε τέσσερις επάλληλους άξονες στρατηγικής. Ο πρώτος άξονας έχει να κάνει με τον απαραίτητο διοικητικό εξορθολογισμό και τη γραφειοκρατική αναδιοργάνωση του ασφαλιστικού συστήματος που επιτυγχάνεται μέσα από τη δημιουργία του Ενιαίου Ταμείου Μισθωτών, με αποτέλεσμα κατ' αρχάς την καλύτερη αξιοποίηση του ανθρώπινου δυναμικού που στελεχώνει σήμερα τα ασφαλιστικά ταμεία, τη μείωση των διαδικασιών –σε περίπτωση μετακίνησης εργαζομένων από μία θέση σε άλλη– αλλά και τη μείωση των δαπανών και σημαντικές εξοικονομήσεις από την ανάπτυξη κοινών υποδομών για τον έλεγχο, παραδείγματος χάρι, της εισφοροδιαφυγής.

Επιτυγχάνεται όμως ακόμη μέσα από την ενοποίηση όλων των επικουρικών ταμείων σε δέκα ως δεκαπέντε, με απόλυτα σαφείς διαδικασίες, και το διαχωρισμό του Ταμείου Επικουρικής Ασφάλισης Μισθωτών που σήμερα λειτουργεί ως κλάδος του ΙΚΑ.

Ο δεύτερος άξονας του νομοσχεδίου αφορά στη κατοχύρωση ακριβώς των δικαιωμάτων των εργαζομένων, μέσα από την αποκατάσταση πριν από όλα των αδικιών και των ανισοτήτων του νόμου Σιούφα και τον καθορισμό ενιαίων προϋποθέσεων συνταξιοδότησης. Πιο συγκεκριμένα θα ήθελα να αναφέρω ενδεικτικά κάποια στοιχεία, γιατί εμείς σήμερα μιλάμε με σαφείς προτάσεις και με το έργο μας.

Το συγκεκριμένο νομοσχέδιο καθορίζει την αύξηση του ποσοστού αναπλήρωσης των συντάξεων από 60%, που προέβλεπε ο νόμος Σιούφα, σε 70% για τους μετά το 1993 ασφαλισμένους, την εισαγωγή των τριάντα επτά ετών χωρίς όριο ηλικίας για τη συνταξιοδότηση, τη συνταξιοδότηση με τριάντα πέντε χρόνια εργασίας στα πενήντα οκτώ αντί τα εξήντα έτη που ίσχυε, τον υπολογισμό της σύνταξης με βάση τα πέντε καλύτερα έτη της τελευταίας δεκαετίας και όχι των τελευταίων πέντε ετών, τον υπολογισμό επίσης της σύνταξης με βάση τα τριακοστά πέμπτα και όχι τα πενήντα, όπως προβλέπει ο νόμος Σιούφα, το ενιαίο όριο σύνταξης με τριάντα πέντε χρόνια ασφάλισης και το εξηκοστό έτος ηλικίας για τις γυναίκες, ενώ ο ν. 2084/92 προέβλεπε το εξηκοστό πέμπτο έτος.

Η τρίτη κατεύθυνση του νομοσχεδίου αποτελεί ίσως και τη σαφέστερη ανάδειξη του πολιτικού του στίγματος. Επιβεβαιώνει τις ανεκτίμητες δυνατότητες του συστήματος και τονίζει τις ιδεολογικές μας διαφορές στην πράξη. Αποδεικνύει πως το ΠΑΣΟΚ είναι ο πολιτικός φορέας που εκφράζει σ' αυτό τον τόπο το αίτημα ενίσχυσης των ευαίσθητων κοινωνικών ομάδων.

Αυξάνονται έτσι –σχεδόν διπλασιάζονται– οι κατώτερες συντάξεις, που με το νόμο Σιούφα είχαν προσδιορισθεί στις 40.000 περίπου. Θα μου πείτε, τώρα λύνουμε το πρόβλημα αυτών των ανθρώπων κάνοντάς τις 120.000; Εγώ πιστεύω πως όχι, είναι όμως ένα πολύ σημαντικό βήμα και θα πρέπει να εξετάσουμε στα επόμενα βήματά μας την επέκταση και του ΕΚΑΣ.

Δίνεται η δυνατότητα σε όσους έχουν τρεισήμισι ως τέσσερις χιλιάδες έσοδα να πάρουν έστω και μέρος της σύνταξης που τους αναλογεί. Και να σημειωθεί εδώ ότι με το ν. 2084 δεν εδικαιούνται σύνταξης. Και το μέτρο αυτό ενδιαφέρει ανθρώπους με πολύ χαμηλά εισοδήματα.

Αναγνωρίζεται η στρατιωτική θητεία για κατοχύρωση δικαιώματος σύνταξης για όσους απασχολούνται στα βαριά και ανθυγιεινά επαγγέλματα και επεκτείνονται σε δεκατρία από δέκα τα χρόνια που απαιτούνται για να συμπληρώσουν τα απαιτούμενα χιλία έσοδα.

Δίνεται, τέλος, το δικαίωμα πλασματικού χρόνου ασφάλισης στις μητέρες και η δυνατότητα μεταφοράς αυτού του χρόνου στον πατέρα. Είναι βέβαιο πως είναι ένα μέτρο που ασφαλώς προωθεί την ισότητα των δύο φύλων, όμως νομίζω ότι μερικές φορές όταν μιλάμε για ισότητα θα πρέπει να προσέχουμε να μην φθάσουμε στην ισοπέδωση. Θα ήταν ίσως καλύτερο να γνωρίζουμε πως ακριβώς θα εφαρμοστεί αυτό το μέτρο και νομίζω πως θα πρέπει να εξετάσουμε, ιδιαίτερα όσον αφορά το δεύτερο παιδί, τα χρόνια που δίνονται ως πλασματικός χρόνος. Γιατί είναι εξακριβωμένο ότι σήμερα πια τα νέα ζευγάρια όλο και δυσκολότερα αποφασίζουν να φθάσουν στο δεύτερο παιδί και νομίζω πως εκεί θα πρέπει να δοθούν τα κίνητρα. Όπως επίσης θα πρέπει να ξεκαθαριστεί τι γίνεται από το τρίτο παιδί και μετά.

Η αντιμετώπιση του δημογραφικού προβλήματος, της προστασίας της μητρότητας και της στήριξης των νέων ζευγαριών γνωρίζουμε καλά πως δεν μπορεί να αποτελεί μόνο πρόβλημα της ασφαλιστικής μεταρρύθμισης. Είναι βέβαιο όμως ότι η Κυβέρνηση θα πρέπει να δεσμευθεί για μια παράλληλη πολιτική κινήτρων προς τα νέα ζευγάρια, ανακούφισης και υποβοήθησης στην εργαζόμενη μητέρα, καθώς και στην ανύπαντρη μητέρα και στις μονογονεϊκές οικογένειες που όλο και περισσότερο αυξάνονται στην εποχή μας.

Ο τέταρτος άξονας του νομοσχεδίου αφορά στη χρηματοδότηση της ασφαλιστικής μεταρρύθμισης και έχει γίνει πολύς λόγος γι' αυτό. Η Κυβέρνηση έχει ήδη δεσμευτεί να κλείσει δύο σημαντικές εκκρεμότητες. Η μία είναι η ανάληψη των υποχρεώσεων του ΙΚΑ τις οποίες είχε κατά το παρελθόν, περίπου 1,7 τρισεκατομμύρια και η δεύτερη είναι ο διακανονισμός των διαφορών που υπάρχει μεταξύ του ΙΚΑ και του ελληνικού δημοσίου, περίπου 1,3 τρισεκατομμύρια. Με τον τρόπο αυτόν ελαφρύνεται η θέση του ΙΚΑ και το σύστημα χρηματοδότησής του τίθεται σήμερα σε μία νέα βάση, δεδομένου ότι οι πόροι της τριμερούς χρηματοδότησης που προβλέπονταν από την προηγούμενη μεταρρύθμιση αποδεικνύεται σήμερα ότι δεν επαρκούν.

Διαμορφώνεται σήμερα ένα μακροχρόνιο πλαίσιο χρηματοδότησης, όπου το ποσό που χορηγείται υπερβαίνει τελικώς αισθητά την κρατική ασφαλιστική εισφορά και δίνει μια σιγουριά στις σχέσεις ανάμεσα στο ελληνικό δημόσιο και το ΙΚΑ για τρεις δεκαετίες.

Εξάλλου, πέρα από τη διασφάλιση των συντάξεων για τα επόμενα τριάντα χρόνια, η κρατική χρηματοδότηση του ΙΚΑ με 1% επί του ΑΕΠ έχει άλλα δύο πλεονεκτήματα: Συμβάλλει στην περαιτέρω αναδιανομή του εισοδήματος υπέρ των οικονομικά ασθενέστερων και επιπλέον η αύξηση πια της παραγωγικότητας δεν θα συμβάλει μόνο σε αύξηση των αποδοχών των εργαζομένων, αλλά και στην αύξηση των συντάξεων.

Η ασφαλιστική μεταρρύθμιση που προτείνεται βασίζεται σε συγκεκριμένες αρχές. Βάζει σαφείς και ξεκάθαρους στόχους. Δεν μεταφέρει το πρόβλημα και το χρέος στο μέλλον. Στηρίζεται σε οικονομικά επιτεύγματα των τελευταίων ετών και διασφαλίζει τη συμβατότητα με το Πρόγραμμα Σταθερότητας και Ανάπτυξης, που έχει εγκριθεί από την Ευρωπαϊκή Ένωση.

Πρόκειται για ένα ενιαίο σύστημα κοινωνικής ασφάλισης που συνδέει την πολιτική με τις ανάγκες του σήμερα αναλογιζόμενο

το χθες και φροντίζοντας για το αύριο. Για όλους αυτούς τους λόγους, πιστεύω ότι πρέπει να αποτελέσει νόμο του κράτους.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΠΑΣΟΚ)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Κωνσταντίνος Γεϊτονας): Η Πρόεδρος της Κοινοβουλευτικής Ομάδας του Κομμουνιστικού Κόμματος Ελλάδας κυρία Παπαρήγα έχει το λόγο.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ ΠΑΠΑΡΗΓΑ (Γενική Γραμματέας της Κεντρικής Επιτροπής του Κ.Κ.Ε.): Κύριε Πρόεδρε, κύριοι Βουλευτές, οι προηγούμενοι ομιλητές από την Κοινοβουλευτική Ομάδα του Κ.Κ.Ε. πιστεύω ότι αναλυτικά και με επιχειρήματα ανέδειξαν τις αντιδραστικές πτυχές και την αντιδραστική γραμμή που κινείται αυτό το νομοσχέδιο.

Θα ήθελα από την πλευρά μου να προσθέσω ακόμη ορισμένες σκέψεις για να γίνει φανερό γιατί καταδικάζουμε αυτό το νομοσχέδιο –όχι μόνο το καταψήφίζουμε, αλλά το καταδικάζουμε, το καταγγέλλουμε- και επιπροσθέτως να τεκμηριώσω για ποιο λόγο καταλήξαμε στην επιλογή να μην πάρουμε μέρος στην κατ' άρθρο συζήτηση του νομοσχεδίου, όχι γιατί θα ήταν κουραστικό για μας για μια ακόμη φορά να επαναλάβουμε προτάσεις που κάναμε στην αρμόδια επιτροπή, αλλά γιατί πραγματικά καταντάει πρόκληση όχι μόνο το ότι συναντήσαμε άρνηση, αλλά καταντάει πρόκληση γιατί έχω την εντύπωση ότι άλλο νομοσχέδιο που να έχει περιβληθεί με τόσα ψέματα, με τόση δημαγωγία στη λογική του άσπρου μαύρου τουλάχιστον εγώ προσωπικά δεν θυμάμαι.

Η Κυβέρνηση άλλες φορές σε προηγούμενα νομοσχέδια αναγνώριζε τουλάχιστον τη γενική γραμμή και τους βασικούς στόχους των νομοσχεδίων που έφερνε. Σήμερα δεν αναγνωρίζει τίποτα. Και όχι μόνο αυτό, αλλά παρακολούθησα και την ομιλία του Υπουργού Οικονομίας και Οικονομικών και εκεί κατάλαβα ότι κάθε φορά και σε κάθε φάση υπάρχει μια διαφορετική αιτιολογία και διαφορετική εξήγηση γιατί αλλάζει το σύστημα κοινωνικής ασφάλισης. Γιατί είναι γεγονός ότι αλλάζει προς τα πολύ χειρότερα βεβαίως.

Έτσι λοιπόν, με αυτό το σκεπτικό θα ήθελα να προσθέσω ορισμένα επιχειρήματα ακόμη στο γιατί καταψήφίζουμε το νομοσχέδιο και γιατί ολοκληρώνοντας τη συζήτηση επί της αρχής, δεν θα πάρουμε μέρος στην κατ' άρθρο συζήτηση.

Κατ' αρχάς, ακούστηκε και χθες και σήμερα ότι έπρεπε να έρθει ένα καινούριο σύστημα κοινωνικής ασφάλισης, διότι το σύστημα κοινωνικής ασφάλισης που έφερνε τη σφραγίδα του νόμου της κυβέρνησης της Νέας Δημοκρατίας, δεν μπορούσε πια να σταθεί, δεν ανταποκρίνονταν στις σημερινές ανάγκες των εργαζομένων. Πολύ περισσότερο που αυτό το σύστημα, όπως λέγεται, δεν ήταν βιώσιμο. Και δειλά, δειλά προσθέτει και κάποιος ότι υπάρχουν και τα ελλείμματα. Πέρσι όλη η συζήτηση που προηγήθηκε του σχεδίου Γιαννίτση, κυρίως στηρίχθηκε στο γεγονός ότι υπήρχαν τεράστια ελλείμματα και έπρεπε να κατοχυρωθεί η βιωσιμότητα των ασφαλιστικών ταμείων. Τώρα στην πρώτη γραμμή βρίσκεται η ανάγκη να ικανοποιηθούν τα αιτήματα του ελληνικού λαού που δέκα χρόνια βρίσκεται στους δρόμους για να καταργηθεί ο νόμος Σιούφα. Επιπροσθέτως λέγονται και τα ελλείμματα και εφευρέθηκε και ένα τρίτο κύριο επιχείρημα, ότι πρέπει να αρθούν οι κοινωνικές αδικίες που εσωτερικά είχε το σύστημα κοινωνικής ασφάλισης. Τώρα τα ανακαλύψατε αυτά;

Κατ' αρχάς τα ελλείμματα των ασφαλιστικών ταμείων είναι διαμορφωμένα στην πορεία των πενήντα χρόνων. Και, εν πάση περιπτώσει, πενήντα χρόνια συσσώρευση ελλειμμάτων απαιτούν πριν απ' όλα, πριν αλλάξει το παλιό και γίνει καινούριο και σύγχρονο και με προοπτική, να υπάρξει μια αποτίμηση ποιος φταίει για τα πάνω από 25 τρισεκατομμύρια που χρωστάει το ελληνικό κράτος και η εργοδοσία και οι άλλοι οργανισμοί στα ασφαλιστικά ταμεία. Και, εν πάση περιπτώσει, αυτό ποιος θα το πληρώσει; Αυτό το «μάρμαρο» ποιος θα το πληρώσει; Εδώ δεν υπάρχει καμία απολογία, κανένας απολογισμός και μάλιστα από μια κυβέρνηση που λίγο ακόμη και θα πάει στο 1453 για να μας δώσει εξηγήσεις και απαντήσεις για το τι συνέβη, που επικαλείται πολύ συχνά το παρελθόν για να δικαιώσει το παρόν!

Αυτό, λοιπόν, το παρελθόν, που σε καμία περίπτωση δεν δικαιώνει ούτε το ΠΑΣΟΚ ούτε τη Νέα Δημοκρατία, ποιος θα το

πληρώσει; Θα το πληρώσουν οι εργαζόμενοι;

Ο Υπουργός Εθνικής Οικονομίας λέει -και χθες ο Πρωθυπουργός- ότι ξεκινάμε έναν ασφαλιστικό οργανισμό, παραδείγματος χάρι το ΙΚΑ, το νέο ΙΚΑ TEAM, επί μηδενικής βάσης. Αλλά τα κλεμμένα πού πήγαν; Διότι εδώ πρόκειται για κλοπή! Δεν πρόκειται ούτε καν για έλλειψη πρόβλεψης! Δεν πρόκειται ούτε καν γι' αυτό! «Κάναμε έναν ασφαλιστικό οργανισμό και πέρασε έξω. Δεν υπολογίσαμε σωστά τα έσοδά του». Αυτό θα μπορούσε κανείς να το δικαιολογήσει κατά περίπτωση.

Σχετικά με το νόμο Σιούφα, θα πω και εγώ αυτό το επιχείρημα που πάρα πολλοί είπαν. Αυτός ο νόμος θα έπρεπε να είχε καταργηθεί το Νοέμβριο του 1993 με τις προγραμματικές δηλώσεις της Κυβέρνησης. Τον αξιοποιήσατε εννιά ολόκληρα χρόνια και όντως τώρα τον παρακάμπτετε, αφού επί εννέα ολόκληρα χρόνια επωφεληθήκατε να εθίζονται οι εργαζόμενοι σε έναν αντισφαλιστικό νόμο, αφού προσθέσατε τρεις αντισφαλιστικούς νόμους δικούς σας. Και τώρα φέρνετε ένα καινούριο ασφαλιστικό σύστημα, το οποίο δεν απέχει από τη λογική και του αντισφαλιστικού νόμου Σιούφα, αλλά και άλλων. Αυτό που φέρνετε είναι πολύ χειρότερο!

Εγώ θέλω να επικαλεσθώ μαρτυρίες, εκτιμήσεις και τοποθετήσεις που έχουν γίνει από στελέχη της Κυβέρνησης σε όλο αυτό το διάστημα από το 1993 μέχρι το 2002. Αυτές οι μαρτυρίες ή οι τοποθετήσεις, όταν γίνονταν, στην ουσία απαντούσαν για ποιο λόγο πρέπει να αλλάξει το ασφαλιστικό σύστημα, το οποίο τώρα εδώ δεν το ακούμε καθόλου.

Πρώτα - πρώτα πρέπει να παραδεχθείτε ότι σήμερα σε όλο -θα έλεγα- τον καπιταλιστικό κόσμο, αλλά ιδιαίτερα στην Ευρωπαϊκή Ένωση, της οποίας είμαστε χώρα-μέλος, υπάρχει μια γενική γραμμή που επιβάλλει ορισμένες γενικές αρχές -πιθανόν να μην επιβάλλει ακριβώς συγκεκριμένα μοντέλα- αντιδραστικών αναδιαρθρώσεων στο σύστημα κοινωνικής ασφάλισης.

Γι' αυτές δεν λέτε κουβέντα! Και βεβαίως η Νέα Δημοκρατία γι' αυτές δεν λέει κουβέντα, αλλά και ο Συνασπισμός δεν το θίγει! Γιατί εδώ που τα λέμε αυτά που γίνονται στην Ελλάδα δεν είναι πρωτόγνωρα. Εγώ δεν θα έλεγα ότι είναι απλά αντίγραφα. Είναι μια προσαρμογή στην ελληνική πραγματικότητα γενικότερα αντιδραστικών αναδιαρθρώσεων που στοχεύουν στο εξής. Και κάνω μια παρένθεση λέγοντας ότι η ίδια γραμμή ακολουθείται σε όλες τις χώρες της Ευρωπαϊκής Ένωσης και εκεί που δεν υπήρχαν ελλείμματα ή δεν υπήρχαν τα ελλείμματα στο ύψος που έχουν φθάσει στην Ελλάδα.

Ποια είναι αυτή η λογική; Θα έλεγα ότι υπάρχει μία στενή λογική. Από τη στιγμή που έχουν περάσει οι αναδιαρθρώσεις στην αγορά εργασίας, από τη στιγμή που είμαστε ήδη στην πλήρη απελευθέρωση της αγοράς κεφαλαίων, κίνησης εργατικού δυναμικού, δεν είναι δυνατόν να μείνει το κοινωνικό ασφαλιστικό σύστημα προηγούμενων δεκαετιών -ξεπερασμένων σήμερα- αλλά που, εν πάση περιπτώσει, μέσα σ' αυτό αποκρυσταλλωνόταν ένας συσχετισμός δύναμης που είχε διαμορφωθεί με όρους διαπάλης ανάμεσα στο λαό και τις διάφορες κυβερνήσεις. Και οπωσδήποτε τουλάχιστον στα λόγια του και σε ένα βαθμό και στην πράξη έφερνε το «φορτίο» της συλλογικότητας της δημόσιας κοινωνικής ασφάλισης.

Το σημερινό σύστημα πρέπει να ανατραπεί, διότι πραγματικά έχει μείνει πίσω σε σχέση με τις αντιδραστικές αλλαγές που έχουν γίνει στην αγορά εργασίας και όχι μόνο. Αυτό δεν περνά σαν επιχείρημα, ενώ αυτό είναι το κύριο επιχείρημα και η κύρια βάση που φέρνει η Κυβέρνηση.

(Στο σημείο αυτό την Προεδρική Έδρα καταλαμβάνει η Δ' Αντιπρόεδρος της Βουλής κα **ANNA ΜΠΕΝΑΚΗ - ΨΑΡΟΥΔΑ**)

Δεύτερον, υπάρχει και μια άλλη παράμετρος, η οποία επιβάλλει την αλλαγή του συστήματος κοινωνικής ασφάλισης. Είναι όλοι αυτοί οι προβληματισμοί που έχουν γίνει και που δεν έχουν βέβαια «μήτρα» τους, «μητέρα» και «πατέρα» ούτε τον κ. Σπράο ούτε τον κ. Τήνιο ούτε καν την πρακτική, αλλά και τη θεωρία, που αναπτύχθηκε στη Χιλή του Πινοσέτ.

Είναι ολόκληρες μελέτες που πρώτη τη παγκόσμια τράπεζα έχει προχωρήσει πολύ πριν τη δεκαετία που μιλάμε, η οποία έβαζε έναν άλλον προβληματισμό γύρω από το σύστημα της κοινωνικής ασφάλισης. Αυτός ο προβληματισμός βλέπουμε ότι

σήμερα διαπερνά όλα τα ασφαλιστικά συστήματα ανεξαρτήτως τι λέγεται στον καπιταλιστικό κόσμο, ανεξαρτήτως τι λέγεται -ή μάλλον τι ενεργοποιείται- από αυτό το Βήμα.

Ποια είναι η λογική; Η λογική είναι ότι πρέπει να μειωθεί το κόστος εργασίας -δηλαδή η τιμή της εργατικής δύναμης, όπως το λέμε εμείς- πρέπει να περιοριστεί η επιχορήγηση του κράτους και της εργοδοσίας στο ασφαλιστικό σύστημα και πρέπει, επίσης, να πάμε για ένα κεφαλαιοποιητικό ασφαλιστικό σύστημα, του οποίου μάλιστα τα αποθεματικά -τα εισοδήματά του, να το πω έτσι- το ταμείο του συστήματος αυτού πρέπει να περάσει και να τονώσει την κεφαλαιαγορά.

Θα μου πείτε, όταν οι τράπεζες λήστευαν τα ασφαλιστικά ταμεία, δεν ήταν και αυτό μία μορφή εισαγωγής του ασφαλιστικού συστήματος, έστω από το «παράθυρο», στην αγορά; Ήταν. Σήμερα όμως γενικεύεται, επισημοποιείται και νομιμοποιείται. Δεν είναι περιστασιακοί οι χειρισμοί που γίνονται με την άλφα ή τη βήτα βάση. Μάλιστα τώρα δεν περνάει μόνο στο τραπεζικό σύστημα, μάλλον φεύγει από το τραπεζικό σύστημα εν πολλοίς και περνάει σε όλες τις άλλες μορφές και προϊόντα αγοράς που έχουμε.

Απόδειξη είναι ότι η Κυβέρνηση με πολύ μεγάλη συνέπεια φέρνει ένα ασφαλιστικό σύστημα με τρεις πυλώνες. Πρώτον έχουμε τον δημόσιο πυλώνα που με τη μορφή του χρηματιστηρίου ή με άλλες μορφές ομολόγων κλπ. περνάει στην ιδιωτική αγορά και στην ουσία έχουμε με κάνουμε με ένα διαμορφωμένο μέσα στο χρόνο πτωχοκομείο: αυτό θέλει το δημόσιο. Έχουμε το δεύτερο πυλώνα, την επικουρική ασφάλιση, που σαφώς ιδιωτικοποιείται και μάλιστα γίνεται λόγος περί αυτοχρηματοδότησης και ο τρίτος πυλώνας, ο οποίος είναι ο επίσημος ιδιωτικός, ο οποίος διεισδύει στους άλλους δύο και αποτελεί τον πρωταγωνιστή σήμερα που διαμορφώνει το «δημόσιο» σύστημα κοινωνικής ασφάλισης.

Δεν θέλω να επεκταθώ πολύ, γιατί ακόμα και αυτή η παγκόσμια τράπεζα που εμπνεύστηκε την εισαγωγή των ταμείων στην κεφαλαιαγορά, στην πορεία και με βάση το πείραμα της Χιλής εγείρει πάρα πολλές ανησυχίες και προβληματισμούς αν αυτό συνέβαλε, όχι τόσο στη διαμόρφωση ενός σύγχρονου κοινωνικού συστήματος ασφάλισης -αυτό δεν την πολυαπασχολεί- αλλά αν τονώθηκε πραγματικά η κεφαλαιαγορά από αυτές τις επιλογές.

Η ουσία, λοιπόν, είναι αυτή. Είναι, πρώτον, η αναπροσαρμογή στις εργασιακές σχέσεις που κυριαρχεί η απασχολησιμότητα και, δεύτερον, η αγορά κεφαλαίου: η συγκέντρωση στα χέρια των ιδιωτικών ασφαλιστικών εταιρειών όλου του νευρικού συστήματος -να το πω- όλης της σπονδυλικής στήλης του λεγόμενου δημόσιου πια συστήματος κοινωνικής ασφάλισης. Και δεν είναι τυχαίο ότι έχουμε συγχωνεύσεις ασφαλιστικών εταιρειών, ότι έχουμε τοποθετήσεις σχέτων επιχειρηματιών εν επιχειρηματιών ομίλων στον τομέα της υγείας και της συνταξιοδότησης, σε μία περίοδο που το ΠΑΣΟΚ στήνει το νέο, σύγχρονο δημόσιο σύστημα ασφάλισης. Γιατί κάνουν όλες αυτές τις επενδύσεις αυτοί οι επιχειρηματικοί όμιλοι. Μόνο γιατί γνωρίζουν ότι έχουν κέρδος και μάλιστα ενδεχομένως με τα λιγότερα ρίσκα.

Για όλους, λοιπόν, αυτούς τους λόγους εμείς καταγγέλλουμε αυτό το νομοσχέδιο που, από ό,τι φαίνεται, θα γίνει νόμος και βεβαίως καλούμε τους εργαζόμενους να μην το νομιμοποιήσουν στη συνεδρίασή τους, να μην το θεωρήσουν πως ό,τι έγινε, έγινε, αλλά να βάλουν πλώρη να το ανατρέψουν στην πορεία, σε συνάρτηση και σε συνδυασμό φυσικά με γενικότερες και βαθύτερες αλλαγές, που ένα από τα σημεία που πρέπει να έχουν είναι η αποδυνάμωση και των δύο κομμάτων, και της Νέας Δημοκρατίας και του ΠΑΣΟΚ.

Εδώ τώρα η Κυβέρνηση παίζει και σε ένα ασφαλές πεδίο. Μετέφερε την αντιπαράθεσή της στην αντιπαράθεση με τη Νέα Δημοκρατία. Το φιλολαϊκό πρόσωπο της Κυβέρνησης βρίσκεται στο ότι τάχα κατήργησε το νόμο Σιούφα και το φιλολαϊκό πρόσωπο της Νέας Δημοκρατίας εξαντλείται στο ότι καταψηφίζει αυτό το νομοσχέδιο. Γι' αυτό μίλησα για εμπαιγμό και για τη δημιουργία μιας φαντασίωσης ολόκληρης γύρω από το ποιες είναι οι πραγματικές θέσεις των δύο κομμάτων.

Η Νέα Δημοκρατία μάλιστα είναι δίγλωσση. Καταγγέλλει το νομοσχέδιο με την ελπίδα ότι θα εισπραχθεί από τους εργαζόμενους ως φιλολαϊκή διάθεση και προοπτική, από την άλλη μεριά όμως με την όλη τοποθέτησή της ότι δεν είναι τολμηρό, δεν είναι ριζοσπαστικό, δεν, δεν, δεν..., δίνει απάντηση και εξετάσεις στο Σύνδεσμο Ελλήνων Βιομηχάνων και ειδικότερα στο εμποροβιομηχανικό και εφοπλιστικό κεφάλαιο ότι, κοιτάξτε να δείτε, εγώ το ήθελα πιο τολμηρό. 'Η να το πούμε κι αλλιώς: Θέλω να ξεμπερδεύω με ορισμένα μέτρα, καλύτερα να τα πάρει το ΠΑΣΟΚ, γιατί να τα παίρνω εγώ;

Αλλά νομίζω ότι αποκαλύφθηκε από το Βήμα της Βουλής αυτό που είπε ο Πρόεδρος της Νέας Δημοκρατίας χθες, ότι δεν πρόκειται να κάνει ό,τι έκανε το ΠΑΣΟΚ: Δεν θα καταργήσει τον αντασφαλιστικό, το νόμο «τραγωδία» που πάει να γίνει για τα λαϊκά στρώματα!

Οι διαφορές ανάμεσα στα δύο κόμματα είναι καθαρά τυπικές και, μάλιστα, είναι τόσες όσες χρειάζεται για να δημιουργείται η εντύπωση και στο μεγάλο κεφάλαιο και στο λαό ότι τα κόμματα αυτά διαφέρουν μεταξύ τους κατά το άλφα ή βήτα επί μέρους σημείο.

Ολοκληρώνοντας θα ήθελα να πω ότι εμείς καταψηφίζουμε το νομοσχέδιο, γιατί είναι αντιδραστικότατο!

Με λίγα λόγια, επίσης, θα ήθελα να περιγράψω τη δημόσια κοινωνική ασφάλιση, έτσι όπως την εννοούμε εμείς, γνωρίζοντας ότι αυτά έχουν αναλυθεί πολύ καλά από τους Βουλευτές που πήραν το λόγο εκ μέρους του Κομμουνιστικού Κόμματος Ελλάδος. Κατ' αρχάς, εμείς όταν λέμε κοινωνική ασφάλιση εννοούμε και υγεία και πρόνοια και συνταξιοδότηση, γιατί το ζήτημα είναι ενιαίο. Εσείς αυτά τα χωρίζετε σε διαφορετικά Υπουργεία και «πετσοκόβετε» και τις παροχές υγείας και τις συντάξεις ανεβάζοντας, βεβαίως, τα όρια ηλικίας.

(Στο σημείο αυτό κτυπάει το κουδούνι λήξεως του χρόνου ομιλίας της Γενικής Γραμματείας του Κ.Κ.Ε.)

Δεύτερον, όταν λέμε καθολικό σύστημα, εννοούμε ένα ενιαίο σύστημα για όλους, δηλαδή εργατοϋπαλλήλους, επαγγελματίες, αγρότες, άνεργους, ακόμα και αυτούς που έχουν μερική απασχόληση.

Όσον αφορά στις παροχές υγείας, αυτές πρέπει να είναι δωρεάν. Ο εργαζόμενος σήμερα γίνεται αντικείμενο υπερεκμετάλλευσης. Δεν μπορεί να πληρώνει σε δέκα μεριές, για να απολαμβάνει τις υπηρεσίες, έτσι όπως αυτές θα γίνουν.

Κατά δεύτερο λόγο, δεν μπορεί να συνυπάρχει δημόσιος τομέας και επιχειρηματικός τομέας στον κλάδο της υγείας. Θα μου πείτε βέβαια ότι έχουμε καπιταλισμό και οι καπιταλιστές μπορούν να επενδύουν παντού όπου θέλουν, δηλαδή από το εμπόριο ναρκωτικών, τα πορνεία μέχρι και το σύστημα κοινωνικής ασφάλισης.

Βεβαίως ξέρουμε σε ποιον κόσμο και σε ποιο σύστημα ζούμε, αλλά τουλάχιστον στον τομέα της υγείας δεν μπορεί να υπάρχει επιχειρηματικό καπιταλιστικό κέρδος. Θα υπάρχει βέβαια και στο δημόσιο τομέα με την έννοια της αγοράς μηχανημάτων, φαρμάκων κλπ., αλλά τουλάχιστον αυτά δεν μπορούν να υπάρχουν ούτε να συνυπάρχουν. Η συνύπαρξη σημαίνει επιβάρυνση του δημόσιου τομέα και σε βάρος της τσέπης των εργαζομένων.

Εμείς θεωρούμε, επίσης, ότι η χρηματοδότηση του συστήματος κοινωνικής ασφάλισης πρέπει να γίνει βασικά από το κράτος και την εργοδοσία. Αρκετά πληρώνουν οι εργαζόμενοι! Δεν πρέπει να αυξηθούν άλλο οι εισφορές. Αν θέλετε, μάλιστα, πρέπει να υπάρχει και προοπτική μείωσης των εισφορών. Εδώ αυξάνουν οι έμμεσοι φόροι, «πέφτει» το βιοτικό επίπεδο. Η μείωση των εισφορών των εργαζομένων είναι μία άμυνα. Και γιατί να μην είναι δίκαιο το αίτημα και της πλήρους κατάργησης; Από τη μια μεριά εισφέρει στον κρατικό «κορβανά» και όχι από δέκα μεριές. Βεβαίως μιλάμε για ένα σύστημα κοινωνικής ασφάλισης ενιαίο συλλογικό και, ταυτόχρονα, εξειδικευμένο και προσαρμοσμένο κατά φύλο, ηλικία, περιοχή, κατά κλάδο, κατά επάγγελμα και με συντάξεις και μισθούς υψηλούς.

Το θέμα της χρηματοδότησης απομονώθηκε ξεκομμένο από το ύψος των μισθών, των μεροκάματων και των συντάξεων. Τι συζητάμε για 60%, 70% και 80%, όταν έχουμε για συντάξεις και

μισθούς ποσά που σε φέρνουν κοντά στο όριο της φτώχειας ή λίγο παραπάνω; Είτε 60% πούμε είτε 70%, οι συντάξεις είναι κατώτατες, χωρίς να υποτιμώ και αυτήν τη διαφορά. Το ζήτημα όμως δεν είναι εκεί. Γιατί δεν μένει στο 80%; Γιατί παζαρεύατε με τα 60%; Ο Σιούφας –δεν έχω κάτι προσωπικό με το συγκεκριμένο Βουλευτή –είπε 60%, και 70% είπε η Νέα Δημοκρατία. Η Νέα Δημοκρατία είπα 60%, εμείς είπαμε 70%!

Ψάχνουμε, λοιπόν, με το σταγονόμετρο να βρούμε -μόνο και μόνο για το προφίλ του ΠΑΣΟΚ και της Νέας Δημοκρατίας- ομάδες ανθρώπων και ανακαλύπτουμε χίλια πεντακόσια 1500 άτομα περίπου, οι οποίοι πιθανόν ευνοούνται από αυτό το νομοσχέδιο σε σχέση με παροχές «ψίχουλα» που είχαν προηγουμένως.

Εμείς καταψηφίζουμε το νομοσχέδιο με πείσμα και πρέπει να σας πω ότι εξαντλήθηκε και η καλή μας θέληση να πείσουμε την Κυβέρνηση να δεχθεί ορισμένες βελτιώσεις, όχι αυτές τις προχωρημένες και ριζοσπαστικές που επιθυμεί το Κομμουνιστικό Κόμμα Ελλάδος, αλλά ορισμένες που πρόβαλε το κίνημα των εργαζομένων που αποτελείται από ανθρώπους διαφορετικών ιδεολογικών και πολιτικών προσανατολισμών, πράγμα που σημαίνει ότι τα αιτήματά τους είναι και πιο περιορισμένα.

Εσείς δεν δεχθήκατε ούτε αυτά τα περιορισμένα αιτήματα. Νομίζω ότι από εδώ και πέρα, σημείο κρίσης της πολιτικής του κάθε κόμματος είναι η στάση του στο ασφαλιστικό νομοσχέδιο, όχι αν το ψηφίζει ή αν το καταψηφίζει, αλλά για ποιο σκοπό το καταψηφίζει. Γιατί μπορεί να το καταψηφίζουμε όλοι από εντελώς διαφορετικούς δρόμους! Άρα, δεν αρκεί ούτε η καταψήφιση!

Ευχαριστώ πολύ.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΟΥΣΑ (Αννα Μπενάκη-Ψαρούδα): Το λόγο έχει ο Κοινοβουλευτικός Εκπρόσωπος του ΠΑΣΟΚ κ. Καστανίδης.

ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ ΚΑΣΤΑΝΙΔΗΣ: Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, άκουσα πριν από λίγο, με πολύ σκεπτικισμό, και θλίψη θα πρόσθετα, την κα Παπαρήγα να ανακοινώνει την αποχώρηση του Κ.Κ.Ε. από την κατ' άρθρο συζήτηση. Γνωρίζω ότι το Κ.Κ.Ε. είναι ανθεκτικό στο διάλογο και θα ήθελα να είναι μαζί μας κατά τη διάρκεια των συζητήσεων μέχρι το τέλος.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ ΠΑΠΑΡΗΓΑ (Γενική Γραμματέας της Κεντρικής Επιτροπής του Κ.Κ.Ε.): Εσείς πρέπει να είστε ανθεκτικοί. Παπαγαλάκια θα γίνουμε;

ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ ΚΑΣΤΑΝΙΔΗΣ: Δεν έχετε λόγο να αντιδράτε. Βλέπετε ότι εμείς σας ακούμε με πολλή προσοχή.

ΟΡΕΣΤΗΣ ΚΟΛΟΖΩΦ: Αυτό είναι πρόκληση.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΟΥΣΑ (Αννα Μπενάκη-Ψαρούδα): Παρακαλώ μη διακόπτετε.

Συνεχίστε, κύριε Καστανίδη.

ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ ΚΑΣΤΑΝΙΔΗΣ: Επίσης, ήλπιζα ότι μέχρι το τέλος δεν θα υιοθετούσε την ανεύθυνη, κατά την άποψή μου, στάση της Νέας Δημοκρατίας, όπως την εξέφρασε το κόμμα της Αξιωματικής Αντιπολίτευσης στη Διарκή Επιτροπή και υπολογίζω ότι θα την εκφράσει και σήμερα το απόγευμα διά της αποχωρήσεως και της σιωπής.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, σήμερα θα μου επιτρέψετε να ασχοληθώ λίγο με την κατάρριψη ορισμένων μύθων, αφού όμως προηγουμένως σας πω τι επιχειρούμε με το συζητούμενο νομοσχέδιο.

Επιχειρούμε πρώτον να υιοθετήσουμε, κατά το δυνατόν, ενιαίους κανόνες στο εσωτερικό του ασφαλιστικού μας συστήματος στο δημόσιο τομέα και στον ιδιωτικό τομέα.

Το δεύτερο που επιχειρούμε είναι να εξασφαλίσουμε ένα σταθερό τρόπο χρηματοδότησης του ασφαλιστικού μας συστήματος ώστε να είναι βιώσιμο σε βάθος χρόνου. Σ' αυτό θα επανέλθω αναλυτικότερα.

Τρίτον ενοποιούμε στο δημόσιο και στον ιδιωτικό τομέα τα προς συνταξιοδότηση όρια ηλικίας.

Το τέταρτο είναι ότι ενοποιούμε το ποσοστό αναπλήρωσης στον υπολογισμό της σύνταξης, διαμορφώνοντας μια ισορροπία της τάξης του 70% ως κοινό ποσοστό αναπλήρωσης.

Τέλος, υιοθετούμε και εγκαθιδρύουμε, προβλέπουμε τη σύσταση μιας ανεξάρτητης αναλογιστικής αρχής η οποία και θα αναλαμβάνει το δύσκολο καθήκον να μελετά εφεξής όλες τις

παραμέτρους του ασφαλιστικού μας συστήματος, στις οποίες θα στηρίζονται οι μελλοντικές μεταβολές, ώστε να είναι αξιόπιστες.

Ποιοι είναι οι μύθοι που οφείλουμε να καταρρίψουμε;

Ο πρώτος μύθος, τον οποίο ανέπτυξε χθες ο Αρχηγός της Αξιωματικής Αντιπολίτευσης είναι ότι η μεν Νέα Δημοκρατία διαθέτει σταθερές θέσεις, η δε Κυβέρνηση δεν διαθέτει θέσεις ή στην καλύτερη περίπτωση οι θέσεις της είναι κυμαινόμενες μέσα στη ροή του χρόνου.

Τι είπε ο κ. Καραμανλής; Μας είπε –και αυτό είναι απολύτως ακριβές– ότι το ασφαλιστικό σύστημα είναι ένα πρόβλημα που συναρτάται με το ευρύτερο οικονομικό και κοινωνικό περιβάλλον. Είπε ο κ. Καραμανλής ότι, αν αυτός ευρίσκετο στη θέση του κυβερνήτη, για να διαμορφώσει μια πρόταση για το ασφαλιστικό θα ελάμβανε υπόψη τον πληθωρισμό, το επίπεδο ανάπτυξης της χώρας, θα ελάμβανε υπόψη πόσοι από τους μετανάστες εντάσσονται στον επίσημο χώρο της εργασίας, θα ελάμβανε υπόψη την εισφοροδιαφυγή την οποία και θα καταπολεμούσε κ.ο.κ.

Όλα αυτά είναι απολύτως σωστά. Εκείνο που αποφεύγει να εξηγήσει η Αξιωματική Αντιπολίτευση διά του Προέδρου της είναι πώς συγκεκριμένα θα τα πετύχει. Είναι σαν να ακούτε εμένα να σας μιλώ για την εξυγίανση της Δημόσιας Διοίκησης και να σας προτείνω ως μέτρα την καλύτερη άσκηση του πειθαρχικού ελέγχου, τη μείωση της γραφειοκρατίας, την πιο λιτή και αυστηρή διαχείριση των δημοσίων πόρων. Είμαι βέβαιος ότι κανένας από σας δεν θα διαφωνούσε. Αλλά το θέμα θα ήταν να σας διευκρινίσω πώς θα γίνονταν όλα όσα σε γενικές γραμμές περιγράφω.

Η Νέα Δημοκρατία, λοιπόν, βαφτίζει ως θέση αυτονόητες επισημάνσεις, αυτονόητες κοινότητες χωρίς όμως ποτέ να κοπιάζει να περιγράψει πώς ακριβώς, με ποιο έργο θα συντελούνταν όλα αυτά.

Ο δεύτερος μύθος, ο οποίος συντηρείται μάλιστα πεισμόνως, είναι ότι η Αξιωματική Αντιπολίτευση όπως και τα κόμματα της Ελάσσονος Αντιπολίτευσης, υποστηρίζουν τη χρηματοδότηση του ασφαλιστικού μας συστήματος με τον παραδοσιακό τρόπο της συγκεκριμένης συνεισφοράς του κράτους στο πλαίσιο της τριμερούς χρηματοδότησης, ενώ το ΠΑΣΟΚ αρνείται την υποχρέωση της τριμερούς χρηματοδότησης, ορίζοντας ως κρατική χρηματοδότηση του ασφαλιστικού συστήματος το 1% στο Ακαθάριστο Εγχώριο Προϊόν.

Την απάντηση εμμέσως την έδωσε, μιλώντας για άλλο θέμα, ο κ. Μάνος. Σας είπε ο κ. Μάνος προηγουμένως ότι «το πρόβλημά μου είναι ότι, ενώ τώρα δύο εργαζόμενοι αναλογούν σ' έναν συνταξιούχο, μετά από λίγα χρόνια η αναλογία θα είναι ένας εργαζόμενος προς έναν συνταξιούχο».

Αν λοιπόν το κράτος ανελάμβανε την υποχρέωση της σταθερής συνεισφοράς των 4/9 στα πλαίσια της τριμερούς χρηματοδότησης, θα ήταν βέβαιο ότι δεν θα εκάλυπτε, με κανέναν απολύτως τρόπο, το έλλειμμα, το οποίο θα παρήγετο εξαιτίας αυτής της ανισορροπίας μετά από πενήντα χρόνια. Αν όμως καθορίσεις ένα ποσοστό, που ανέρχεται στο 1% επί του Ακαθάριστου Εγχώριου Προϊόντος, τότε καθιστάς πιο ασφαλή τη χρηματοδότηση του ασφαλιστικού μας συστήματος.

Αν διερευνήσει κάποιος με βάση τη μελέτη των Βρετανών αναλογιστών, ποιες θα ήταν μετά το 2015 οι υποχρεώσεις του κράτους, προκειμένου να καλύψει τα πιθανά ελλείμματα του ασφαλιστικού συστήματος θα συμπεράνει ότι η ορθή λογική είναι πράγματι μία χρηματοδότηση της τάξης του 1% στο Ακαθάριστο Εγχώριο Προϊόν.

(Στο σημείο αυτό κτυπάει το κουδούνι λήξεως του χρόνου ομιλίας του κυρίου Βουλευτή)

Σχετικά με το θέμα αυτό και το συναφές ερώτημα ποιος αληθινά αναλαμβάνει την υποχρέωση κρατικής χρηματοδότησης της κοινωνικής ασφάλισης, θα ήθελα να θυμίσω ότι η Νέα Δημοκρατία ως κυβέρνηση την περίοδο 1990-93 υποχρέωνε το ΙΚΑ σε δανεισμό, για να καλύψει τα ελλείματά του, ενώ η επίσημη χρηματοδότηση από το κράτος του ΙΚΑ ήταν της τάξης των 10 δισεκατομμυρίων δραχμών. Το ΠΑΣΟΚ χωρίς καν να έχει αναλάβει επισήμως τη δέσμευση της τριμερούς χρηματοδότη-

σης -το κάνει τώρα με το συζητούμενο νομοσχέδιο- χρηματοδοτούσε τα τελευταία χρόνια τα ελλείμματα του ΙΚΑ με το ποσό των 270 δισεκατομμυρίων δραχμών ετησίως. Τώρα τα ποσά, που θα δαπανηθούν σύμφωνα με την πρόβλεψη του συγκεκριμένου νομοσχεδίου, είναι πολύ περισσότερα.

(Στο σημείο αυτό κτυπάει το κουδούνι λήξεως του χρόνου ομιλίας του κυρίου Βουλευτή)

Κυρία Πρόεδρε, θα χρειαστώ δύο-τρία λεπτά, για να κλείσω την ομιλία μου.

Ο τρίτος μύθος είναι ότι το ΠΑΣΟΚ βολεύτηκε μετά το 1993 και διατήρησε το ν. 2084 της Νέας Δημοκρατίας. Ουδέν ψευδέστερον αυτού για όλους τους διαπρυσίους ιεροκήρυκες ένθεν κακειθεν ημών. Γνωρίζουν το ψεύδος ή αγνοούν το θέμα.

Αυτό, το οποίο ισχυρίστηκε το ΠΑΣΟΚ, πριν από τις εκλογές του 1993 ήταν ότι οι αντιασφαλιστικές διατάξεις, οι ακραίες ρυθμίσεις του ν. 2084, θα εκαταργούντο, όπως και καταργήθηκαν.

Θα σας αναφέρω μερικά παραδείγματα. Ο ν. 2084 της Νέας Δημοκρατίας προέβλεπε ότι οι επικουρικές συντάξεις δεν μπορούσαν να είναι μεγαλύτερες από το 20% της κυρίας σύνταξης. Αυτή ήταν μία ακραία ασφαλιστική ρύθμιση. Την κατήργησε το ΠΑΣΟΚ, αλλά το αποσιωπάτε.

Επίσης, σύμφωνα με τον ν. 2084, οι κατώτερες συντάξεις ήταν πάρα πολύ χαμηλές. Με το ν. 2676 αυξήσαμε κατά 50% τις κατώτερες συντάξεις και σήμερα κάνουμε ένα ακόμη άλμα 50%, για να φθάσουμε την κατώτερη σύνταξη περίπου στις 120.000 δραχμές.

Προσθέτω ότι κατά τις προβλέψεις του ν. 2084 ασφαλισμένοι, που είχε δέκα χιλιάδες πεντακόσια ένηντα και τριάντα πέντε χρόνια υπηρεσίας, δεν μπορούσε να πάρει σύνταξη, αν δεν συμπλήρωνε το εξηκοστό πέμπτο έτος της ηλικίας του. Είχε καταργηθεί με αυτόν τον τρόπο το προηγούμενο δικαίωμά του να λαμβάνει σύνταξη στα πενήντα οκτώ. Το επανέφερε η Κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ καταργώντας τη σχετική διάταξη του ν. 2084.

Συνεπώς όσοι ισχυρίζονται ότι ο 2084 ετηρήθη ευλαβικώς από το ΠΑΣΟΚ ή αγνοούν ή συνειδητά ψεύδονται.

Θα κλείσω με κάτι, το οποίο θα ήθελα να γνωρίζουν όλοι όσοι είναι υπέρ του κεφαλαιοποιητικού συστήματος. Ισχυρίζονται ότι επειδή θα χρειαζούμε πολλά χρήματα από κάποιο χρονικό σημείο και ύστερα για τη στήριξη του ασφαλιστικού μας συστήματος, δεν αρκεί μόνον η αναδιανεμητική λειτουργία του. Δεν αρκεί ο πρώτος πυλώνας δηλαδή η βασική σύνταξη, ούτε ο δεύτερος πυλώνας δηλαδή η επικουρική σύνταξη. Θα χρειαστεί να ενισχύσουμε τον τρίτο πυλώνα της ασφάλισης, δηλαδή το κεφαλαιοποιητικό σύστημα. Προτείνεται η εισροή πόρων στο ασφαλιστικό μας σύστημα από ιδιωτικούς ασφαλιστικούς φορείς. Θα πρέπει να γνωρίζουν όλοι όσοι στοιχειωδώς παρακολουθούν τις εξελίξεις στην Ευρώπη και στην Αμερική, ότι ο τρίτος πυλώνας ενός ασφαλιστικού συστήματος, δηλαδή το κεφαλαιοποιητικό σύστημα, αποτελεί ένα πολύ μικρό ποσοστό στη λειτουργία του. Οι πόροι από το κεφαλαιοποιητικό σύστημα δεν υπερβαίνουν το 10% των πόρων που διαχέονται στα ασφαλιστικά συστήματα της Ευρώπης. Για να σας δώσω ένα παράδειγμα, από το 18,5% περίπου της συνεισφοράς στην Σουηδία, μόλις το 2,5% κατευθύνεται ατομικούς λογαριασμούς.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΟΥΣΑ (Αννα Μπενάκη-Ψαρούδα): Κύριε Καστανίδη, πρέπει να ολοκληρώσετε.

ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ ΚΑΣΤΑΝΙΔΗΣ: Τελειώνω, κυρία Πρόεδρε, είναι η τελευταία μου φράση.

Στις Ηνωμένες Πολιτείες τα ταμεία που συγκροτούν το κεφαλαιοποιητικό σύστημα το 1989 είχαν υποχρεώσεις της τάξεως των 27 δισεκατομμυρίων δολαρίων, ενώ οι εισροές τους ήταν μόλις 23 δισεκατομμύρια δολάρια. Ορθά, λοιπόν, η Κυβέρνηση επιλέγει να στηρίξει βασικά τους δύο πυλώνες, να αναδείξει και πάλι την αναδιανεμητική λειτουργία του ασφαλιστικού μας συστήματος και να αφήσει, βεβαίως, και ένα μικρό περιθώριο, όπως γίνεται σε ολόκληρη την Ευρώπη, και στο κεφαλαιοποιητικό σύστημα.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, όσοι μένουν, μένουν γιατί έχουν να φωτίσουν την κοινή γνώμη και να υποστηρίξουν τις

ωφέλιμες λύσεις για τον τόπο και τον λαό. Όσοι φεύγουν από την Αθήνα, το κάνουν για δύο λόγους. Ή γιατί δεν έχουν κάτι να πουν, ή γιατί βολεύονται με την άποψη του «αντιπάλου» που ωστόσο πρέπει να ψηφιστεί, αλλά επειδή φοβούνται να το ομολογήσουν, καταφεύγουν στη σιωπή.

Ευχαριστώ πολύ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΠΑΣΟΚ)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΟΥΣΑ (Αννα Μπενάκη-Ψαρούδα): Το λόγο έχει ο Κοινοβουλευτικός Εκπρόσωπος της Νέας Δημοκρατίας.

ΝΙΚΗΤΑΣ ΚΑΚΛΑΜΑΝΗΣ: Θα μιλήσω από εδώ, κυρία Πρόεδρε. Βέβαια βάσει του καινούριου Κανονισμού, όταν μιλούν οι Πρόεδροι των κομμάτων, μιλούν οι κοινοβουλευτικοί κατά το ήμισυ και έτσι υποχρεωτικά μόνο ορισμένες απαντήσεις θα δώσω και κυρίως στον απουσιάζοντα Υπουργό Οικονομικών, τον κ. Χριστοδουλάκη.

Να ξεκινήσουμε κατ' αρχήν από αυτό που είπε και ο κ. Καστανίδης, αλλά και άλλοι συνάδελφοι του ΠΑΣΟΚ, σε σχέση με τη χθεσινή ομιλία του κ. Καραμανλή, ο οποίος είπε, δεν θα καταργήσουμε το νόμο. Το δεν θα καταργήσω το νόμο δεν σημαίνει δεν θα αλλάξω το νόμο και γίνομαι πιο συγκεκριμένος.

Στη σελίδα 18 και 19 του φυλλαδίου μας, όπου λέμε το μοντέλο του ασφαλιστικού συστήματος, το οποίο προτείνει η Νέα Δημοκρατία, είναι το πρώτο επίπεδο. Κύρια σύνταξη, αναδιανεμητικό σύστημα, δημόσιο υποχρεωτικό χαρακτήρα. Αυτό είναι και απάντηση προς το Κομμουνιστικό Κόμμα. Δεύτερο επίπεδο είναι εργοδότης και εργαζόμενος, υποχρεωτικό και ανταποδοτικό χαρακτήρα, επικουρικά ταμεία. Τρίτο επίπεδο εκούσιες εισφορές του εργαζόμενου και λέμε τώρα εδώ: Το κράτος είναι σκόπιμο να ενθαρρύνει το επίπεδο αυτό μέσω φορολογικών ελαφρύνσεων, ιδιαίτερη έμφαση να δοθεί στις ομαδικές ασφαλίσσεις επιχειρήσεων, όπως με επιτυχία εφαρμόζονται στην Αγγλία και σε άλλες χώρες. Είναι ένα θέμα που εμείς το είπαμε από το Σεπτέμβριο. Τότε το ΠΑΣΟΚ μας κατηγορήσε ότι παραδίδουμε τα επικουρικά ταμεία στις ιδιωτικές ασφαλιστικές εταιρίες.

Έρχεται τώρα, το παίρνει και το περιλαμβάνει στο νομοσχέδιο και βεβαίως συμφωνούμε. Αυτό το κομμάτι του νομοσχεδίου δεν θα το αλλάξουμε και θα το κρατήσουμε, γιατί υιοθετήσατε την άποψή μας. Να και μία από τις προτάσεις που δόθηκαν δεν ξέρατε και δεν ακούγεται και είναι αυτή.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΦΑΡΜΑΚΗΣ: Αυτά δεν πρέπει να τα λέτε.

ΝΙΚΗΤΑΣ ΚΑΚΛΑΜΑΝΗΣ: Δεύτερον, σχετικά με την πρόταση οκτώ στη σελίδα 20. Λένε: «Θεσμοθέτηση κινήτρων για την παραμονή στην υπηρεσία όσων το επιθυμούν και πέραν των ορίων συνταξιοδότησης, ενδεχομένως με μορφή μερικής απασχόλησης και μερικής συνταξιοδότησης, διάλογος με τους κοινωνικούς φορείς». Έρχεστε και παίρνετε και βάζετε μέσα στο σχέδιο νόμου την προαιρετική, πέραν του εξηκοστού πέμπτου έτους, παραμονή στην εργασία. Αντιγράψατε τη δική μας πρόταση και βεβαίως δεν θα την καταργήσουμε.

Τρίτον, σχετικά με την εθνική αναλογιστική αρχή. Το είχαμε προτείνει στο Ζάππειο και όχι μόνο το είχαμε προτείνει, αλλά εμείς υπό μία έννοια το είχαμε στους νόμους μας, όταν λέγαμε ότι κάθε πέντε χρόνια πρέπει να γίνονται αναλογιστικές μελέτες και ότι υποχρεωτικώς κάθε χρόνο πρέπει να παρουσιάζεται ισολογισμός του προηγούμενου έτους με ποινή, χωρίς καμία άλλη διαδικασία, απόλυσης του διοικητού ή του προέδρου του ασφαλιστικού ταμείου που δεν θα έκανε ισολογισμό. Μια νύχτα, το Δεκέμβριο του 2000, έρχεται ο κ. Γιαννίτσης με τροπολογία, προκειμένου να διασώσει τον κ. Νεκτάριο, ο οποίος δεν είχε παρουσιάσει κανέναν ισολογισμό μέχρι τότε και καταργεί εκείνη τη διάταξη του ν. 2084. Εδώ θα συμφωνήσω με τον κ. Καστανίδη, ότι πράγματι καταργήσατε και διατάξεις όπως αυτή που λέω. Στην ουσία, τι ήταν αυτό, ήταν θετικό; Δεν το κάνατε για καλό, το κάνατε για να διασώσετε τον κ. Νεκτάριο από την απόλυση που έπρεπε αυτοδίκαια να είχε υποστεί.

Βεβαίως είμαστε υπέρ της εθνικής αναλογιστικής αρχής και κρατούμε μία επιφύλαξη στα σημεία της εθνικής αναλογιστικής αρχής –και αυτό σας αφορά, κύριε Ρέππα- όπου λέτε «μετά από γνώμη». Το «μετά από γνώμη» δεν θέλω να πω ότι είναι μέσα στο δικό σας μυαλό. Εμάς θα μας έβρισκε σύμφωνους αν βάζα-

τε «μετά από σύμφωνο γνώμη», όπου λέτε για τα πορίσματα της εθνικής αναλογιστικής αρχής. Σχετικά με το «μετά από γνώμη», φοβούμεθα ότι, αν η γνώμη δεν αρέσει στον Υπουργό, ο πρόεδρος της εθνικής αναλογιστικής αρχής θα έχει την τύχη του κ. Μπακούρη, που, ενώ κατ' εντολή του κ. Χριστοδουλάκη υπό μίαν άλλη έννοια έβγαλε το πόρισμα που έβγαλε, απέλυσε τον κ. Μπακούρη, γιατί δεν του άρεσαν αυτά που έβγαλε η Επιτροπή Μπακούρη.

Να, λοιπόν, ένα τρίτο σημείο, το οποίο βεβαίως και δεν θα αλλάξουμε. Αυτήν την έννοια είχε η φράση «δεν καταργούμε στο σύνολο». Βεβαίως και δεν θα το καταργήσουμε. Θέματα, τα οποία πήρατε μέσα από τις δικές μας προτάσεις, θα τα καταργήσουμε; Απλά, επειδή πήρατε τρεις ή τέσσερις προτάσεις μας και τις βάλατε στα άρθρα σας, δεν θεωρούμε ότι είναι ικανές για να ψηφίσουμε εμείς το νόμο σας.

Έρχομαι τώρα στο κομμάτι της χρηματοδότησης, γιατί, όπως είπα, δεν έχω πολύ χρόνο. Κατ' αρχήν, θα ήθελα να δώσω μία απάντηση στον κ. Ρέππα, ο οποίος χθες, σε εκείνο το «κρεσέντο» του ξεσπάσμάτος του, μίλησε και προς το τέλος τι είπε; Ότι, όταν ήλθατε να με δείτε, βγαίνοντας έξω, είπαμε: «Αυτό δε συνιστά αρχή διαλόγου». Μάλιστα, κύριε Ρέππα, το είπαμε. Όμως, δεν διαβάσατε παρακάτω. Ξέρετε ότι εγώ έχω την πολιτική ευπρέπεια να μη δημοσιοποιώ, ακόμα και αν δεν είναι επίσημες οι συναντήσεις, κάτι που συζητώ με έναν Υπουργό.

Κατ' αρχήν, μας ξανακαλέσατε; Όχι. Δεύτερον, τι σας είχα πει και είχατε δεσμευτεί; Ότι, για να ξαναγίνει νέα συνάντηση και για να μιλήσουμε επί της ουσίας, θέλαμε την υποτιθέμενη δεύτερη αναλογιστική μελέτη των Εγγλέζων. Δεσμευτήκατε ότι θα την πάρετε από τον κ. Χριστοδουλάκη, ότι θα μας τη δώσετε και ότι μετά θα ξανασυζητήσουμε.

Πότε ήρθε η «δεύτερη αναλογιστική μελέτη», γιατί δεν πρόκειται βεβαίως περί αναλογιστικής μελέτης; Πρόκειται περί εκθέσεως, που έχει βγάλει κάποια νέα δεδομένα, με στοιχεία που έδωσε το Υπουργείο Οικονομικών. Την ημέρα που άρχιζε η συζήτηση στην επιτροπή, έλαβα μία επιστολή από τον κ. Χριστοδουλάκη –εδώ την έχω, στη θυρίδα μου– όπου μου είχε μέσα το δεύτερο πόρισμα. Επομένως, τι καθίσατε και το αναφέρατε χθες ως μέγα γεγονός και μεγάλη αποκάλυψη; Δεν ξέρω αν θα ερχόμασταν. Εγώ θέλω να είμαι ειλικρινής, κύριε Ρέππα, απέναντί σας. Πιθανώς να μην ερχόμασταν, αν μας ξανακαλούσατε, αλλά είχε γίνει αυτή η συνεννόηση ή δεν είχε γίνει; Αν λέω ψέματα, διακόψτε με τώρα και πείτε μου ότι λέω ψέματα.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΡΕΠΠΑΣ (Υπουργός Εργασίας και Κοινωνικών Ασφαλίσεων): Θα πάρετε απάντηση.

ΝΙΚΗΤΑΣ ΚΑΚΛΑΜΑΝΗΣ: Θα το δούμε αυτό.

Πάμε τώρα στην περίφημη δεύτερη έκθεση. Κύριοι συνάδελφοι του ΠΑ.ΣΟ.Κ., όσοι από σας επικαλεστήκατε χθες αυτήν την έκθεση, την έχετε διαβάσει; Παραδείγματος χάρι, η έκθεση αυτή περιλαμβάνει τα εξής. Λέει: «Βγάλτε μας έναν υπολογισμό», το λένε στους Εγγλέζους, διότι ο κ. Χριστοδουλάκης εκτιμά ότι το 2004 η ανεργία θα είναι 8% και το 2015 θα είναι στο 4,5%.

Ποιος σας το είπε αυτό; Μπορεί να είναι και 7,5 εγώ σας λέω, μπορεί να είναι και 9. Και αντί για 4,5 μπορεί να είναι 6 ή μπορεί να είναι 3.

Δεύτερη τώρα υπόδειξη προς τους Εγγλέζους προκειμένου να βγάλουν τα συμπεράσματά τους. Ότι την προσεχή δεκαετία –και αυτό το λέω για τους συναδέλφους που είναι από αγροτικές περιοχές και να δω τι θα πείτε τώρα– ο κ. Χριστοδουλάκης λέει στους Εγγλέζους ότι εκτιμά η Κυβέρνηση ότι ο αγροτικός πληθυσμός θα έχει μειωθεί κατά 50% και απ' αυτό το μείον 50% του αγροτικού πληθυσμού, το 15% θα έχει πάει στο ΙΚΑ, άρα βγάλε μας τώρα μια άλλη καμπύλη να μας πεις τι σημαίνει αυτό. Αυτή είναι η άποψη του ΠΑΣΟΚ συνολικά του κ. Χριστοδουλάκη που λέει ότι θα μειωθεί τα προσεχή χρόνια κατά 50% όπως λέει ο γαλλογερμανικός άξονας για τον αγροτικό πληθυσμό της Ευρώπης συνολικά; Εάν, λοιπόν, αυτή είναι η άποψή σας, που επικαλείσθε την έκθεση των Εγγλέζων, να βγείτε και να το πείτε στη Βουλή, διότι βάσει αυτών των στοιχείων η έκθεση των Εγγλέζων έχει βγάλει τα πορίσματα που έβγαλε και βεβαίως οφείλω να ευχαριστήσω τον κ. Χριστοδουλάκη που υπενθύμισε

μέσα σ' αυτήν την Αίθουσα την προοπτική που είχαμε κάνει εμείς για τους νόμους 1902 και 2084 ότι θα είναι προοπτική εικοσαετίας. Εμείς δεν είπαμε ότι θα ήταν πενήντα ετών και σεις το παραδέχεστε και έτσι είναι. Και θα έπρεπε το 2012 να γίνει η αλλαγή και εγώ συμφωνώ ότι δεν θα έπρεπε να ξεκινήσει το 2011 κάτω από την πίεση του ενός έτους.

Η δική σας απορρύθμιση της κοινωνικής ασφάλισης, γιατί αυτός είναι ο σωστότερος τίτλος, όχι μεταρρύθμιση της κοινωνικής ασφάλισης, απορρύθμιση της κοινωνικής ασφάλισης, ποια προοπτική έχει, όταν γνωρίζετε όλοι, κύριοι συνάδελφοι, ότι αύριο κιόλας στη Σεβίλλη είναι στην Ατζέντα της Συνόδου Κορυφής να συζητηθεί το ασφαλιστικό σύστημα της Ευρώπης και όταν γνωρίζετε, αν φθάσετε μέχρι την προεδρία βέβαια ότι επί των ημερών της προεδρίας της Ελλάδας στην Ευρωπαϊκή Ένωση, θα ληφθούν οι τελικές αποφάσεις, που βεβαίως, επειδή δεν υπάρχει η αρχή της επικουρικότητας, ως είθισται θα μπει μεταβατική περίοδος πέντε ετών, αλλά εσείς θα υπογράψετε τις υποχρεωτικές αλλαγές που θα επέλθουν καταργώντας στην ουσία εσείς οι ίδιοι το νόμο που σήμερα υπερασπίζεστε με τόση θερμότητα. Και αυτό δεν το λέτε μέσα στην Αίθουσα, διότι η προκαταρκτική συζήτηση έγινε από πριν, απλά περίμεναν να ολοκληρωθούν οι εκλογές στη Γαλλία, περιμένουμε μέχρι το Σεπτέμβριο να ολοκληρωθούν οι εκλογές στη Γερμανία και θα δείτε τον Ιανουάριο επί προεδρίας της Ελλάδας, τι θα είναι στην Ατζέντα, γιατί αυτά τα ξέρουν οι Υπουργοί, γιατί αυτά έχουν ήδη προκαθοριστεί, δεν τα λέτε στη Βουλή και δεν τα λέτε και στον ελληνικό λαό για να ενημερωθεί. Αυτή είναι η πραγματικότητα και μας επικαλείσθε τώρα την έκθεση των Εγγλέζων, οι οποίοι άνθρωποι βέβαια, για να φυλάξουν και την αξιοπρέπεια τους, γράφουν στην προτελευταία σελίδα «Όλες οι εκτιμήσεις μας, βασίζονται πάνω σε στοιχεία που μας έδωσε η ελληνική κυβέρνηση. Όπως επίσης ένα άλλο στοιχείο που έδωσε η ελληνική κυβέρνηση ήταν ότι κάθε χρόνο στην αγορά εργασίας, τη νόμιμη εννοώ, θα εισάγονται από τους λαθρο ή νόμιμους μετανάστες που είναι στη μαύρη εργασία τριάντα πέντε χιλιάδες άτομα επί εκατόν ογδόντα ημέρες το χρόνο».

Κύριοι συνάδελφοι, δεν ζούμε στην Ελλάδα; Για ποιες εκατόν ογδόντα μέρες το χρόνο μιλάμε; Εγώ να δεχθώ το τριάντα πέντε χιλιάδες, όταν είναι κοινό μυστικό ότι όλοι πάνε και κάνουν τα πρώτα τριάντα, σαράντα, και πενήντα μεροκάματα, παίρνουν το βιβλιário υγείας και μετά ξαναγυρνάνε είτε με δική τους πρωτοβουλία είτε με πρωτοβουλία των εργοδοτών τους στη μαύρη εργασία. Δεν τα ξέρετε αυτά τα πράγματα; Αυτά τα γράφουν οι Εγγλέζοι. Τι διαβάσατε, λοιπόν, και την επικαλεστήκατε χθες τόσες φορές;

Τελειώνοντας θα ήθελα δυο διευκρινήσεις. Πιθανόν να κάνω λάθος, κύριε Υπουργέ, απλά εγώ δεν το έβγαλα μέσα απ' το κείμενο, γι' αυτό να μας το διευκρινήσετε. Πρώτον αν κρατάτε το ΕΚΑΣ, δεύτερον εάν κρατάτε τον αναγκαστικό νόμο, νομίζω έτσι λεγόταν τον 465/70 –θέλω να μας απαντήσετε– τρίτον, γιατί βγάλατε μέσα από το αρχικό κείμενο που υπήρχε, αυτό που λέγατε ότι όπου δεν φτάνει έστω το 1%, θα ερχόταν το κράτος να συμπληρώνει τον κρατικό προϋπολογισμό. Έχετε βγάλει αυτήν τη φράση. Και επίσης, έχετε βγάλει το κυριότερο, ότι το κονδύλι αυτό το συμπληρωματικό, υποτίθεται αν φτάνει το 1% θα εγγράφεται στον προϋπολογισμό του επομένου έτους. Αυτή η φράση «θα εγγράφεται στον προϋπολογισμό του επομένου έτους», κύριοι συνάδελφοι, δεν υπάρχει μέσα από το νόμο.

Για πείτε μας λοιπόν, για ποιο λόγο εμείς θα πιστώσουμε ότι θα τηρήσετε αυτή την υποχρέωση όταν εδώ στο νόμο 2084 υπήρχε μέσα στο νόμο η υποχρέωση να δίνετε χρήματα και δεν δίνετε τα χρήματα.

Υπ' αυτή, λοιπόν, την έννοια, δεν έχει κανένα νόημα να παραμείνουμε στα άρθρα. Και οι συνάδελφοι της Ήσσοнос Αντιπολίτευσης που έμειναν στην επιτροπή και σας έκαναν του κόσμου τις προτάσεις τι εισέπραξαν; Εισέπραξαν μια σκέτη άρνηση.

Λοιπόν, κοινοβουλευτική νομιμοποίηση για κάτι που εμείς δεν πρόκειται να κρατήσουμε, εκτός της περιπτώσεως που σας είπα, δεν έχουμε κανένα λόγο να την κάνουμε. Θα κάνουμε, λοιπόν, ονομαστική ψηφοφορία προκειμένου ο καθένας να αναλάβει τις ευθύνες του για να ξέρουμε τι μας γίνεται.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα της Νέας Δημοκρατίας)
ΠΡΟΕΔΡΕΥΟΥΣΑ (Αννα Μπενάκη-Ψαρούδα): Το λόγο έχει ο συνάδελφος κ. Δασκαλάκης. Έχετε δέκα λεπτά, κύριε συνάδελφε.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΑΣΚΑΛΑΚΗΣ: Κυρία Πρόεδρε, ο Κανονισμός δίνει κάποια προνόμια στους Υπουργούς και στους Κοινοβουλευτικούς Εκπροσώπους. Δεν δίνει όμως υπερπρονόμια -αυτό είναι σαφές- όσον αφορά το χρόνο, τις προτιμήσεις, τις σειρές κλπ. κύριε Πρόεδρε. Το λέω αυτό επειδή ζητήθηκε παραπάνω χρόνος και το δεχθήκατε και όταν είπα ότι θα τον διεκδικήσω και εγώ μου είπατε όχι. Όμως, θα προσπαθήσω να μην τον χρησιμοποιήσω όλο, αλλά πρέπει να γίνει σαφές ότι εδώ δεν υπάρχουν πρώτοι, αλλά είναι όλοι το ίδιο σύμφωνα με τον Κανονισμό. Αυτό είναι σαφές.

ΚΥΡΙΑΚΟΣ ΣΠΥΡΙΟΥΝΗΣ: Συμφωνώ και εγώ απολύτως.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΟΥΣΑ (Αννα Μπενάκη-Ψαρούδα): Κύριε Δασκαλάκη, αν αναφέρεσθε στην ανοχή, πρέπει να πω ότι σε όλους δίνεται άνεση χρόνου, κάποια ανοχή και στους Βουλευτές και στους Κοινοβουλευτικούς Εκπροσώπους.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΑΣΚΑΛΑΚΗΣ: Κάνατε όμως μια χειρονομία και είπατε όχι.

ΚΥΡΙΑΚΟΣ ΣΠΥΡΙΟΥΝΗΣ: Γίνονται απαράδεκτες διακρίσεις σε βάρος των Βουλευτών.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΑΣΚΑΛΑΚΗΣ: Κύριοι συνάδελφοι, σήμερα συζητάμε ένα μείζον θέμα, το ασφαλιστικό. Και επειδή ακούστηκε χθες και από τον ίδιο τον κύριο Πρωθυπουργό ότι αυτό αφορά κάποιους, το 70% των εργαζομένων, εγώ θα διαφωνήσω. Αφορά όλους ανεξαιρέτως, τις γενιές που φεύγουν από την παραγωγή, τις γενιές που παραμένουν, τις γενιές που έρχονται και αυτούς που νομίζουν ότι έχουν λύσει το πρόβλημά τους, γιατί το μέλλον δεν ξέρει κανείς τι επιφυλάσσει και σ' αυτούς και στους απογόνους τους. Κατά συνέπεια δεν υπάρχει κανείς που να μην έχει άμεσο ή έμμεσο ενδιαφέρον με το ασφαλιστικό σύστημα και τη βιωσιμότητά του.

Πα' όλη αυτήν την τεράστια σημασία που όλοι αποδίδουμε, καταφέραμε -και εδώ, κύριοι Υπουργοί, πάει το «όλοι μαζί» που λέει συνέχεια ο Πρωθυπουργός μας- όλοι μαζί με παραλείψεις, με σκοπιμότητες να βρίσκεται ο απλός άνθρωπος -και εγώ ομοίως είμαι μεταξύ αυτών- να βρίσκεται σε πλήρη σύγχυση για το τι προτείνεται, τι αντιμετωπίζεται, τι επιλύεται για ποιους, πόσους κλπ. Και ευθύνονται όλοι, κυβέρνηση, κόμματα, συνδικαλιστικές ηγεσίες, ΜΜΕ, φορείς που ενεπλάκησαν σ' αυτό το μεγάλο ζήτημα. Και παρ' όλο ότι έχουμε όλοι διαγνώσει και συμφωνήσει, ότι υπάρχουν αδικίες, ανισότητες και πολυδιασπάσεις στο ασφαλιστικό σύστημα, θα πρέπει να ληφθούν -και έπρεπε να ληφθούν άμεσα μέτρα. Δυστυχώς επεκράτησαν σκοπιμότητες και υπήρξαν αδυναμίες και ανεπάρκειες που δεν επέτρεψαν την πραγματοποίηση, αγαπητέ κύριε Καστανίδη και απευθυνόμενοι σε σας γιατί ξέρω ότι είσθε παλιός θιασώτης αυτής της αντίληψης ενός εθνικού διαλόγου για μια εθνική συμφωνία πάνω σ' αυτό το μείζον εθνικό ζήτημα.

Επεκράτησαν πολλές φορές μηδενικές και ισοπεδωτικές λογικές, δογματικές αντιλήψεις, συνολικές αμφισβητήσεις αλλά και προσπάθεια να περάσουν με επικοινωνιακά τρικ και εξυπνακισμούς κινήσεις και τακτικές που εξυπηρετούσαν μόνο μικροκομματικά συμφέροντα. Δυστυχώς, θυσιάσαμε την ουσία στις εντυπώσεις πολλές φορές.

Σ' αυτή, λοιπόν, την πραγματικότητα, που τη διαμορφώσαμε λίγο πολύ όλοι μαζί, το Υπουργείο κατέθεσε αυτό το νομοσχέδιο. Είχε δεσμευθεί εξάλλου.

Ασφαλώς, αγαπητοί κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, κατά τη δική μου ταπεινή αντίληψη δεν πρόκειται -γιατί είναι πολύ μεγάλη έννοια αυτή με την κλασική της έννοια- για μεταρρύθμιση. Είναι παρέμβαση, είναι μια οιονεί μεταρρύθμιση, είναι μια εκδοχή μεταρρύθμισης.

Αλλά δεν είναι μεταρρύθμιση -και νομίζω έμμεσα πλην σαφώς έχει λεχθεί και από επίσημα κυβερνητικά χείλη- δεν είναι γιατί πράγματι υπήρχαν αντικειμενικές ίσως και υποκειμενικές δυσκολίες να υπάρξει αυτή η τιμή να φτάσει το μαχαίρι μέχρι το κόκαλο όπως έπρεπε να φτάσει για να μπορούμε να συμφωνήσουμε όλοι. Εν πάση περιπτώσει να είμαστε ικανοποιημένοι σε

ένα βαθμό όλοι.

Εγώ νομίζω ότι λείπει απ' αυτήν τη συζήτηση, βεβαίως ξέρω ότι είναι δύσκολο εγχείρημα ίσως και ανέφικτο, ένα ισοζύγιο που στη μια πλευρά έπρεπε να είχε ποιο είναι το κόστος κατά χρόνο και τα επόμενα χρόνια όσα θέλανε δέκα, είκοσι ή τριάντα της καταβολής των συντάξεων και από την άλλη έπρεπε να υπήρχαν οι εισροές που θα ήταν από τις εισφορές, από την πάταξη της εισφοροδιαφυγής από την κρατική συμμετοχή, από την εξοικονόμηση πόρων από τα λειτουργικά έξοδα, μετά ιδιαίτερα την αναγκασία -και συμφωνούμε όλοι σε αυτό- ενοποίηση και συγχώνευση ταμείων, από την αξιοποίηση της περιουσίας, από μια σειρά λοιπών παραμέτρων και παραγόντων που είναι αναγκαίοι. Αυτό δεν υπάρχει. Και νομίζω ότι οι Υπουργοί σήμερα και αύριο οφείλουν να ξεκαθαρίσουν πολλά ζητήματα, για να αρθεί αυτή η σύγχυση, αυτό το αόριστο που υπάρχει σε πάρα πολλούς.

Κοιτάτε, χθες υπήρξε μια απεργία. Μην πανηγυρίζει κανείς για ότι συνέβη. Θα τα βρούμε μπροστά μας αυτά, όταν θα χρειαστεί και ισχυρό κοινωνικό κίνημα για να αντισταθεί σε άλλες αντιλαϊκές επιλογές που μπορεί να έλθουν αύριο, μεθαύριο, τα επόμενα χρόνια, την επόμενη δεκαετία, θα το αναζητούμε και δεν θα το βρίσκουμε.

Όμως -και αυτό πρέπει να το λάβετε υπόψη σας και εσείς σύντροφοι του Κ.Κ.Ε. σοβαρά- εγώ δεν θα σταθώ αν είναι τριμερής ή είναι 1% η συμμετοχή. Είναι συμμετοχή. Το ζήτημα είναι εάν -γιατί ακούστηκαν και αυτά χθες- ήταν μεγαλύτερο το ποσό από την τριμερή συμμετοχή ή είναι λιγότερο ή περισσότερο μέσα απ' αυτήν τη ρύθμιση. Είναι εξάρτηση της πολιτικής βούλησης των Κυβερνήσεων και της ευρωστίας της Οικονομίας.

Είναι φανερό, αγαπητοί συνάδελφοι, ότι το ασφαλιστικό δεν είναι ένας κήπος κρεμαστός έξω και πέρα από οτιδήποτε άλλο. Εξαρτάται από την πορεία ανάπτυξης και τα μεγέθη της ανάπτυξης που επηρεάζουν άμεσα την απασχόληση. Εξαρτάται από το δημογραφικό μας πρόβλημα και ποια προβλέπεται η πορεία του. Και εδώ πρέπει να δείτε ότι αυτή η ισοπέδωση στην αντιμετώπιση της συνταξιοδότησης των γυναικών δεν βοηθάει το δημογραφικό μας πρόβλημα. Να το δείτε μέχρι αύριο, κύριοι Υπουργοί, και να το βελτιώσετε. Το μεταναστευτικό ζήτημα και οι οικονομικοί μεταναστες πως εντάσσονται και πως δεν διαφεύγουν εργατώρες που αυτόματα διαφεύγουν εισφορές και μια σειρά άλλοι παράγοντες.

Όλα αυτά, λοιπόν, είναι ένα πακέτο που θα έπρεπε -και αυτό περίμενα από τον Υπουργό Οικονομίας- να τα συνεκτιμήσει και να μας ενημερώσει. Να μας πει βασικούς δείκτες πρόβλεψης της πορείας αυτής για να μπορούμε πράγματι να πούμε ότι αυτός ο σχεδιασμός που προβλέπεται για τα επόμενα τριάντα χρόνια εξασφαλίζει το σύστημα εκτός απροόπτου, εκτός ανατροπών. Όλοι προσδοκούμε σε μια βελτίωση της οικονομίας μας και σε μια ανάπτυξη. Αλίμονο αν δεν περιμέναμε κάτι τέτοιο ή αν δεν προσδοκούσαμε κάτι τέτοιο.

Κατά συνέπεια απ' αυτήν τη συζήτηση λείπουν στοιχεία από το Υπουργείο Οικονομίας που όφειλε να μας τα καταθέσει. Προβλέψεις βέβαια, εκτιμήσεις βέβαια, κατά προσέγγιση βέβαια. Εμείς δεν μπορούμε να προσεγγίσουμε τέτοια ζητήματα. Δεν έχουμε δεδομένα, δεν έχουμε πληροφόρηση, δεν έχουμε γνώση.

Πολλές φορές μιλάμε συναισθηματικά είτε αντιδρούμε αυθόρμητα και μπορεί να κάνουμε και λάθος γιατί δεν έχουμε εκείνα τα στοιχεία που μπορούν να τεκμηριώσουν μια συγκεκριμένη άποψη, κριτική ή θετική.

(Στο σημείο αυτό κτυπάει το προειδοποιητικό κουδούνι λήξεως του χρόνου ομιλίας του κυρίου Βουλευτή)

Κλειώνω, κυρία Πρόεδρε. Είμαι συνεπής στην ώρα μου.

Αναφέρθηκα, κύριοι Υπουργοί, στο πρόβλημα που παρουσιάστηκε χθες και στη ντροπή που ένιωσα -και επιτρέψτε μου, λόγω συνδικαλιστικής καταγωγής, ανεξάρτητα αν κάποιοι την αποσιωπούν ή παραχαράσσουν την ιστορία του ΠΑΣΟΚ και του τόπου- και στην ανησυχία και την αγωνία διότι στους χώρους απεργίας συνεπλέκοντο εργαζόμενοι και υπάρχει ένα ρήγμα, μια ψυχολογική διάσταση. Ελπίζω όλα τα κόμματα να συνα-

σθανθούν τις ευθύνες τους και όσα κόμματα νομίζουν ότι έχουν τον πρώτο λόγο στην εργατική τάξη.

Εγώ, όμως, νομιμοποιούμαι να απευθυνθώ στο κόμμα του ΠΑΣΟΚ και στην Κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ για να τους πω, θυμηθείτε και την πρόσφατη ιστορία της δεκαετίας του '80, αλλά και την πιο παλιά, πως όταν λείπουν τα μαζικά κινήματα, όταν απουσιάζουν τα κοινωνικά κινήματα αρχίζει η αντίστροφη μέτρηση για πολλά. Κανείς δεν μπορεί να πανηγυρίζει για τα χθεσινά φαινόμενα. Όλοι πρέπει να προβληματιστούμε. Και δεν αφορά τα κόμματα. Αφορά τον τόπο, αφορά την προκοπή του τόπου, αφορά τους συνανθρώπους μας, αφορά τους συμπατριώτες μας!

Ευχαριστώ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΠΑΣΟΚ)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΟΥΣΑ (Αννα Μπενάκη-Ψαρούδα): Η κα Παπακώστα έχει το λόγο. Απούσα, διαγράφεται.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΜΕΛΑΣ: Κυρία Πρόεδρε...

ΠΡΟΕΔΡΕΥΟΥΣΑ (Αννα Μπενάκη-Ψαρούδα): Σας εξήγησα, κύριε Μελά. Αυτοί που ενεγράφησαν εκπροθέσμως και κατά παραχώρηση του Προεδρείου, θα μιλήσουν την ώρα που ενεγράφησαν, δηλαδή, τελευταίοι. Δεν θα πάρουν τη θέση άλλων, απόντων συναδέλφων.

Ο κ. Ζαφειρόπουλος έχει το λόγο.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΖΑΦΕΙΡΟΠΟΥΛΟΣ: Κυρία Πρόεδρε, είναι βέβαιο πως συμφωνούμε όλοι ότι, στην ουσία, το πρόβλημα του ασφαλιστικού συστήματος είναι σύνθετο και κρίσιμο, γιατί δεν είναι μονοσήμαντο πρόβλημα. Είναι θέμα αναπτυξιακό, είναι θέμα κοινωνικό, είναι και θέμα οικονομικό -αυτές τις τρεις παραμέτρους οφείλουμε όλοι να μην τις αγνοούμε στην Αίθουσα αυτή- και επηρεάζει την ανάπτυξη γενικότερα, αλλά βεβαίως και κρίσιμα μακροοικονομικά μεγέθη, όπως και κοινωνικά μεγέθη. Δηλαδή υπάρχει μία ευθεία σχέση αλληλεξάρτησης ανάμεσα στη συνολική ανάπτυξη και την ασφαλιστική μεταρρύθμιση.

Βεβαίως, γεννά πολλά ερωτηματικά το θέμα που αποκαλύφθηκε σήμερα στην Αίθουσα αυτή. Η αντίληψη του κ. Μάνου, η οποία είναι διαμετρικά αντίθετη από την αντίληψη του Κομμουνιστικού Κόμματος, οδηγεί σε μια σύνθεση επιχειρημάτων τα οποία κατατείνουν στο αυτό πολιτικό αποτέλεσμα, δηλαδή στην απόρριψη του νομοσχεδίου. Εκκινώντας από διαφορετικές πολιτικές και ιδεολογικές αφετηρίες κατατείνουν στο ίδιο συγκυριακό εκλογικοπολιτικό αποτέλεσμα και στόχευση, δηλαδή να πλήξουν την Κυβέρνηση, η οποία πραγματοποιεί αυτήν την ασφαλιστική μεταρρύθμιση.

Βεβαίως, πίσω από την επιθετική και κενή, κενολόγο ρητορική της Νέας Δημοκρατίας υποκρύπτεται, όχι πολύ επιμελώς θα λέγαμε, μία διαφορετική αντιλαϊκή ασφαλιστική πολιτική και πρόταση που βασίζεται κυρίως -και αυτό αποκαλύφθηκε πριν λίγο με την παρέμβαση του Κοινοβουλευτικού Εκπροσώπου της- στις φρούδες ελπίδες που γεννά η συγκυριακή ευρύτερη ανασύνταξη των συντηρητικών δυνάμεων σε ευρωπαϊκό επίπεδο.

Η πολιτική και κοινωνική, θα λέγαμε, υποκρισία του κυρίου Αρχηγού της Αξιωματικής Αντιπολίτευσης, την οποία αποκάλυψε στη χθεσινή παρέμβασή του στη Βουλή και απομυθοποίησε ο Υπουργός Εργασίας, δεν είναι ικανή να μεταθέσει την ουσία του προβλήματος που απασχολεί τη Νέα Δημοκρατία, η οποία ουσιαστικά διαμόρφωσε με τις παρεμβάσεις των εκπροσώπων της μία στρατηγική αφομοίωσης του κοινωνικού κράτους στο πλαίσιο της προσδοκώμενης συντηρητικής παλινδρόμησης, την οποία με τους αγώνες του και τελικά με την ψήφο του είναι βέβαιο ότι θα αποτρέψει ο ελληνικός λαός, οι εργαζόμενοι, οι ασφαλισμένοι και οι συνταξιούχοι, η νεολαία μας, όλη η κοινωνία.

Εκπληκτοι, κυρία Πρόεδρε, ακούμε στην Αίθουσα αυτή, εκπληκτος ακούει και παρακολουθεί ο ελληνικός λαός το βασικό επιχείρημα της Νέας Δημοκρατίας. Ισχυρίζεται η Αξιωματική Αντιπολίτευση ότι το κυβερνητικό μεταρρυθμιστικό εγχείρημα δεν συνιστά ασφαλιστική μεταρρύθμιση και το ακούμε και από άλλους ομιλητές οι οποίοι εκκινούν από διαφορετική θετική προσέγγιση προς το σχέδιο νόμου. Ισχυρίζονται οι ομιλητές της Αξιωματικής Αντιπολίτευσης ότι είναι μία «αντασφαλιστική»

μεταρρύθμιση και ταυτόχρονα διατυμπανίζουν ότι με αυτήν υπερχρεώνεται ο Έλληνας φορολογούμενος του μέλλοντος.

Απηύθυνε πολύ συγκεκριμένα ερωτήματα χθες στον Αρχηγό της Αξιωματικής Αντιπολίτευσης ο Υπουργός Εργασίας αλλά και ο κύριος Πρωθυπουργός και απέδειξαν τον πολιτικό παραλογισμό και το βασικό οικονομοτεχνικό παράδοξο της επιχειρηματολογίας της Νέας Δημοκρατίας. Η συντελούμενη ασφαλιστική μεταρρύθμιση έχει κύριο σκοπό να επιφέρει ουσιαστική διόρθωση, να άρει τις κοινωνικές αδικίες που δημιούργησε η συντηρητική μεταρρύθμιση της Νέας Δημοκρατίας, η κατ' ευφημισμόν μεταρρύθμιση που καθήλωσε πάρα πολλά χρόνια την κατώτερη σύνταξη στα επίπεδα που τη γνωρίσαμε και ουσιαστικά ανείρεσε και σφαγίασε τις ελπίδες και τα όνειρα χιλιάδων Ελλήνων.

Κυρία Πρόεδρε, η σημερινή ασφαλιστική μεταρρύθμιση είναι μια βαριά ταφόπλακα στις προσδοκίες και τις ελπίδες της Νέας Δημοκρατίας ότι μπορεί να λαφυραγωγήσει την εκλογική βούληση του ελληνικού λαού και αποδείχτηκε ότι το ασφαλιστικό πρόβλημα αποτελεί πρόβλημα προτεραιότητας στην εκλογική κρίση του Έλληνα πολίτη. Αυτές οι ελπίδες ως τις γενικές εκλογές θα ενταφιαστούν οριστικά, γιατί ακολουθεί η φορολογική μεταρρύθμιση, η ελληνική προεδρία στην Ευρωπαϊκή Ένωση, η ένταξη της Κύπρου σε αυτήν, οι Ολυμπιακοί Αγώνες, το αποτέλεσμα της αναγεννητικής προσπάθειας για τη νέου τύπου ανάπτυξη που θα υπάρξει στη χώρα στην πορεία υλοποίησης του Γ' Κοινοτικού Πλαισίου Στήριξης. Είναι, λοιπόν, μία ταφόπλακα σε αυτές τις φρούδες ελπίδες.

Επίσης, δεν είναι δυνατόν να ξεγελάσει κανέναν πλέον η Νέα Δημοκρατία η οποία δίνει μάχες οπισθοφυλακών για το θέμα, παραδείγματος χάρη, της τριμερούς χρηματοδότησης, ενώ σήμερα οι πάντες αναγνωρίζουν ότι το προτεινόμενο χρηματοδοτικό σχήμα είναι εκείνο που μπορεί να εξασφαλίσει τη βιωσιμότητα του συστήματος και ταυτόχρονα να αντιμετωπίσει και τις δυσμενέστερες παραμέτρους που τυχόν θα υπάρξουν στο μέλλον.

Επίσης, πρέπει να σημειώσουμε ότι με το νέο χρηματοδοτικό σχήμα δημιουργείται ένα πλέγμα αμοιβαίων δεσμεύσεων και υποχρεώσεων το οποίο δίνει σιγουριά και στους ασφαλισμένους αλλά και στην κοινωνία.

Με το σύστημα αυτό κατοχυρώνεται δεσμευτικά η προοπτική της καταβολής των συντάξεων για μεγάλο χρονικό διάστημα. Και ακούγεται: «Γιατί δεν σχεδιάσατε για πενήντα ολόκληρα χρόνια;». Ποιοι το λένε αυτό; Εκείνοι που άσκησαν για πενήντα ολόκληρα χρόνια την εξουσία σε πολύ καλύτερες στιγμές και αγνόησαν τα μεγάλα κοινωνικά προβλήματα του ελληνικού λαού κατά τρόπο προκλητικό και βάνανσο.

Είναι επίσης αναμφίλεκτο και αποδείχθηκε και από τα στοιχεία που έθεσε στη διάθεση των συναδέλφων ο Κοινοβουλευτικός Εκπρόσωπος του ΠΑ.ΣΟ.Κ., ότι η ενίσχυση του συστήματος του ΙΚΑ με σταθερό ποσοστό 1% του ΑΕΠ συνεχώς και μέχρι το 2032 δημιουργεί τις προϋποθέσεις για την ακώλυτη λειτουργία και τη βιωσιμότητα του συστήματος. Τα ποσά αυτά ξεπερνούν κατά πολύ τα ποσά που προβλέπεται να καταβάλει το κράτος στο πλαίσιο της τριμερούς χρηματοδότησης.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, το ΠΑ.ΣΟ.Κ. είναι υπερήφανο γιατί με αυτήν την ασφαλιστική μεταρρύθμιση, πέραν του ότι κινείται στη σωστή γενική κατεύθυνση, η οποία αντιστοιχεί με ένα πολυετές αίτημα όλων των εργαζομένων, των ασφαλισμένων, των συνταξιούχων για την ομογενοποίηση της ασφάλισής τους, βρίσκεται στη σωστή κατεύθυνση. Γιατί αντιμετωπίζει το χρόνιο πρόβλημα της χρηματοδότησης του ΙΚΑ. Γιατί εισάγει παραμετρικές αλλαγές που βελτιώνουν σημαντικά τη θέση των ασφαλισμένων και των συνταξιούχων. Γιατί η θέσπιση της προαιρετικής επαγγελματικής σύνταξης συνιστά μία μεγάλη τομή και αποτελεί κυρίαρχο χαρακτηριστικό του μέλλοντος του συστήματος. Και βεβαίως η σύσταση της εθνικής αναλογιστικής αρχής εξασφαλίζει την παρακολούθηση και την εφαρμογή των προβλέψεων και των ρυθμίσεων του συστήματος.

Για τους λόγους αυτούς είναι βέβαιο πως όταν κατανοηθεί στο έπακρο, πλήρως, η μεγάλη αλλαγή που επέρχεται με την ασφαλιστική μεταρρύθμιση, η Νέα Δημοκρατία θα περιέλθει σε

δυσχερέστερη θέση. Γιατί βεβαίως το να διατείνεται ότι θα κρατήσει -σε περίπτωση που αναλάβει κυβερνητικές ευθύνες- δευτερεύουσες ρυθμίσεις του συστήματος, γιατί αυτές είναι «κλεψίτυπες ιδέες» από το πρόγραμμά της, δεν πείθει κανέναν. Εκείνος που πρέπει αυτήν τη στιγμή να είναι ανήσυχος θεωρητικά είναι μόνον ο ελληνικός λαός, εάν παρ' ελπίδα ποτέ στην επόμενη δεκαετία θα μπορούσε να αναλάβει κυβερνητικές ευθύνες η Νέα Δημοκρατία, η οποία είναι βέβαιον ότι θα οδηγήσει σε ναυάγιο το ασφαλιστικό σύστημα, που σήμερα αποκτά μία νέα δυναμική.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΠΑ.ΣΟ.Κ.)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΟΥΣΑ (Αννα Μπενάκη-Ψαρούδα): Το λόγο έχει ο συνάδελφος κ. Μπούρας.

ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΜΠΟΥΡΑΣ: Κυρία Πρόεδρε, κύριοι συνάδελφοι, το ασφαλιστικό σύστημα είναι η ραχοκοκαλιά χάρη στην οποία σε μεγάλο βαθμό λειτουργεί εύρυθμα μία κοινωνία. Πάνω απ' όλα αποσκοπεί στο να δώσει στον κάθε εργαζόμενο τη βεβαιότητα ότι δεν θα αδικηθεί, ότι οι κόποι της ζωής του δεν θα πάνε χαμένοι. Στηρίζεται κυρίως σε δύο έννοιες ιδιαίτερα σημαντικές: Πρώτον, στην εμπιστοσύνη και δεύτερον στην αλληλεγγύη μεταξύ των γενεών.

Παράλληλα -αυτό είναι εξίσου σημαντικό- βασίζεται στη συνείδηση μεταξύ των κοινωνικών εταίρων.

Το ζητούμενο είναι ένα δίκαιο, αποδοτικό και βιώσιμο ασφαλιστικό σύστημα. Εάν σήμερα το κράτος μπορεί να πληρώνει συντάξεις, αυτό οφείλεται στην ασφαλιστική μεταρρύθμιση της Νέας Δημοκρατίας. Τότε, μεταξύ άλλων μέτρων θεσμοθετήθηκε η τριμερής χρηματοδότηση με αναλογία δύο προς εννέα για τον ασφαλιζόμενο, τέσσερα προς εννέα για τον εργοδότη και τρία προς εννέα για το κράτος, κατοχυρώνοντας νομοθετικά ένα μακροχρόνιο αίτημα των εργαζομένων.

Η Νέα Δημοκρατία θεσμοθέτησε επίσης την υποχρέωση των ταμείων να κάνουν κάθε πέντε χρόνια αναλογιστικές μελέτες και κάθε χρόνο να καταρτίζουν ισολογισμούς με ποινή αυτοδίκαιης έκπτωσης των διοικήσεων. Επί επτά χρόνια τώρα παραβιάζονται κατάφωρα οι διατάξεις αυτές.

Ποια ήταν όμως η στάση της Κυβέρνησης όλα αυτά τα χρόνια;

Πρώτον, δεν εφαρμόστηκαν βασικά σημεία της μεταρρύθμισης '90- '92, όπως η συμμετοχή του κράτους στη χρηματοδότηση της κοινωνικής ασφάλισης, με συνέπεια να οφείλονται πάνω από 2 τρισεκατομμύρια δραχμές στο ΙΚΑ και πάνω από 800 δισεκατομμύρια δραχμές σε άλλα ταμεία.

Δεύτερον, δεν ενοποιήθηκαν τα ομοειδή ταμεία και κλάδοι κύριας και επικουρικής ασφάλισης και τα ταμεία ασθενείας, που θα απέφεραν μακροχρόνιας οικονομίας κλίμακα και μείωση των δαπανών.

Τρίτον, δεν αξιοποιήθηκε αποτελεσματικά η κινητή και ακίνητη περιουσία των ασφαλιστικών ταμείων.

Τέταρτον, δεν προωθήθηκε η μηχανοργάνωση των ασφαλιστικών φορέων με βάση τις δυνατότητες που παρέχει σήμερα η πληροφορική και δεν έγινε λειτουργικά αναδιάρθρωση και εξορθολογισμός στη διαχείρισή τους.

Πέμπτον, δεν πραγματοποιήθηκε αποτελεσματικά η αντιμετώπιση της εισφοροδιαφυγής, με συνέπεια να διαφεύγουν έσοδα σημαντικής αξίας.

Η Κυβέρνηση, ακολουθώντας πορεία στα τυφλά, επιδιώκει λύση στο ασφαλιστικό, το τίμημα της οποίας όμως παραμένει άγνωστο, καθόσον η ίδια η έκθεση του Γενικού Λογιστηρίου που το συνοδεύει το καταδεικνύει αυτό, ενώ το Ελεγκτικό Συνέδριο επισημαίνει ξεκάθαρα πολλά σημεία αντισυνταγματικότητας του νομοσχεδίου.

Σας διαβάζω μάλιστα -δεν είδα να την αναφέρετε- την έκθεση της Επιστημονικής Επιτροπής της Βουλής, όπου χαρακτηριστικά λέει: «Κατά την νομολογία του Ελεγκτικού Συνεδρίου, η θεσπιζόμενη γνωμοδοτική αρμοδιότητα αυτού κατά τη διαδικασία ψήφισης συνταξιοδοτικών νόμων είναι εξαιρετικής φύσεως και ιδιαίτερης σημασίας, γιατί προνοεί για τη διαφώτιση της Βουλής κατά την ψήφιση των ειδικών αυτών νόμων και την προφύλαξη της από τη θέσπιση διατάξεων, που αντιβαίνουν σε βασικούς κανόνες της κείμενης συνταξιοδοτικής νομοθεσίας, ή

που δημιουργούν προνόμια για ορισμένη κατηγορία συνταξιούχων». Αυτό το Ελεγκτικό Συνέδριο το επισημαίνει περίτρανα, όπως το είδαμε εξάλλου με τη σχετική καθυστέρηση στην επιτροπή.

Είναι δε χαρακτηριστικό ότι στην έκθεση του Γενικού Λογιστηρίου του Κράτους εκφράζεται αδυναμία να καθοριστεί το ύψος των επιπρόσθετων δαπανών. Παράλληλα δε σημειώνει ότι δεν μπορεί να προβλέψει τη δυνατότητα επιπλέον χρηματοδότησης σε περίπτωση που σημειωθούν δυσμενείς οικονομικές εξελίξεις στο σύνολο των μεγεθών της οικονομίας.

Αναλύοντας τις νέες ρυθμίσεις του νομοσχεδίου και το κόστος που προβλέπεται να έχουν, προκύπτει ότι η Κυβέρνηση προωθεί κατά βάση μέτρα σταδιακά και σε μακροπρόθεσμη βάση με περιτύλιγμα βραχυπρόθεσμες ευνοϊκές ρυθμίσεις για κατηγορία ασφαλισμένων.

Συγκεκριμένα, η Κυβέρνηση μεταθέτει το μεγάλο οικονομικό πρόβλημα και παράλληλα τα μέτρα για μετά το 2007 αρχικά και για μετά το έτος 2017, οπότε και το κόστος αυξάνεται κατά πολύ και τα μέτρα θα αρχίσουν να γίνονται αντιληπτά από τους ασφαλισμένους.

Δεδομένου ακόμη ότι οι εκτιμήσεις που υπάρχουν δίνουν χαμηλότερους ρυθμούς της χώρας στην εν λόγω χρονική περίοδο, θεωρείται πολύ πιθανόν ότι το 1% του ΑΕΠ που προβλέπεται στο νομοσχέδιο για τη χρηματοδότηση του συστήματος δεν θα καλύπτει τα ελλείμματα της κοινωνικής ασφάλισης που θα παρουσιαστούν.

Ειδικότερα, η αύξηση του συνολικού απαιτούμενου χρόνου ασφάλισης, ο υπολογισμός με βάση την τελευταία πενταετία και η σταδιακή μείωση του ποσοστού αναπλήρωσης από 80% σε 70% είναι τα κύρια αντιασφαλιστικά μέτρα που προβλέπει το νομοσχέδιο αυτό. Βεβαίως, οι επιπτώσεις αυτών των μέτρων θα γίνουν αντιληπτές στο άμεσο μέλλον.

Το νομοσχέδιο για να «χρυσώσει το χάπι» εισάγει νέες ρυθμίσεις, παραδείγματος χάρη για τις γυναίκες εργαζόμενες από το έτος 2003, εξαιρώντας όμως από την κατηγορία αυτή τις εργαζόμενες στο δημόσιο τομέα. Εξαιρεί τα βαρέα και ανθυγιεινά επαγγέλματα για τους ασφαλισμένους των ειδικών ταμείων. Ακόμα, ρυθμίζει ευνοϊκότερα τις κατηγορίες ασφαλισμένων μετά τα έτη 1982 και 1992 με το πρόσχημα μάλιστα της ενιαιοποίησης των μέτρων και των προϋποθέσεων. Είναι φανερό ότι το νομοσχέδιο αυτό ουδόλως ασχολείται με την αντιμετώπιση των βασικών αιτίων που έχουν δημιουργήσει την κρίση στο ασφαλιστικό σύστημα.

Οι κυριότερες αιτίες που δημιούργησαν την κρίση στον ασφαλιστικό σύστημα και τις οποίες δεν αντιμετωπίζει το παρόν νομοσχέδιο είναι τα εξής: Πρώτον, η άρνηση των Κυβερνήσεων του ΠΑΣΟΚ να εφαρμόσουν το ν. 2084/92 στο θέμα της τριμερούς χρηματοδότησης, με συνέπεια να στερηθεί τους αναγκαίους πόρους το σύστημα. Σήμερα η επιχειρούμενη χρηματοδότηση του συστήματος με το 1% του ΑΕΠ ουδόλως αντισταθμίζει και σαφώς υπολείπεται της συμμετοχής του κράτους όπως την προέβλεπε η προηγούμενη ρύθμιση του ν. 2084.

(Στο σημείο αυτό την Προεδρική Έδρα καταλαμβάνει ο Γ' Αντιπρόεδρος της Βουλής κ. **ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΒΡΕΤΤΟΣ**)

Δεύτερη αιτία είναι η αύξηση της ανεργίας και της «μαύρης» εργασίας που έχουν σαν αποτέλεσμα την δραματική πτώση της σχέσης συνταξιούχων -ασφαλισμένων και την αλματώδη αύξηση της εισφοροδιαφυγής. Ένα μέτρο προς την κατεύθυνση της αντιμετώπισης των θεμάτων αυτών δεν υπάρχει στο παρόν νομοσχέδιο.

Τρίτον, είναι η αλόγιστη και αδικαιολόγητη αύξηση των δαπανών υγείας των ασφαλιστικών ταμείων που καταγράφεται σήμερα και που δεν αντισταθμίζεται ασφαλώς με ανάλογη βελτίωση της περιθωρίωσης των ασφαλισμένων παρά μόνο με βελτίωση της τσέπης των «νονών» που εκμεταλλεύονται το σύστημα υγείας. Για το θέμα αυτό βέβαια τίποτα δεν προβλέπει το νομοσχέδιο.

Τέλος, η διοικητική και οικονομική οργάνωση των φορέων κοινωνικής ασφάλισης, όπως έχει δομηθεί σήμερα από τις Κυβερνήσεις του ΠΑΣΟΚ είναι μια ακόμη από τις κύριες αιτίες δημιουργίας της κρίσης, διότι ούτε ικανές διοικήσεις υπάρχουν αξιοκρατικά επιλεγμένες ούτε το ανάλογο αναγκαίο προσωπικό

υπηρετεί αξιοκρατικά ούτε λειτουργούν σήμερα οικονομικά συστήματα νέας τεχνολογίας, όπως η μηχανογράφηση, η σύνταξη αξιόπιστων ισολογισμών, η ύπαρξη οργανωμένου αρχείου και μητρώου ασφαλισμένων, συνταξιούχων κλπ.

Το παρόν νομοσχέδιο για το ασφαλιστικό δεν έχει συγκεκριμένη αρχή. Στηρίζεται σε αποσπασματικές και επιλεκτικές ρυθμίσεις ενώ οδηγεί σε περιπέτειες το ασφαλιστικό μας σύστημα, διότι καταργείται η εκ του νόμου υποχρέωση του κράτους να εισφέρει υποχρεωτικά κατά τρία προς εννέα ετησίως στο σύνολο των εισφορών εργαζομένων και εργοδοτών. Δημιουργείται η ψευδής εντύπωση ότι επιλύεται η εκκρεμότητα της χρηματοδότησης με τη διάθεση ποσοστού ίσου με το 1% του ΑΕΠ -περίπου τετρακόσια εξήντα δισεκατομμύρια δραχμές με τα σημερινά δεδομένα του ΑΕΠ- όταν χρειάζονται σχεδόν διπλάσια χρήματα.

Το παρόν νομοσχέδιο δεν παρουσιάζει άμεσα το κόστος των προτεινομένων αλλαγών. Αυτό δεν το λέω μόνο εγώ. Το είπε και ο συνάδελφος από τη Συμπολίτευση, ο κ. Δασκαλάκης. Είναι χαρακτηριστικό ότι η έκθεση του Γενικού Λογιστηρίου του Κράτους αποτυπώνει αδυναμία κοστολόγησης για οκτώ βασικές ρυθμίσεις. Το χρηματοδοτικό σύστημα της Κυβέρνησης παραμένει θολό, ασαφές και υπό αίρεση.

Η λογιστική τακτοποίηση ενός μόνο μέρους οφειλών του κράτους προς το ασφαλιστικό σύστημα με ομόλογα αξίας 1,3 τρισεκατομμύρια δραχμές δεν θα αφορά το ΙΚΑ, αλλά ένα μέρος του: Το 50% και άνω θα μεταβιβαστούν απευθείας στο ΙΚΑ-TEAM για να καλυφθεί το άνοιγμα του TEAM από τα 600 και πλέον δισεκατομμύρια που οφείλει το ΙΚΑ.

Δημιουργείται μια νέα γενιά ελλειμμάτων αμέσως μετά την ένταξη όλων των ταμείων στο ETAM. Καθιστά υποχρεωτική από το 2008 την ένταξη όλων των ταμείων κύριας ασφάλισης μισθωτών σε ένα και μόνο ταμείο το ETAM. Καθιστά υποχρεωτικές, αναγκαστικές από το 2003 τις ενοποιήσεις όλων των επικουρικών ταμείων και ασφαλισμένων.

Η Νέα Δημοκρατία προτείνει σταδιακή και κατόπιν διαλόγου ενοποίηση ομοειδών ταμείων και κλάδων στην κύρια και επικουρική ασφάλιση προαιρετικά. Εμείς δεν μπαίνουμε στη λογική ούτε των 65.000 δραχμών στο δημόσιο τομέα, ούτε των 95.000 δραχμών, ούτε των 126.000 δραχμών της Κυβέρνησης. Ζητάμε κατώτατες συντάξεις για όλους όπως υποσχέθηκε ο Πρωθυπουργός, τις 152.000 δραχμές. Ζητάμε εξυγίανση του θεσμού των βαρέων και ανθυγιεινών επαγγελματιών τώρα και όχι το 2005.

Η Νέα Δημοκρατία πιστεύει στον καθολικό, δημόσιο, αναδιανεμητικό χαρακτήρα της κοινωνικής ασφάλισης στη βάση της αλληλεγγύης των γενεών. Πιστεύει στο σεβασμό στη τριμερή χρηματοδότηση, στη διατήρηση των ορίων ηλικίας συνταξιοδότησης. Ουδεμία μείωση των συντάξεων των οικονομικά ασθενέστερων τάξεων. Διατήρηση των προνομίων που προβλέπονται για τις μητέρες. Ουδεμία αύξηση των εισφορών που είναι από τις υψηλότερες στην Ευρώπη. Για όλους αυτούς τους λόγους καταψηφίζω το παρόν νομοσχέδιο.

Σας ευχαριστώ.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Κωνσταντίνος Βρεττός): Ο κ. Χωρέμης έχει το λόγο.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΧΩΡΕΜΗΣ: Κύριε Πρόεδρε, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, η ακρόαση των κοινωνικών φορέων στην Επιτροπή Κοινωνικών Υποθέσεων της Βουλής έδειξε ότι παρά τις διαφορές και τις επιφυλάξεις, όλοι οι κοινωνικοί φορείς αναγνωρίζουν θετικές ρυθμίσεις σ' αυτό το νομοσχέδιο που φιλοδοξεί να συμβάλει μεταρρυθμιστικά και θετικά για την αλλαγή του ασφαλιστικού συστήματος της χώρας.

Υπάρχει συμφωνία πάνω τις θετικές ρυθμίσεις που το αναδεικνύουν από τη στιγμή που θα γίνει νόμος του κράτους, σε ουσιαστικά καλύτερο και θετικότερο ασφαλιστικό σύστημα για τους Έλληνες εργαζόμενους, σε σχέση με το ασφαλιστικό καθεστώς που διαμορφώθηκε την περίοδο 1990-1993. Και αυτή η αναγνώριση από πλευράς των κοινωνικών φορέων των εργαζομένων αποτελεί νομίζω ένα πολύ σημαντικό μήνυμα της ελληνικής κοινωνίας προς την ελληνική Βουλή.

Κατά την πριν τον πόλεμο περίοδο, αλλά και στην αμέσως

μετά, η έλλειψη μιας κεντρικής κατεύθυνσης στο πλέγμα των τότε ρυθμίσεων για την κοινωνική προστασία και την κοινωνική ασφάλιση δεν ευνόησε και τελικά δεν επέτρεψε τη διαμόρφωση ενός πνεύματος κοινής ασφαλιστικής αντίληψης, νοοτροπίας και δικαιοσύνης.

Η δημιουργία σειράς ανισοτήτων διακρίσεων και αδικιών στους εργαζόμενους διάφορων κλάδων, σε ό,τι αφορά τις υποχρεώσεις τους απέναντι στην κοινωνική ασφάλιση και τις παροχές τους, το ύψος απαράδεκτα χαμηλό, των κατώτερων συντάξεων και η δυσανάλογη μεταχείριση από το ασφαλιστικό σύστημα εργαζομένων σε παρεμφερείς επαγγελματικές δραστηριότητες με τα ίδια χρόνια υπηρεσίας, αλλά και η μη θεραπεία όλων αυτών από την απόπειρα μεταρρύθμισης της Νέας Δημοκρατίας το 1992, ενός ασφαλιστικού συστήματος που έχει ταυτόχρονα τις χαμηλότερες και υψηλότερες παράλληλα συντάξεις στην Ευρωπαϊκή Ένωση, συνιστούν παραμέτρους, προκλήσεις θα έλεγα, πρώτης σημασίας για την Κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ και τη μεταρρύθμιση που επιχειρεί με το παρόν σχέδιο νόμου.

Η διαμόρφωση των κατώτερων συντάξεων στο ύψος των 130.000 δραχμών και η διόρθωση του ποσοστού αναπλήρωσης στο 70% είναι δύο μείζονες τροποποιήσεις, δύο ανατροπές σημαντικές στο παλαιό καθεστώς, πολιτικά επιβεβλημένες και ιδεολογικά αναγκαίες, αν θέλουμε να μιλάμε με στοιχειώδη σοβαρότητα για κοινωνική συνοχή και συνέπεια του κράτους απέναντι στον πολίτη. Διότι όσο συντηρητικό και απεχθές είναι να έχουμε συνταξιούχους των 45.000 δραχμών και 60.000 δραχμών, άλλο τόσο συντηρητικό είναι να έχουμε πολυτελώς ενομημένους μέσα στο σύστημα, ευνοημένους εις βάρος μεγάλου αριθμού εργαζομένων.

Έτσι νομίζω ότι αναδεικνύεται το στοιχείο της αλληλεγγύης, σε μια κοινωνία που θέλει να αναδείξει το ζήτημα της κοινωνικής ασφάλισης σε κεντρικό στοιχείο του κοινωνικού κράτους που αναγνωρίζει στη διαμόρφωση των συντάξεων το καθοριστικό στοιχείο μιας δίκαιης συνεκτικής και ισχυρής κοινωνίας.

Με το παρόν νομοσχέδιο αντιμετωπίζονται σε τέσσερις μεγάλες ενότητες παραμετρικές και οργανωτικές ανάγκες του συστήματος, προωθούνται οι αντίστοιχες αλλαγές και ταυτόχρονα δημιουργούνται νέες δομές και νέοι θεσμοί προκειμένου να πετύχουμε μια περισσότερο αντικειμενική και απολύτως διαφανή λειτουργία του συστήματος κοινωνικής ασφάλισης.

Η πρώτη ενότητα αναφέρεται στη δημιουργία νέων κανόνων όρων και προϋποθέσεων για το ασφαλιστικό καθεστώς των μισθωτών της χώρας για πρώτη φορά έτσι ώστε είτε εργάζονται στον ιδιωτικό τομέα και υπάγονται στο ΙΚΑ είτε εργάζονται στις λεγόμενες ΔΕΚΟ είτε εργάζονται στις τράπεζες είτε είναι δημόσιοι υπάλληλοι να διαμορφωθεί ίδιο επίπεδο εισφορών και ποσοστού αναπλήρωσης, ίδια ηλικία για συνταξιοδότηση και ίδια βάση για τον υπολογισμό της σύνταξής τους. Το καθεστώς της ανισότητας που επέβαλε στους πολλούς να σηκώνουν τα βάρη της κοινωνικής ασφάλισης με ποσοστό αναπλήρωσης 60% όταν κάποιοι άλλοι διατηρούσαν το 80% κλείνει οριστικά.

Η πρώτη ανατροπή του νόμου 2084/92 της Νέας Δημοκρατίας συντελέστηκε το 1999. Με τις ρυθμίσεις του παρόντος νομοσχεδίου κατοχυρώνονται οι αυξημένες κατά 50.000 δραχμές συντάξεις. Αυτό αφορά και τους αναπήρους και άλλες ειδικές κατηγορίες. Η αύξηση του ποσοστού αναπλήρωσης για τους ασφαλισμένους μετά την 1.1.1993 από το 60% στο 70%, η δυνατότητα συνταξιοδότησης με τριάντα επτά χρόνια πραγματικής ασφάλισης και εργασίας ανεξαρτήτως ορίου ηλικίας, το κίνητρο παραμονής στην εργασία με αύξηση του ποσοστού αναπλήρωσης κατά 3% για κάθε χρόνο από το εξηκοστό πέμπτο μέχρι το εξηκοστό έβδομο της ηλικίας, η χορήγηση αναλογικής ανταποδοτικής σύνταξης για μια ορισμένη μεταβατική περίοδο σε όσους έχουν συμπληρώσει τρεις χιλιάδες πεντακόσια έτη που ως τώρα τα έχαναν, η διεύρυνση του συντάξιμου μισθού για τους δημόσιους υπαλλήλους κατά 60.000 σε πέντε χρόνια και κατ' επέκταση η αυξημένη σύνταξη τους, οι νέες ευνοϊκές ρυθμίσεις για την εργαζόμενη μητέρα με τη δυνατότητα αναγνώρισης ετών πλασματικής ασφάλισης ώστε να θεμελιώσει δικαίωμα σύνταξης, ο εξορθολογισμός του

καθεστώς των βαρέων και ανθυγιεινών επαγγελματιών, η επέκτασή τους στο δημόσιο, συνιστούν ρυθμίσεις που ικανοποιούν στην πράξη τις δεσμεύσεις της Κυβέρνησης του ΠΑΣΟΚ προς του εργαζόμενους της χώρας.

Η δεύτερη ενότητα αφορά το τέλος της πολυδιάσπασης και του κατακερματισμού των ταμείων που είχε αρνητικές συνέπειες όχι μόνο στο χώρο της κοινωνικής ασφάλισης, όχι μόνο στην ποιότητα των υπηρεσιών που απολάμβαναν οι εργαζόμενοι από τα ταμεία στα οποία ανήκαν αλλά εμποδίζει υπέρμετρα την κινητικότητα στην αγορά εργασίας. Από τα δεκαπέντε ταμεία κύριας και τα τριάντα επικουρικής ασφάλισης οδηγούμεθα σε διαδικασίες ενοποίησης με ένα σαφές πλαίσιο όρων και εγγυήσεων διασφάλισης των δικαιωμάτων των εργαζομένων.

Η τρίτη ενότητα αφορά τη δημιουργία μεσονέου πλαισίου, επαγγελματικών συνταξιοδοτικών φορέων αντίστοιχων με άλλους που υπάρχουν στις χώρες της Ευρωπαϊκής Ένωσης προκειμένου να ενισχυθούν οι συνταξιοδοτικές παροχές των εργαζομένων. Οι φορείς αυτοί θα είναι αυτοδιοικούμενοι με προαιρετική συμμετοχή και υπό το διαρκή έλεγχο ενός αναλογιστικού κέντρου ώστε να ανταποκρίνονται επαρκώς στις υποχρεώσεις τους.

Η τέταρτη ενότητα αφορά στη δημιουργία ενός εθνικού αναλογιστή που θα παρακολουθεί και θα αποτυπώνει τη λειτουργία οργανισμών κοινωνικής ασφάλισης ώστε η εικόνα κάθε ασφαλιστικού φορέα αντί να αποτελεί πεδίο πολιτικής αντιδικίας υπό το πρίσμα πολιτικής ή άλλης σκοπιμότητας να προκύπτει μέσα από τη μελέτη έρευνας και αποτύπωσης αντικειμενικών στοιχείων προκειμένου χωρίς καθυστέρηση να λαμβάνονται αποφάσεις.

Η ψήφιση αυτού του νομοσχεδίου οδηγεί στον τερματισμό μιας περιόδου αγωνίας και ανασφάλειας των εργαζομένων οι οποίοι βλέπουν ότι έτσι διασφαλίζεται το μέλλον της σύνταξής τους αφού η χρηματοδότηση του συστήματος όπως προτείνεται είναι και αξιόπιστη και τεκμηριωμένη. Αντίθετα αν δεχθούμε εκ των προτέρων ως νομοτελειακή την τριμερή χρηματοδότηση θα καταλήξει ανεπαρκέστατη διότι αυτή η χρηματοδότηση ανταποκρίνεται στο ποσό που προκύπτει από τον αριθμό αυτών που εργάζονται και είναι ασφαλισμένοι.

Όπως λέχθηκε, όλο και λιγότεροι εργαζόμενοι και όλο και περισσότεροι συνταξιούχοι με τη λογική της τριμερούς χρηματοδότησης, σημαίνει όλο και λιγότερη χρηματοδότηση για όλο και μεγαλύτερες ανάγκες.

Αυτή πράγματι είναι η τεκμηριωμένη απάντηση στην κινδυνολογική προσέγγιση της Νέας Δημοκρατίας που συνεχώς επικαλείται τη δημογραφική κάμψη και τα ελλείμματα και κινδυνολογεί χωρίς να αξιολογεί τους παράγοντες που μπορούν να οδηγήσουν και οδηγούν σε αύξηση του εργατικού δυναμικού, σε ενδυνάμωση της αναπτυξιακής διαδικασίας και φυσικά σε ενίσχυση της εθνικής μας οικονομίας.

Επιπρόσθετα, μ' αυτήν την πρόταση νόμου το κράτος αναλαμβάνει πλέον να είναι παρόν, να εμπλέκεται, να παρεμβαίνει και να υποστηρίζει τη λειτουργία της κοινωνικής ασφάλισης που, πάνω από κάθε έννοια ανταποδοτικότητας, οφείλει να στηρίζει τους οικονομικά ασθενέστερους στην κοινωνία, να εξισορροπεί τις ανισότητες, να άρει τις αδικίες και κάθε φορά να επιδιώκει τον άριστο συγκερασμό ανάμεσα στη βιωσιμότητα του συστήματος κοινωνικής ασφάλισης και στην επάρκειά του.

Η νεοφιλελεύθερη προσέγγιση που βλέπει την κοινωνική ασφάλιση ως ένα κλειστό σύστημα που ζητά την απόσυρση του κράτους απ' αυτήν την κοινωνική λειτουργία, σηματοδοτεί το τέλος της πολιτικής, το τέλος της αναδιανομής, το τέλος της εξισορρόπησης των κοινωνικών ανισοτήτων και το τέλος της κοινωνικής αλληλεγγύης.

Και το χρηματοδοτικό πλαίσιο που προτείνεται, σε σύνδεση με τη στήριξη του ετήσιου ΑΕΠ στο ύψος του 1%, αντιστοιχείται σε αξιοπιστία με εκείνη την αξιοπιστία που παρέχουν οι ρυθμίσεις στις οποίες ήδη έχει προβεί η Κυβέρνηση για να στηρίξει το ΙΚΑ και την κοινωνική ασφάλιση. Η υπογραφή της συμφωνίας εξόφλησης 1,3 τρισεκατομμυρίου στο ΙΚΑ, η ανάληψη των βαρών του ύψους 1,7 τρισεκατομμυρίου δραχμές, καθώς και η ανάληψη των υποχρεώσεων του ΙΚΑ προς οργανισμούς κοινωνικής πολιτικής ύψους 500 δισεκατομμυρίων, είναι ρυθμίσεις-

απόδειξη ότι ο νέος οργανισμός ξεκινά από μια καθαρή θέση για να ανταποκριθεί με επάρκεια στο ρόλο του.

Ευχαριστώ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΠΑ.ΣΟ.Κ.)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Κωνσταντίνος Βρεπτός): Το λόγο έχει ο κ. Δημήτριος Σιούφας.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΣΙΟΥΦΑΣ: Κύριοι συνάδελφοι, βρισκόμαστε στη δεύτερη συνεδρίαση της συζήτησης του νομοσχεδίου για τις αλλαγές στην κοινωνική ασφάλιση, αλλά πιστεύω ότι η χθεσινή μέρα σηματοδότησε επαρκώς τις θέσεις και όλων των κομμάτων, αλλά και της Κυβέρνησης με την παρουσία του Πρωθυπουργού –για πρώτη φορά σε νομοσχέδιο– για να στηρίξει τη νομοθετική πρωτοβουλία της Κυβέρνησής του.

Πιστεύω ότι και η Αίθουσα, αλλά και ο ελληνικός λαός έβγαλαν επαρκή συμπεράσματα για την πειστικότητα της νομοθετικής παρέμβασης της Κυβέρνησης, αλλά και τα επιχειρήματα τα οποία αρθρώνει τόσο η Αξιωματική Αντιπολίτευση, όσο και τα άλλα κόμματα, αλλά και οι κοινωνικοί φορείς εκτός της Αιθούσας.

Βεβαίως, το θέμα που κυριάρχησε –και το βλέπω και σήμερα και μέσα και έξω από την Αίθουσα– ήταν το θέμα της παρέμβασης του Προέδρου της Νέας Δημοκρατίας σε ό,τι αφορά το ερώτημα του τι θα κάνει η Νέα Δημοκρατία μετά την ψήφιση αυτού του νομοθετήματος από την πλευρά της κυβερνητικής πλειοψηφίας.

Ο Αρχηγός της Αξιωματικής Αντιπολίτευσης στάθηκε με αίσθημα ευθύνης απέναντι στην Εθνική Αντιπροσωπεία, απέναντι στον ελληνικό λαό, αλλά και απέναντι σε όσα υποστηρίζει, και είπε ότι η Νέα Δημοκρατία δεν πρόκειται να κάνει εκείνο που έκανε το ΠΑ.ΣΟ.Κ. με τους νόμους της ασφαλιστικής μεταρρύθμισης της Νέας Δημοκρατίας.

Η Νέα Δημοκρατία –αλλά βεβαίως και ο ελληνικός λαός το περιμένει αυτό– πιστεύει ότι δεν μπορεί το ένα κόμμα να νομοθετεί καλώς ή κακώς με τη συμφωνία ή τη διαφωνία και το άλλο κόμμα να έρχεται και να λέει ότι αυτό το καταργώ. Ο ελληνικός λαός έχει κουραστεί από τέτοιου είδους διαβεβαιώσεις που δεν γίνονται ποτέ στην πράξη. Η Νέα Δημοκρατία είναι συνεπής σε αυτά που λέει και σε αυτά που κάνει. Και για να το ξεκαθαρίσουμε αυτό το θέμα, αυτό θα κάνει και αύριο ως Κυβέρνηση.

Θα είναι ένας νόμος της ελληνικής πολιτείας, τον οποίο όλοι οφείλουμε να σεβόμαστε, ανεξάρτητα με το αν συμφωνούμε ή διαφωνούμε, αν τον ψηφίσουμε ή τον καταψηφίσουμε. Εμείς απ' αυτόν το νόμο θα κρατήσουμε ό,τι θετικό έχει. Θα δούμε τι θα κάνουμε με τις ρυθμίσεις εκείνες, οι οποίες βρίσκονται κυριολεκτικά στον αέρα, γιατί αυτό το νομοθέτημα δίνει λύσεις χωρίς λεφτά στα θέματα της κοινωνικής ασφάλισης.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΠΙΠΕΡΓΙΑΣ: Ποιες είναι οι θετικές;

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΣΙΟΥΦΑΣ: Την ώρα που υποστηρίζετε εσείς με τόσο πάθος το νομοσχέδιο, συνάδελφοι της Συμπόλιτευσης, τις ξέρετε. Δεν χρειάζεται να τις επαναλάβω κι εγώ.

Οφείλω, όμως, να πω δύο πράγματα, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, πριν προχωρήσω. Πρώτα-πρώτα, θέλω να απαντήσω στον Υπουργό Εργασίας και Κοινωνικών Ασφαλίσεων σε αυτό, το οποίο του είχα πει την προηγούμενη φορά και είπε «φέρτε μου την εφημερίδα», την οποία και θα καταθέσω για τα Πρακτικά, ότι δηλαδή το ασφαλιστικό είναι το νομοθέτημα εκείνο, το οποίο θα δώσει στο ΠΑΣΟΚ τη νίκη στις εκλογές. Στη Διαρκή Επιτροπή μου το αρνήθηκε. Υπάρχει το δημοσίευμα της «ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑΣ» στις 3 Φεβρουαρίου 2002, στο οποίο σαφώς ο κύριος Υπουργός λέει αυτό το οποίο επικαλέστηκα.

Το δεύτερο στο οποίο θέλω να σταθώ, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, είναι η αναφορά την οποία έκανα την προηγούμενη φορά και την οποία ο Υπουργός μετά βδελυγμίας την απέρριψε, ότι δηλαδή οι διατάξεις αυτού του νομοθετήματος δεν έγιναν στο Υπουργείο Εργασίας και Κοινωνικών Ασφαλίσεων, αλλά εκτός αυτού. Αυτό, βέβαια, δεν είναι τίποτα κακό. Και όμως, αυτό το θέμα το αρνήθηκαν.

Προσπάθησα να συλλέξω πληροφορίες. Δεν συγκέντρωσα αρκετές. Όμως, βρήκα δημοσιεύματα εφημερίδων με δηλώσεις του Υπουργείου ότι συνεργάζεται με εμπειρογνώμονες εκτός Υπουργείου η Κυβέρνηση, οι οποίοι θα αμειφθούν περίπου και

με ογδόντα εκατομμύρια δραχμές, για να καταρτιστεί αυτό το νομοσχέδιο.

Κύριε Υπουργέ, αν θέλετε περισσότερα επ' αυτού του θέματος, για το οποίο σας μίλησα, υπάρχει δημοσίευμα στην εφημερίδα «ΤΑ ΝΕΑ» στις 15 Απριλίου, που το επιβεβαιώνει.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, να έρθω τώρα σε ένα κεντρικό θέμα για τον ομιλούντα, που είναι η αναλογιστική μελέτη, την οποία στηρίζει –υποτίθεται– το νομοθέτημα αυτό από την πλευρά των οικονομικών δεδομένων. Για μας, η αναλογιστική μελέτη, «η επικαιροποίηση» είναι στον αέρα, διότι στηρίζεται σε νούμερα, τα οποία απέχουν πολύ της πραγματικότητας.

Κύριε Υπουργέ, δώσατε στοιχεία στους Άγγλους αναλογιστές και τους λέτε ότι λογαριάσατε πως οι συνταξιούχοι του ΙΚΑ είναι πεντακόσιες τριάντα χιλιάδες το 2002. Οι συνταξιούχοι του ΙΚΑ, αυτούς που πληρώνει το ΙΚΑ, είναι οκτακόσιες τέσσερις χιλιάδες. Αυτό είναι το πρώτο.

Δεύτερον, με την επικαιροποιημένη μελέτη σας λέτε ότι οι ασφαλισμένοι στο ΙΚΑ είναι ένα εκατομμύριο πεντακόσιες είκοσι δύο χιλιάδες. Το ΙΚΑ στα στοιχεία που δίνει στον κοινωνικό προϋπολογισμό αναφέρει ότι οι ασφαλισμένοι του ΙΚΑ είναι ένα εκατομμύριο εννιακόσιες χιλιάδες. Και μόνον από τους δύο αυτούς αριθμούς προκύπτουν δύο τινά: Δώσατε λιγότερους ασφαλισμένους, δώσατε λιγότερους συνταξιούχους, για να φέρετε τα πράγματα σε λογαριασμό και να δώσετε λιγότερα χρήματα με βάση την επικαιροποιημένη μελέτη των Άγγλων αναλογιστών.

Εγώ θα καταθέσω όλα τα σχετικά, για να έχει πλήρη εικόνα και το Κοινοβούλιο και η Εθνική Αντιπροσωπεία, να δουν, δηλαδή, πώς μαγειρέψατε τα νούμερα, για να εμφανίσετε όσα λεφτά θέλετε να δώσετε και όχι όσα έχει ανάγκη το σύστημα ή όσα έδινε η τριμερής χρηματοδότηση, η οποία έδινε πολύ περισσότερα από όσα δίνετε εσείς. Γιατί σας είπα: τριμερής χρηματοδότηση συν κοινωνικές υποχρεώσεις της πολιτείας είναι πολύ μεγαλύτερος αριθμός απ' ό,τι είναι το 1% του Ακαθαρίστου Εγχωρίου Προϊόντος.

Βεβαίως, αυτό το πράγμα θα το βρείτε μπροστά τα επόμενα χρόνια. Άλλωστε τις περισσότερες των ρυθμίσεων τις μεταθέτετε στο μέλλον. Εκείνο που έχει σημασία είναι ότι αυτά που είναι να πάρετε τώρα τα παίρνουμε τώρα κι εκείνα που είναι να δώσετε τα μεταθέτετε στο μέλλον.

Θα καταθέσω, επίσης, στα Πρακτικά τις διατάξεις εκείνες που οφείλατε να τις εφαρμόσετε και οι οποίες θα εξυγιάναν και θα ανόρθωναν το ασφαλιστικό σύστημα. Όμως, δεν το κάνατε.

Πολλά ερωτήματα βάλανε χθες το βράδυ. Εγώ βεβαίως δεν θέλω να πετάω χαρτιά όπως εντυπωσιακά κάνατε. Άλλωστε είσθε πολύ καλός, κύριε Ρέππα, στα επικοινωνιακά και πρέπει ο κ. Σημίτης και το ΠΑΣΟΚ να σας οφείλουν χάριτες για τον τρόπο με τον οποίο χειριστήκατε το θέμα, αλλά το ντύσιμο, το πακέτο, το περιτύλιγμα, την ουσία δεν μπορεί να την κρατήσει.

Λέγατε στις 25 Απριλίου 2001, κύριε Υπουργέ των Κοινωνικών Ασφαλίσεων: «...ότι όλοι συμφωνούμε ότι αυτές οι πρωτοβουλίες πρέπει να αναληφθούν τώρα και να μη μετατεθούν χρονικά...». Λέγατε στις 20 Απριλίου 2001: «...είναι γεγονός ότι το ασφαλιστικό σύστημα της χώρας –κάτι ανάλογο συμβαίνει και σε άλλες χώρες της Ευρώπης απαιτεί απ' όλους μας να αναλάβουμε πρωτοβουλίες. Ήρθε η ώρα, λοιπόν, να βάλουμε» τον δάκτυλο επί τον τύπον των ήλων». Η ώρα αυτή είναι ώρα ευθύνης. Άρα θα πρέπει να αντιμετωπίσουμε τα διαδραστικά θέματα με νηφάλιο διάλογο, αποφεύγοντας τα πυροτεχνήματα». Αλλά μετά την πλήρη ανάκρουση των λύσεων που έδιναν τις συντάξεις μετά θάνατο χρησιμοποιείτε τα πυροτεχνήματα και το κάνατε πάρα πολλές φορές. Θα μπορούσα να σας αναφέρω αρκετές από τις ρυθμίσεις αυτές. Σας το είπα και την προηγούμενη φορά στη Διαρκή Επιτροπή, ότι στον ελληνικό λαό μένει η συμφωνία που είχατε κάνει στην κυβερνητική επιτροπή και στο εκτελεστικό γραφείο του ΠΑΣΟΚ. Αυτά είναι τα ερωτήματα στα οποία πρέπει να κληθείτε να απαντήσετε και όχι αυτά τα ερωτήματα τα οποία βάζετε εσείς.

Τώρα σε ό,τι αφορά, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, τη Νέα Δημοκρατία και την παραμονή της ή όχι στη συνέχισή της συζήτησης. Και ο Κοινοβουλευτικός μας Εκπρόσωπος ο κ. Κακλα-

μάνης, αλλά και ο εισηγητής μας ο κ. Γιακουμάτος που έκαναν μια εξαιρετική δουλειά και μέσα στην Εθνική Αντιπροσωπεία και εκτός αυτής, ξεκαθάρισαν δύο πράγματα: Εμείς παραμείναμε και στη Διαρκή Επιτροπή, αποκαλύψαμε την επιπολαιότητα και την προχειρότητα με την οποία συντάξατε αυτό το νομοσχέδιο και ότι αυτό αποτελεί μη λύση, μείναμε σε τρεις συνεδριάσεις, είμαστε και χθες εδώ με πρώτο τον Πρόεδρο της Νέας Δημοκρατίας και σήμερα εδώ για να αποδομήσουμε την προσπάθεια την οποία κάνετε για να παραπλανήσετε τον ελληνικό λαό ότι του επιλύετε το ασφαλιστικό πρόβλημα ενώ κατά την άποψη τη δική μας δημιουργείτε και μεγαλύτερη ανασφάλεια και μεγαλύτερους κινδύνους από τις παρεμβάσεις τις οποίες κάνετε.

Θα πω και πάλι, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, ότι λύσεις χωρίς λεφτά δεν μπορεί να υπάρξουν. Εκτός εάν εσείς μπορούσατε το 2002 να ανατρέψετε τον αβδηριτισμό, να φτιάχνετε δηλαδή ωραίες δεξαμενές, ωραίες βρύσες, αλλά το νερό να μην υπάρχει είτε για να υδρεύσει είτε για να αρδεύσει. Αυτό είναι μια πραγματικότητα. Απόδειξη αυτού του οποίου λέω είναι ότι δεν μας πείσατε γιατί τώρα τα δάνεια και τα ομόλογα για το μέλλον αποτελούν λύση όταν δέκα χρόνια συγκεκριμένες υποχρεώσεις σας ύψους 3,5 χιλιάδων δισεκατομμυρίων δραχμών δεν τις ικανοποιήσατε προς τους ασφαλιστικούς οργανισμούς..

Ασχοληθήκατε τώρα με το ΙΚΑ. Καταργείτε από κει την τριμερή χρηματοδότηση. Θα το μετανιώσετε στο μέλλον. Την αφήνετε για όλους τους άλλους ασφαλιστικούς οργανισμούς –και εκεί χρωστάτε– και κινδυνεύουν να χρεοκοπήσουν και το ΤΕΒΕ και το Ταμείο Νομικών και μια σειρά από άλλα ταμεία που δεν παίρνουν την υποχρέωση του κράτους. Αν, λοιπόν, μέχρι σήμερα δεν δείξατε αξιοπιστία προς την πλευρά των ασφαλισμένων και των συνταξιούχων και των ταμείων, τι είναι εκείνο που θα σας κάνει τώρα και στο εξής και για όσο χρόνο θα είσθε Κυβέρνηση για να φανείτε συνεπείς;

Σας γνωρίζει λοιπόν ο ελληνικός λαός. Υπήρξατε ασυνεπείς, υπήρξατε επιπόλαιοι στην προσέγγιση των θεμάτων. Δημιουργήσατε ανασφάλεια στους πολίτες με συνέπεια η έξοδος των υπαλλήλων εν όψει των ρυθμίσεων από την ασφαλιστική τρομοκρατία που δημιουργήσατε με τις διαρροές των σεναρίων, έκαναν πολύ μεγαλύτερη δουλειά ακόμη και από τις χειρότερες των ρυθμίσεων που θα φέρνατε. Διπλασιάστηκε ο ρυθμός εξόδου στη σύνταξη. Πολλά ταμεία ιδιαίτερα στο χώρο των δημοσίων υπαλλήλων κινδυνεύουν να ανατιναχθούν στον αέρα από τον αυξημένο αριθμό που βγήκαν στη σύνταξη για να προλάβουν τα χειρότερα που περίμεναν. Αυτή είναι μια πραγματικότητα την οποία ούτε εσείς μπορείτε να ανατρέψετε όποια επιχειρήματα και να χρησιμοποιήσετε. Γι' αυτό η Νέα Δημοκρατία αυτό το νομοσχέδιο το καταψηφίζει.

(Στο σημείο αυτό ο Βουλευτής κ. Δ. Σιούφας καταθέτει για τα Πρακτικά τα προαναφερθέντα έγγραφα, τα οποία βρίσκονται στο αρχείο του Τμήματος Γραμματείας της Διεύθυνσης Στενογραφίας και Πρακτικών της Βουλής)

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα της Νέας Δημοκρατίας)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Κωνσταντίνος Βρεττός): Ο κ. Πάγκαλος έχει το λόγο.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΠΑΓΚΑΛΟΣ: Κυρίες Πρόεδρε, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, τύχη αγαθή μου επιτρέπει να ομιλήσω αμέσως μετά τον κ. Σιούφα, ο οποίος πέραν του ότι είναι πάντα ένας ενδιαφέρων ομιλητής, είναι και υπεύθυνος και για την προηγούμενη απόπειρα μεταρρύθμισης –ή μεταρρύθμιση, αν θέλετε– να την πούμε έτσι– η οποία έγινε από την Κυβέρνηση της Νέας Δημοκρατίας κατά τη διάρκεια της τριετίας που κυβέρνησε τον τόπο, το 1990-1993.

Εγώ είχα πει ότι –και ξέρω ότι αυτό δεν ήταν ευχάριστο σε μερικούς οι οποίοι θεωρούν ότι πρέπει οι σχέσεις των πολιτικών παρατάξεων να είναι μία μόνιμη και διηνεκής ανταλλαγή ύβρεων και χαρακτηρισμών– πολλά απ' αυτά τα στοιχεία της μεταρρύθμισης Σιούφα κακώς τα καταργήσαμε και ότι έπρεπε να τα αξιοποιήσουμε στα πλαίσια δικών μας πολιτικών για να πάμε παραπέρα. Είχα πει ότι η ασυνέχεια που δημιουργήθηκε με τον τρόπο αυτόν έκανε κακό στην ισορροπία του ασφαλιστικού τομέα. Και αυτό το αναγνωρίζουμε πολλοί από μας στις εσωτερικές μας συζητήσεις, αν και το λέμε με δυσκολία δημόσια. Εγώ

το λέω δημόσια και αδιαφορώ για την κριτική αυτού του είδους.

Θέλω όμως να πω ότι θυμήθηκα, ακούγοντας τον κ. Σιούφα, τον υπέροχο αυτό ηθοποιό στο θαυμάσιο κινηματογραφικό έργο «Οι Γερμανοί Ξανάρχονται», ο οποίος εγύριζε και έλεγε «Άνθρωποι, άνθρωποι, προς τι το μίσος και ο αλληλοσπαρσμός;». Όλοι τον έχουμε δει και όλοι έχουμε απολαύσει αυτή τη θαυμάσια εκδήλωση φιλοσοφικής απορίας.

Και το λέω αυτό, διότι άκουσα τον κ. Σιούφα να λέει ότι το νομοσχέδιο αυτό θα είναι νόμος του κράτους. Και επομένως, εφόσον θα είναι νόμος του κράτους, εμείς –είπε– θα τον εφαρμόσουμε, θα τον αποδεχθούμε και βεβαίως μπορεί κάποια στιγμή μερικά από τα στοιχεία του να τα αναθεωρήσουμε. Μα, αυτό θα ίσχυε επίσης εάν εξελέγετο το ΠΑ.ΣΟ.Κ. στις επόμενες εκλογές.

Προφανώς, νόμοι τέτοιου είδους εφαρμόζονται για κάποιο χρονικό διάστημα, εκτιμώνται τα αποτελέσματά τους και προβαίνουμε στις αναγκαίες προσαρμογές. Νόμοι τέτοιου είδους δεν είναι συνταγματικά κείμενα ούτε έχουν καμία ηθική ή ιδεολογική βαρύτητα. Είναι νόμοι πρακτικοί, για να λύσουν συγκεκριμένα προβλήματα.

Και βεβαίως, αυτό που είπε ο κ. Σιούφας είναι χαρακτηριστικό. Νομίζω, δηλαδή, ότι η όλη όξυνση της ατμόσφαιρας, την οποία ζήσαμε χθες και ακούσαμε και διάφορους χαρακτηρισμούς, είναι απλώς για το θααθήναι. Είναι πράξεις –θα μου επιτρέψετε να τις πω– «ασύνετες» και «επιπόλαιες», για να χρησιμοποιήσω δύο λέξεις που χρησιμοποίησε ο κ. Σιούφας.

Διότι τι άλλο είναι η κοινή πορεία με το ΚΚΕ των συνδικαλιστών που ανήκουν στο χώρο της Αξιωματικής Αντιπολίτευσης, όταν οι θέσεις τους είναι εκ διαμέτρου αντίθετες;

Και το ΚΚΕ, του οποίου την άποψη σέβομαι, και μερικοί συνδικαλιστές από το δικό μας χώρο έχουν την άποψη ότι δεν έπρεπε καν να επιφέρουμε αυτές τις διορθώσεις, τις οποίες επιφέρει το υπό συζήτηση νομοσχέδιο, αλλά έπρεπε να πάμε παραπέρα, στο δρόμο που έχουμε χαράξει, δηλαδή στο δρόμο που δημιουργήσε τα ελλείμματα μέχρι τώρα. Σεβαστή η άποψη.

Είναι όμως προφανές ότι η άποψη της Νέας Δημοκρατίας είναι ότι οι διορθώσεις αυτές που θα επιφέρει το νομοσχέδιο –το οποίο τους βολεύει μεν, αλλά το καταψηφίζουν, αν και θα το εφαρμόσουν– θα είναι προς την αντίθετη κατεύθυνση! Θα είναι προς την κατεύθυνση για πιο πολλές περικοπές, για μεγαλύτερη μείωση της δημόσιας χρηματοδότησης του ασφαλιστικού τομέα.

Και η κατεύθυνση αυτή φαίνεται και από τις ομιλίες τους. Η θαυμάσια ομιλία του συμπολίτη μου κ. Μπούρα ήταν χαρακτηριστική, διότι αυτός ανέφερε και συγκεκριμένους τομείς και συγκεκριμένες ενέργειες όπου πρέπει να πάμε παραπέρα προς την κατεύθυνση της περικοπής δικαιωμάτων, της μείωσης των χρηματοδοτήσεων, της δραστικής, όπως ελέχθη, αντιμετώπισης των ελλειμμάτων.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, το προηγούμενο εγχείρημα, το οποίο προκάλεσε μεγάλες, όπως ξέρετε, αντιδράσεις και είχε και περιπετειώδεις συνέπειες για μερικούς από μας στον κυβερνητικό χώρο, είχε ένα ελάττωμα: ήταν ένα επιστημονικό κατασκευάσμα, ένα μοντέλο. Ήταν ένα μοντέλο εικοσιεπταετίας, μέχρι το 2027 και όχι πεντηκονταετίας, όπως είπε ο κύριος Πρωθυπουργός. Δεν ξέρω γιατί το είπε, πιθανόν να υπάρχει κάποιος λόγος, αλλά εγώ δεν βλέπω τέτοιο νόημα.

Εγώ αυτό που έχω υπόψη μου είναι ότι η πρόταση του κ. Γιαννίση πρόβλεπε μέχρι το 2027. Μοντέλο όμως για τόσο μεγάλο χρονικό διάστημα με σταθερή τεχνολογία και σταθερές κοινωνικές συνθήκες δεν μπορείς να κάνεις στα οικονομικά γιατί πέφτεις έξω. Δεν γνωρίζουμε τι θα συμβαίνει το 2027. Μπορώ να σας πω μερικά πράγματα, τα οποία θεωρώ πιθανότατα. Θα έχουμε π.χ. τρία ή τέσσερα εκατομμύρια μετανάστες το 2027, θα δουλεύει ίσως το 80% των γυναικών, ότι το 1/3 των εργαζομένων θα δουλεύει ενδοχόμενα με διακεκομμένο ωράριο ή κατ'οίκον ή μέσω συστημάτων τηλεματικής στο σπίτι του ή σε απόσταση από το χώρο εργασίας του. Θα υπάρχουν δηλαδή τελείως απρόβλεπτες σήμερα συνθήκες στην αγορά εργασίας, οι οποίες καθιστούν αδύνατη την κατάστρωση ενός μοντέλου ασφαλιστικού για εκείνη την εποχή. Οι βασικές όμως αρχές δεν

θα έχουν αλλάξει και γι' αυτό πιστεύω ότι ο δρόμος που χαράζουμε μ' αυτό το νομοσχέδιο βασίζεται σε αυτές τις βασικές αρχές. Και αυτές τις βασικές αρχές, όποιος θέλει να έχει μια καθαρή θέση επί του ασφαλιστικού, πρέπει να τις συνομολογήσει. Ποιες είναι αυτές; Θα υπάρχει επαρκής δημόσια χρηματοδότηση με αναδιανεμητικό ρόλο; Διότι αλλιώς η φιλελεύθερη λύση του προβλήματος είναι πολύ απλή και δεν έχουμε κανένα πρόβλημα. Ο καθένας ασφαρίζει τον εαυτό του και μερικοί, είτε γιατί δεν προνοούν είτε γιατί δεν μπορούν, δεν είναι ασφαλισμένοι και είναι στο περιθώριο της κοινωνίας.

Το ασφαλιστικό σύστημα έχει μία αναδιανεμητική λειτουργία, όπως και το φορολογικό σύστημα. Παίρνει από μερικούς παραπάνω απ' ό,τι θα έπρεπε να πληρώνουν και το δίνει σε αυτούς που δεν μπορούν να καλυφθούν για διάφορους λόγους. Αυτό το συνομολογούμε ως βασική αρχή; Θα πορευτούμε προς αυτήν την κατεύθυνση ή θα πορευτούμε προς την κατεύθυνση της φιλελεύθερης αντιμετώπισης του θέματος, η οποία ισχύει σε πολλές χώρες της Ευρώπης, σε πολύ μεγαλύτερο βαθμό απ' ό,τι ισχύει εδώ, ισχύει στις ΗΠΑ, ισχύει στην Ιαπωνία και λατρεύεται από ορισμένους εγκεφάλους της φιλελεύθερης παράταξης η οποία εκτρέπει το κόμμα της Αξιωματικής Αντιπολίτευσης; Δεν θέλω να πω ότι είναι θέσεις του κόμματος, είναι θέσεις βασικών διανοουμένων του χώρου αυτού, τις οποίες κατά καιρούς διαβάζουμε και θαυμάζουμε γιατί μερικές απ' αυτές είναι πολύ ευφυείς προσεγγίσεις.

ΝΙΚΗΤΑΣ ΚΑΚΛΑΜΑΝΗΣ: Και του δικού σας χώρου.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΠΑΓΚΑΛΟΣ: Δε γνωρίζω, κύριε Κακλαμάνη, στο χώρο το δικό μας να υπάρχει διανοούμενος ο οποίος να λέει ότι πρέπει να καταργηθεί η δημόσια χρηματοδότηση του ασφαλιστικού συστήματος και ο αναδιανεμητικός του ρόλος. Αν έχετε υπόψη σας κανένα...

ΝΙΚΗΤΑΣ ΚΑΚΛΑΜΑΝΗΣ: Ο κ. Σπράος.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΠΑΓΚΑΛΟΣ: Ο κ. Σπράος δεν είναι στέλεχος του ΠΑΣΟΚ και νομίζω ότι δεν θα δεχόταν ποτέ να τον διορίσετε σοσιαλιστή. Ο κ. Σπράος είναι ένας τεχνοκράτης ομογενής, τον οποίο καλέσαμε από την Αγγλία να μας βοηθήσει και μας έδωσε τις συμβουλές του, όπως θα μπορούσατε και σεις να καλέσετε οποιονδήποτε, όπως κάλεσε ο μακαρίτης Κωνσταντίνος Καραμανλής τον Ανδρέα Παπανδρέου τότε και τον διόρισε σε μία θέση οικονομικού συμβούλου. Δε νομίζω ότι αυτό προϋποθέτει και πολιτική συμφωνία.

Το δεύτερο θέμα, στο οποίο επίσης μπορούμε να συμφωνήσουμε όλοι, είναι ότι δεν μπορεί να υπάρχουν ελλείμματα και δεν μπορούν τα ελλείμματα να διαιωνίζονται και να αυξάνονται. Αυτό δεν είναι μόνο δικό μας θέμα. Διότι εδώ η συζήτηση παίρνει μερικές φορές μια μορφή έντονα νησιωτική, θα την πω, και εννοώ τη μεμονωμένη άγρια νήσο στην οποία μπορεί να κατοικεί ένας Ροβινσών και να σκέπτεται μόνος του το μέλλον. Μα, δεν εξαρτάται από μας αν θα έχουμε ελλείμματα και τα ελλείμματα θα έχουμε. Αυτό είναι ένα θέμα, από τη στιγμή που μετέχουμε στην Οικονομική Νομισματική Ένωση, ευρωπαϊκό, που αφορά όλες τις χώρες. Δεν θα γίνουν ανεκτά τα ελλείμματα αυτά. Δεν μπορεί να γίνουν ανεκτά και το ξέρουμε όλοι. Δεν είναι ότι μας κατευθύνουν και μας αναγκάζουν ή μας διατάσσουν, απλώς έχουμε ένα κοινό νόμισμα και ο καθένας που το θέτει σε κίνδυνο αναπτύσσοντας ελλείμματα πέραν του δέοντος ακόμη και σε μια μικρή οικονομία όπως είναι η Ελλάδα τιθασεύεται και πειθαρχείται. Πρέπει τα ελλείμματα να αντιμετωπίζονται και το νομοσχέδιο αυτό τα αντιμετωπίζει.

Πολύ έμμεσα, πολύ μερικά σε τρία ή τέσσερα χρόνια θα πρέπει να δούμε νέες ρυθμίσεις και θα πρέπει ίσως να αρχίσουμε από τώρα τη συζήτηση με τους κοινωνικούς φορείς. Αλλά, εν πάση περιπτώσει, γίνεται μία κάποια τιθάσευση αυτών των ελλειμμάτων.

Το τρίτο θέμα νομίζω είναι το ότι πρέπει να δεχτούμε ως απαράβατες αρχές πως δεν μπορεί να αυξηθεί η ηλικία συνταξιοδότησης –στον κόσμο που ζούμε– για τους ήδη εργαζομένους, γιατί έχουν μπει στην αγορά εργασίας με ορισμένα δεδομένα. Ούτε μπορεί να μειωθεί, γιατί είναι απαραίτητο σε σχέση με την αύξηση της ανθρώπινης ζωής και την αύξηση του μήκους της ανθρώπινης δραστηριότητας σε χρόνο.

Επίσης, πρέπει να δεχτούμε ότι δεν μπορούμε να εξισώσουμε τις γυναίκες, χωρίς να λάβουμε υπόψη μας την υπερεργασία την οποία καταβάλλουν λόγω της ιδιότητας που έχουν να αναπαράγουν, την ιδιότητα της μητρότητας και ό,τι αυτή συνεπάγεται. Αυτή είναι άμισθος ως επί το πλείστον εργασία, παράλληλη εργασία που αφορά το μισό της κοινωνίας μας. Οι γυναίκες πρέπει να έχουν μία ασφαλιστική ανταπόκριση αυτής της παραγωγικής τους δραστηριότητας. Είναι έντονα παραγωγική η δραστηριότητά τους, όχι όπως παλιά που ήταν υπόθεση του κάθε οικογενειάρχη. Τώρα είναι υπόθεση ολόκληρης της κοινωνίας.

Νομίζω ότι αν συμφωνήσουμε σε αυτά –μπορούμε να πείσουμε λίγο πιο εδώ ή λίγο πιο εκεί-, αλλά πραγματικά δεν βλέπω το λόγο γιατί να υπάρχουν τέτοιες εξάρσεις, φανατικές αποστροφές και κυρίως γιατί να συμβαδίζετε, αν και είστε λίγοι. Εγώ έχω το γραφείο μου εις θέση από την οποία διέρχονται όλες οι δηλώσεις και έχω ένα σύστημα που τις μετρώ, ανάμεσα σε δύο σημεία του ορίζοντα. Δεν είστε πάνω από τριάντα ή σαράντα χιλιάδες διαδηλωτές, με τις πιο αισιόδοξες εκτιμήσεις.

ΝΙΚΗΤΑΣ ΚΑΚΛΑΜΑΝΗΣ: Η Κυβέρνηση ανακοίνωσε έξι χιλιάδες.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΠΑΓΚΑΛΟΣ: Εγώ δεν είμαι η Κυβέρνηση. Σας δίνω τη δική μου εκτίμηση. Αν θέλετε ελάτε μία μέρα να σας δείξω πώς μετρώ τα νούμερα, περιλαμβάνω και τα κενά και μετρώ το μήκος του πράγματος. Το πάθος ήταν πολύ χαμηλό, όπως μπορούσε κανείς να προβλέψει μία τόσο ζεστή ημέρα, αλλά κυρίως εγώ έμεινα αποσβολωμένος βλέποντας να παρελαύνουν τμήματα εμπνεόμενα, προφανώς, από τις θέσεις του Κομμουνιστικού Κόμματος και έπειτα τμήματα εμπνεόμενα από τις θέσεις της Νέας Δημοκρατίας και να κραυγάζουν –κατ' ανάγκη οι άνθρωποι- συνθήματα τα οποία αλληλογροθοκοπούντο κατά τρόπο πρωτοφανή.

Νομίζω ότι αυτός δεν είναι τρόπος για να κάνει κανείς αντιπολίτευση, ούτε τρόπος για να πείσει για τη σύνεση και τη σοβαρότητά του ως Αξιωματική Αντιπολίτευση με προοπτικές διεκδίκησης της εξουσίας. Γιατί αυτός είναι ο ρόλος της Αξιωματικής Αντιπολίτευσης. Αλλά η εξουσία δεν πέφτει ως «ώριμο φρούτο», πρέπει να το κερδίσουμε. Και η στάση της Νέας Δημοκρατίας σε αυτό το νομοσχέδιο νομίζω την απομακρύνει από την εξουσία, προς μεγάλη χαρά ημών των υπολοίπων.

Ευχαριστώ πολύ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΠΑΣΟΚ)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Κωνσταντίνος Βρεττός): Ο Υπουργός Εργασίας και Κοινωνικών Ασφαλίσεων κ. Δημήτριος Ρέππας έχει το λόγο.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΡΕΠΠΑΣ (Υπουργός Εργασίας και Κοινωνικών Ασφαλίσεων): Κυρία και κύριοι συνάδελφοι, η πολιτική στάση την οποία επέλεξε η Νέα Δημοκρατία, αλλά και το Κομμουνιστικό Κόμμα, είναι μία στάση κοινοβουλευτικού σκασιαρχείου. Μία στάση η οποία είναι υποδεέστερη της ευθύνης που πρέπει να διακατέχει ένα πολιτικό κοινοβουλευτικό κόμμα, όταν στη Βουλή συζητείται ένα κατά κοινή αναγνώριση τόσο σημαντικό ζήτημα όπως αυτό της κοινωνικής ασφάλισης.

Η Αξιωματική Αντιπολίτευση γνωρίζει ότι για την επιλογή της αυτή θα καταβάλει πολιτικό κόστος, όμως –και γι' αυτό ακριβώς το κάνει, γι' αυτό επέλεξε αυτήν τη στάση- γνωρίζει επίσης ότι το πολιτικό κόστος το οποίο εκ των πραγμάτων θα καταβάλει θα είναι πολύ μεγαλύτερο αν παραμείνει στην Αίθουσα και έτσι αποκαλυφθεί ότι πίσω από το φιλολαϊκό προσωπείο, με το οποίο παρουσιάζονται πολλοί Βουλευτές της, κρύβεται μία πολιτική για την κοινωνική ασφάλιση αντικοινωνική και αντιλαϊκή, σαν αυτή άλλωστε που η Νέα Δημοκρατία έχει θεσπίσει.

Ο Γραμματέας της Κοινοβουλευτικής Ομάδας της Νέας Δημοκρατίας –τον οποίον τιμώ ιδιαίτερα- και ο Κοινοβουλευτικός Εκπρόσωπος της Νέας Δημοκρατίας –το ίδιο αγαπητός και αξιόλογος- είπαν: «Έχει θετικά αυτό το νομοσχέδιο». Μάλιστα ο Κοινοβουλευτικός Εκπρόσωπος γι' αυτήν τη συζήτηση εξεδίκευσε. Αναφέρθηκε συγκεκριμένα στο ότι: «Όσον αφορά το αναλογιστικό κέντρο, όσον αφορά τα κίνητρα για την προαιρετική παραμονή στην εργασία, όσον αφορά τη δημιουργία του λεγόμενου τρίτου πυλώνα, η Νέα Δημοκρατία έχει ταυτώσμες

θέσεις». Εμείς περίπου έχουμε αντιγράψει τις δικές της θέσεις.

Αν είναι έτσι, όπως ισχυρίζεστε, το θέμα, γιατί δεν ψηφίζετε αυτές τις διατάξεις; Γιατί ό,τι είναι θετικό δεν το στηρίζετε και δεν συμβάλετε ώστε και εκείνο που θεωρείτε ότι είναι αρνητικό να το υπερβούμε με έναν τρόπο ο οποίος θα είναι εποικοδομητικός, ο πιο αποτελεσματικός; Όμως αυτό το οποίο η Νέα Δημοκρατία προσπαθεί να αποκρύψει και να συγκαλύψει με τη φυγή της από την Αίθουσα, το ομολόγησαν εμμέσως πλην σαφώς οι εύγλωττοι, διά του τρόπου που μίλησαν, εκπρόσωποί της.

Αφού, λοιπόν, αυτά είναι τα θετικά του νομοσχεδίου τα οποία δέχθηκαν ότι δεν θα καταργήσουν, αν και όταν γίνουν Κυβέρνηση, ομολόγησαν ευθέως ότι κάποια άλλα τα οποία δεν τα έχουν μέσα στο φυλλάδιό τους ως προτάσεις, αλλά περιλαμβάνονται σ' αυτό το νομοσχέδιο, δεν τα θεωρούν θετικά και αυτά θα τα καταργήσουν.

Τι θα καταργήσουν δηλαδή; Το ποσοστό αναπλήρωσης, το 70%. Θέλουν να επανέλθει στο 60%, όπως το καθιέρωσαν με το ν. 2084. Θα καταργήσουν την αύξηση των ορίων των κατώτερων συντάξεων.

ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ ΓΙΑΚΟΥΜΑΤΟΣ: 152.000.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΡΕΠΠΑΣ (Υπουργός Εργασίας και Κοινωνικών Ασφαλίσεων): Θα την επαναφέρουν στο επίπεδο το ανταποδοτικό των περίπου σαράντα πέντε χιλιάδων δραχμών, που προέβλεπε ο ν. 2084. Θα καταργήσουν τα τριακοστά πέμπτα για τον υπολογισμό της σύνταξης των δημοσίων υπαλλήλων, θα επανέλθουν στα πεντηκοστά. Θα καταργήσουν τις νέες ρυθμίσεις για την υποστήριξη της μητέρας στην περίοδο της μητρότητας. Θα καταργήσουν ρυθμίσεις για τα βαρέα και ανθυγιεινά επαγγέλματα. Θα καταργήσουν ρυθμίσεις βάσει των οποίων αναγνωρίζεται η απόδοση ανταποδοτικής αναλογικής σύνταξης σε εκείνους που έχουν συμπληρώσει τουλάχιστον τρεις χιλιάδες ένσημα, ενώ μέχρι σήμερα το όριο βρίσκεται στα τέσσερις χιλιάδες ένσημα.

Γι' αυτά δεν πήρατε θέση, ούτε το φυλλάδιό σας αναφέρεται συγκεκριμένα ούτε εσείς μιλάτε συγκεκριμένα. Προφανώς όλα αυτά και άλλα ακόμη, τα οποία παραλείπω να αναφέρω τώρα, τα συμπεριλαμβάνετε στα αρνητικά των ρυθμίσεων που προωθούνται. Και αυτά ως αρνητικά, κατά τη δική σας άποψη, θα τα καταργήσετε. Και επειδή δεν θέλετε να το πείτε αυτό κατά την κατ' άρθρον συζήτηση αποχωρείτε, φεύγετε από την Αίθουσα. Αυτός είναι ο ρόλος που έχετε επιφυλάξει για τον εαυτό σας;

Θα μου επιτρέψετε να πω ότι η συζήτηση που κάναμε κατά την επίσκεψη των εκπροσώπων της Νέας Δημοκρατίας στο Υπουργείο Εργασίας ήταν μια συζήτηση ειλικρινής. Όμως, η συζήτηση αυτή υπονομεύθηκε πριν καν ξεκινήσει. Επειδή αναφέρθηκε ο πολύ αγαπητός μου Κοινοβουλευτικός Εκπρόσωπος της Νέας Δημοκρατίας σ' αυτό το θέμα, καταθέτω αυτή τη δήλωση στα Πρακτικά, για να δείτε από ποια αντίληψη εμφορείται η Νέα Δημοκρατία για ένα τέτοιο ζήτημα το οποίο χρήζει συναινετικής προσέγγισης και αντιμετώπισης. Διένειμαν στα μέσα ενημέρωσης μια δήλωση η οποία είχε τυπωθεί και εδόθη στους δημοσιογράφους πριν αρχίσει η συνάντησή μας.

ΝΙΚΗΤΑΣ ΚΑΚΛΑΜΑΝΗΣ: Διαβάστε την να την ακούσουν οι συνάδελφοι.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΡΕΠΠΑΣ (Υπουργός Εργασίας και Κοινωνικών Ασφαλίσεων): Βεβαίως, θα τη διαβάσω, με μεγάλη χαρά και θα την καταθέσω.

Έκαναν την ακόλουθη δήλωση: «Η σημερινή συνάντηση που έγινε με πρωτοβουλία της Κυβέρνησης, σε καμία περίπτωση δεν σημαίνει έναρξη διαλόγου μ' αυτήν». Και καταλήγει: «Η Νέα Δημοκρατία αρνείται να συμμετάσχει σε αυτό το παιχνίδι των εντυπώσεων που υποθηκεύει το μέλλον της ασφάλισης».

Το καταθέτω για τα Πρακτικά.

(Στο σημείο αυτό ο Υπουργός Εργασίας και Κοινωνικών Ασφαλίσεων κ. Δημήτριος Ρέππας καταθέτει για τα Πρακτικά το προαναφερθέν έγγραφο, το οποίο έχει ως εξής:

«Ο Συντονιστής της ΟΔΕ Κοινωνικών Υποθέσεων, Βουλευτής Α' Αθηνών, κ. Ν. Κακλαμάνης και οι υπεύθυνοι του Τομέα Εργασίας και Κοινωνικών Ασφαλίσεων, Βουλευτών Β' Αθηνών, κ. Γ. Γιακουμάτος, μετά τη συνάντηση που είχαν με τον Υπουργό Εργασίας και Κοινωνικών Ασφαλίσεων κ. Δ. Ρέππα, έκαναν την

ακόλουθη δήλωση:

«Η σημερινή συνάντηση, που έγινε με πρωτοβουλία της Κυβέρνησης, σε καμία περίπτωση δεν σημαίνει έναρξη διαλόγου μ' αυτήν.

Ευθύνη της Νέας Δημοκρατίας, ευθύνη όλων μας είναι να προασπίσουμε το συμφέρον του Ελληνικού Λαού και να απαιτήσουμε από την Κυβέρνηση να στηρίξει λύσεις, που δεν θα δίνουν μια παράταση ζωής, που δεν θα μεταθέτουν το πρόβλημα στις επόμενες Κυβερνήσεις, αλλά μια βαθιά ανάσα για τις επόμενες δεκαετίες.

Το ζητούμενο είναι ένα δίκαιο, αποδοτικό και βιώσιμο Ασφαλιστικό Σύστημα. Πάνω απ' όλα, πρέπει να δώσουμε στον κάθε εργαζόμενο τη βεβαιότητα ότι δεν θα αδικηθεί, ότι οι κόποι της ζωής του δεν θα πάνε χαμένοι. Με αυτό το στόχο, από τον περασμένο Απρίλιο, συμμετέχουμε στο διάλογο και καταθέσαμε ολοκληρωμένες προτάσεις.

Όμως η Κυβέρνηση όχι μόνο είναι αναξιόπιστη, γιατί άλλα πρότεινε προ έτους και εντελώς διαφορετικά λέει τώρα, αλλά αρνείται να εκπληρώσει τις υποχρεώσεις της που απορρέουν από την τριμερή χρηματοδότηση, θεσμοθετημένη από τη Νέα Δημοκρατία.

Δυστυχώς για άλλη μια φορά αφήνει απλήρωτους λογαριασμούς και δίνει ακάλυπτες επιταγές στους ασφαλισμένους.

Η Νέα Δημοκρατία αρνείται να συμμετάσχει σε αυτό το παιχνίδι των εντυπώσεων που υποθηκεύει το μέλλον της Ασφάλισης».

ΝΙΚΗΤΑΣ ΚΑΚΛΑΜΑΝΗΣ: Δεν διαβάσατε όμως όσα γράφονταν ενδιάμεσα.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΡΕΠΠΑΣ (Υπουργός Εργασίας και Κοινωνικών Ασφαλίσεων): Στη διάθεσή σας. Θέλετε; Αν μου δώσετε τον χρόνο, τη διαβάζω ολόκληρη.

Είναι δυνατόν, χωρίς να έχει γίνει η συνάντηση και η συζήτηση, χωρίς να έχετε τη δυνατότητα με βάση τα πραγματικά στοιχεία να οδηγηθείτε σε ένα συμπέρασμα, να δηλώνετε ότι αρνείστε να συμμετάσχετε σ' αυτόν το διάλογο; Αυτή είναι η θέση ευθύνης που έχετε για ένα τόσο σημαντικό ζήτημα;

ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ ΓΙΑΚΟΥΜΑΤΟΣ: Έτσι νομίζετε. Θα πάρете απάντηση.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΡΕΠΠΑΣ (Υπουργός Εργασίας και Κοινωνικών Ασφαλίσεων): Έχουμε πει κατ' επανάληψη ότι το θέμα της κοινωνικής ασφάλισης είναι ένα σημαντικό θέμα.

ΝΙΚΗΤΑΣ ΚΑΚΛΑΜΑΝΗΣ: Δεν δημοσιοποιήσατε όλη την κουβέντα που είχαμε.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΡΕΠΠΑΣ (Υπουργός Εργασίας και Κοινωνικών Ασφαλίσεων): Μη με διακόπτετε, σας παρακαλώ πολύ. Εκτός αν θέλετε να κάνουμε άλλου είδους διάλογο, στον οποίο είμαι ανθεκτικός, τον προτιμώ, αλλά όχι υπό την πίεση του χρόνου.

Αυτό το οποίο έχει σημασία είναι να πούμε ότι ένα τέτοιο θέμα, όπως είναι η κοινωνική ασφάλιση, πρέπει να το προσεγγίσουμε με ορίζοντα δεκαετιών ασφαλώς, στο πλαίσιο προβλέψεων όμως που έχουν στέρεη βάση, όχι στο πλαίσιο επιθυμιών ή κατασκευών και βέβαια με έναν τέτοιο τρόπο στον οποίο συμμετέχουν όλοι: και οι πολιτικές δυνάμεις και οι κοινωνικοί φορείς και οι γενιές που απήλθαν από την παραγωγή και αυτές που είναι στην παραγωγή και οι γενιές που ακολουθούν.

Αυτό επιβάλλει μια συναινετική προσέγγιση. Με αυτόν τον τρόπο επιδιώξαμε να αντιμετωπίσουμε το θέμα, το οποίο από την πρώτη στιγμή είπαμε ότι είναι κοινωνικό ζήτημα, που έχει και μια οικονομική πτυχή -που βεβαίως και πρέπει να την αντιμετωπίσουμε και το κάνουμε- και όχι ένα δημοσιονομικό πρόβλημα, ένα ταμειακό πρόβλημα, το οποίο πρέπει -προκειμένου να το λύσουμε- να μας οδηγήσει στην αποδοχή -αδιαμαρτύρητα κιόλας- οποιασδήποτε κοινωνικής συνέπειας.

Γιατί και η Ευρωπαϊκή Ένωση, όπως αποκαλυπτικά αναφέρεται στη Σύνοδο Κορυφής και στην απόφαση που έλαβε η Ευρωπαϊκή Ένωση στο Λάακεν, μιλά για την κοινωνική επάρκεια των συντάξεων ως βασικό στοιχείο για τη διασφάλιση της κοινωνικής συνοχής σε μια κοινωνία γενικότερα, αλλά και στη δική μας.

Σ' αυτό το σημείο θα μου επιτρέψετε να πω ότι χάρη στην πολιτική που ακολουθούμε εδώ και πολλά χρόνια κατορθώσαμε

με σταθερότητα και ανάπτυξη της οικονομίας να διευρύνουμε τις δαπάνες για πολιτικές κοινωνικής προστασίας, ώστε σήμερα η Ελλάδα να είναι η πρώτη μεταξύ όλων των χωρών του λεγόμενου ευρωπαϊκού νότου, των χωρών της συνοχής, όσον αφορά το ποσοστό επί του ετήσιου ΑΕΠ, το οποίο διατίθεται για την κοινωνική πολιτική.

Ήμασταν πολύ πίσω το 1993, στο 22%, ενώ το 2001 ήμασταν στο 26%. Ο μέσος όρος είναι 27%.

ΝΙΚΗΤΑΣ ΚΑΚΛΑΜΑΝΗΣ: Πόσο, όμως, αυξήθηκαν οι εισφορές των εργαζομένων! Τα είπε η κα Διαμαντοπούλου, δεν τα είπαμε εμείς!

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΡΕΠΠΑΣ (Υπουργός Εργασίας και Κοινωνικών Ασφαλίσεων): Όχι, κύριε Κακλαμάνη! Μην επιμένετε!

ΝΙΚΗΤΑΣ ΚΑΚΛΑΜΑΝΗΣ: Σ' εμένα τα λέτε; Την κα Διαμαντοπούλου να εγκალέσετε!

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΡΕΠΠΑΣ (Υπουργός Εργασίας και Κοινωνικών Ασφαλίσεων): Θα καταθέσω, λοιπόν, το σύνολο των πινάκων και των στοιχείων και σας καλώ να εντρυφήσετε για να δείτε τι τεράστια προσπάθεια έκανε η Κυβέρνηση, τι μεγάλη πολιτική, κοινωνική και οικονομική απόσταση καλύψαμε σε συμπεκνωμένο χρόνο κατορθώνοντας έτσι να διευρύνουμε την πολιτική κοινωνικής προστασίας, ενώ ταυτόχρονα με δημοσιονομική σταθερότητα πετύχαμε την ανάπτυξη της οικονομίας της χώρας μας ώστε να γίνουμε χώρα της ΟΝΕ.

(Στο σημείο αυτό ο Υπουργός Εργασίας και Κοινωνικών Ασφαλίσεων, κ. Δημήτριος Ρέππας, καταθέτει για τα Πρακτικά τα προαναφερθέντα έγγραφα, τα οποία βρίσκονται στο αρχείο του Τμήματος Γραμματείας της Διεύθυνσης Στενογραφίας και Πρακτικών της Βουλής)

Γίνεται μεγάλος λόγος για τη χρηματοδότηση του συστήματος κοινωνικής ασφάλισης. Θα πρέπει να πω ευθύς εξαρχής ότι σε κάθε περίπτωση η χρηματοδότηση είναι τριμερής. Δεχόμαστε κατ' αρχήν όλοι ότι είναι τριμερής η ευθύνη για τη στήριξη του συστήματος κοινωνικής ασφάλισης, εργοδότες, εργαζόμενοι και πολιτεία - κράτος.

Υπάρχει βεβαίως η νεοφιλελεύθερη προσέγγιση, το ατυχές «σχολικό» παράδειγμα του κ. Μάνου, ο οποίος θεωρεί την κοινωνική ασφάλιση ένα κλειστό σύστημα και ζητά να εξισούνται απολύτως τα ποσά που προκύπτουν από τον πολλαπλασιασμό του αριθμού των εργαζομένων ασφαλισμένων επί το ύψος των εισφορών επί τα χρόνια εργασίας με τα ποσά που προκύπτουν εάν πολλαπλασιάσουμε τον αριθμό των συνταξιούχων επί το ύψος των συντάξεων επί τα χρόνια που παίρνουν τη σύνταξη.

Μα, εάν το κράτος αποστασιοποιηθεί απ' αυτόν τον κοινωνικό ρόλο του, τότε μιλούμε για το τέλος της αλληλεγγύης, μιλούμε για το τέλος του κοινωνικού κράτους, μιλούμε για το τέλος της πολιτικής! Η πολιτική παρέμβαση εδώ είναι περισσότερο παρά ποτέ αναγκαία!

Δεχόμαστε, λοιπόν, την εμπλοκή του κράτους. Η εμπλοκή του κράτους θα πρέπει να γίνει μ' έναν ορισμένο τρόπο, ο οποίος ανταποκρίνεται σε μια διπλή ανάγκη.

Το πρώτο που πρέπει να επιτύχουμε, όσον αφορά τη χώρα μας, να παραμερίσουμε στις επίσημες δεσμεύσεις που έχουμε αναλάβει εν όψει του Συμφώνου Σταθερότητας που έχουμε συνολοκληρώσει και έχει εγκρίνει η Ευρωπαϊκή Ένωση. Επομένως, οι παραδοχές που λαμβάνονται υπόψη, αυτές που έχουν εγκριθεί από την Ευρωπαϊκή Ένωση σε δεκαετή βάση μέχρι το 2010 και περιλαμβάνονται στο Σύμφωνο Σταθερότητας, δεν είναι αυθαίρετες.

Το δεύτερο που πρέπει να επιτύχουμε είναι ακριβώς η βιωσιμότητα του συστήματος και η κοινωνική επάρκεια του. Αυτή η χρηματοδότηση θα πρέπει να γίνει κατά τέτοιο τρόπο που να μη δημιουργήσει κάποια στιγμή οποιοδήποτε πρόβλημα, επειδή λείπει ο προγραμματισμός, επειδή δεν υπάρχει πρόβλεψη.

Θέτω ένα ερώτημα. Μας κατηγορείτε ταυτοχρόνως για το ότι δημιουργούμε ένα ασφαλιστικό σύστημα που δεν είναι βιώσιμο και είναι δαπανηρό.

ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ ΓΙΑΚΟΥΜΑΤΟΣ: Άλλο βιώσιμο και άλλο δαπανηρό! Αυτά είναι ανακρίβειες!

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΡΕΠΠΑΣ (Υπουργός Εργασίας και Κοινωνικών Ασφαλίσεων): Σας παρακαλώ, μη με διακόπτετε!

Αυτό σημαίνει ότι προφανώς θεωρείτε πως το χρηματοδοτικό σχήμα που έχουμε επιλέξει οδηγεί σε εισροή στο σύστημα ποσών που είναι μεγαλύτερα από τα ποσά που προβλέπονται στο πλαίσιο των ρυθμίσεων του ν. 2084. Γιατί, εάν με τη δική σας λεγόμενη τριμερή χρηματοδότηση οδηγούμεθα για την κοινωνική ασφάλιση σε δαπάνες υψηλότερες για τον προϋπολογισμό, τότε εσείς επιβαρύνετε το δημόσιο χρέος, εάν αυτό είναι το επιχείρημά σας -και όχι εμείς. Εμείς κάνουμε οικονομία!

Εάν οι δαπάνες που προκαλούνται για τον προϋπολογισμό μέσω της δικής σας ρύθμισης του ν. 2084 είναι μικρότερες, τότε θα πρέπει να οδηγηθούμε σε μείωση και υποβάθμιση του επιπέδου παροχών, σε μείωση των συντάξεων, σε αύξηση των ορίων ηλικίας, σε δυσμενέστερο καθεστώς, όσον αφορά το ποσοστό αναπηρώσεως και τον τρόπο υπολογισμού της σύνταξης για τους εργαζόμενους.

Αυτά δεν θέλετε να τα πείτε στη Βουλή για να τα πληροφορηθεί ο ελληνικός λαός. Να είστε σίγουροι όμως ότι θα έχετε πολύ μεγάλο πρόβλημα, όταν θα χρειαστεί να θέσετε το χέρι επί των τύπων των ήλων γιατί τα ερωτήματα θα είναι συγκεκριμένα και ένα κόμμα το οποίο έχει φιλοδοξίες να κυβερνήσει τον τόπο, δεν μπορεί να υπεκφεύγει. Πρέπει να πάρετε θέση. Ποια θέση θα πάρετε, λοιπόν; Η δική σας -ας την ονομάσω έτσι για την οικονομία της συζήτησης- τριμερής χρηματοδότηση είναι αυξημένη σε σχέση με το δικό μας χρηματοδοτικό σχήμα, να ή όχι; Αν ναι, μη μας κατηγορείτε ότι εμείς επιβαρύνουμε τα δημόσια οικονομικά. Αν όχι ομολογείτε ότι εμείς δίνουμε περισσότερα χρήματα απ' όσα εσείς προβλέπατε με το νόμο 2084, άρα αν επικρατήσει η δική σας θέση θα πάμε σε μείωση των παροχών. Πείτε το. Τρίτος δρόμος δεν υπάρχει.

Υπάρχει ένα μεγάλο θέμα, αγαπητοί συνάδελφοι. Πολλοί λένε ότι θα πρέπει αυτή η λεγόμενη τριμερής χρηματοδότηση να ισχύσει όπως ψηφίστηκε στο νόμο 2084 και μάλιστα το συνδυάζουν αυτό με ένα σκεπτικό για τις δημογραφικές εξελίξεις. Η λεγόμενη τριμερής χρηματοδότηση του νόμου 2084 συνδέει απολύτως την κρατική ασφαλιστική εισφορά ως ποσοστό επί του ύψους των εισφορών των άλλων δυο πλευρών, των εργοδοτών και των εργαζομένων. Όταν όλοι κινδυνολογούν -γιατί κατά την άποψή μου, θα το πω ευθέως κινδυνολογία είναι- και μιλούν γι' αυτήν τη δημογραφική κάμψη, γι' αυτό το μεγάλο δημογραφικό πρόβλημα, αφού θα έχουμε όλο και λιγότερους εργαζόμενους, οδηγούνται αυτόματα στο συμπέρασμα ότι και η κρατική ασφαλιστική εισφορά θα μειώνεται συνεχώς. Αφού το ποσό της εισφοράς αυτής ανταποκρίνεται σε ένα ποσοστό εισφορών εργαζομένων, μειώνονται οι εργαζόμενοι και οι εισφορές τους, μειώνεται και το ποσό που εισρέει μέσω της λεγόμενης τριμερούς χρηματοδότησης.

Πώς θα αντιμετωπιστεί, λοιπόν, το πρόβλημα της κοινωνικής ασφάλισης; Πώς θα υπάρξει βεβαιότητα και η ασφάλεια για το συνταξιούχο ότι θα έχει την επαρκή σύνταξή του τη στιγμή που την έχει ανάγκη; Η σύνταξη είναι προσδοκία ζωής, είναι περιουσιακό στοιχείο. Πρέπει να περιφρουρήσουμε τη σύνταξη και γι' αυτό προχωρούμε στο δικό μας χρηματοδοτικό πρόγραμμα, το οποίο είναι ασφαλές. Η πρόταση είναι αξιόπιστη και τεκμηριωμένη.

Εγώ πιστεύω βεβαίως ότι αυτή η πρόβλεψη κατά την οποία η δημογραφική πυραμίδα με την ευρεία βάση και τη στενότερη κορυφή θα μετατραπεί σε ένα οιονει, -το ονομάζω- δημογραφικό μανιτάρι όπου η κορυφή ευρύνεται συνεχώς, ενώ ο κορμός γίνεται όλο και πιο στενός, είναι μια πρόβλεψη η οποία ουδέποτε επαληθεύθηκε μέχρι τώρα. Ουδέποτε είχαμε μείωση του εργατικού δυναμικού στη χώρα μας και σε άλλες χώρες. Σε κάθε νέα περίοδο έχουμε αύξηση των εργαζομένων. Μπαίνουν νέες δυνάμεις στην αγορά εργασίας και στην απασχόληση. Πόλύ περισσότερο αυτό ισχύει σε μια χώρα σαν τη δική μας.

Επειδή συνδέουμε τα θέματα αυτά της κοινωνικής ασφάλισης -και καλά κάνουμε- με την ανάπτυξη, την ανταγωνιστικότητα και την απασχόληση και επειδή ο Αρχηγός της Νέας Δημοκρατίας αναφέρθηκε σε αυτό χθες, θα μου επιτρέψει να κάνω μια παρένθεση και να πω ορισμένα στοιχεία, τα οποία είναι δηλωτικά του ποια είναι η τάση.

Στην Ελλάδα η απογραφή η οποία έγινε το 2001, μετά δηλα-

δή την ανάληψη της σχετικής πρωτοβουλίας τον Απρίλιο του 2001, οδήγησε σε αποτελέσματα όσον αφορά τον πληθυσμό της χώρας πολύ πάνω από τις προσδοκίες και από τις προβλέψεις. Αυτό δείχνει μια τάση την οποία δεν πρέπει να παραβλέψουμε. Έπειτα στην Ελλάδα έχουμε ένα διευρυμένο πρωτογενή τομέα. Το ποσοστό αστικοποίησης στις Ηνωμένες Πολιτείες είναι 92%, στην Ευρωπαϊκή Ένωση 77% και στην Ελλάδα είναι περίπου 50%. Έχουμε μια έξοδο από τον πρωτογενή τομέα δυνάμεων που επιδιώκουν να ενταχθούν στην αγορά εργασίας στο δευτερογενή και τριτογενή τομέα. Γι' αυτό έχουμε χαμηλό ποσοστό απασχόλησης στην Ελλάδα σε σχέση με τις άλλες χώρες της Ευρωπαϊκής Ένωσης, γιατί έχουμε υψηλότερο, πολύ ευρύ αγροτικό τομέα. Έχουμε μια εκροή τον προηγούμενο χρόνο από τον αγροτικό τομέα στον δευτερογενή και τριτογενή τομέα ύψους 6,5% την ώρα που στον δευτερογενή και τριτογενή τομέα έχουμε τουλάχιστον ενενήντα μία χιλιάδες νέες θέσεις για πολίτες που βρήκαν δουλειά. Παρά ταύτα δεν αυξήθηκε το ποσοστό απασχόλησης, ενώ έχουμε περίπου εκατό χιλιάδες παραπάνω απασχολούμενους σε σχέση με τον προηγούμενο χρόνο, γιατί έχουμε την εκροή από τον πρωτογενή τομέα όπου οι θέσεις εκεί καταλαμβάνονται από μετανάστες. Το ποσοστό απασχόλησης για τους Έλληνες, για τους ντόπιους βρίσκεται στο 55%, ενώ για τους μετανάστες το ποσοστό απασχόλησης στην Ελλάδα είναι το υψηλότερο μεταξύ όλων των χωρών της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Είναι 77%. Τι σημαίνει αυτό; Αυτό σημαίνει ότι υπάρχουν δυνάμεις για να αντιμετωπίσουμε αυτές τις δυσοίονες προβλέψεις.

Πέρα, λοιπόν, από τον πρωτογενή τομέα, πέρα από τις δυνάμεις των μεταναστών που με μία πολιτική νομιμοποίησης και ένταξης στην κοινωνία μας μπορούν να συμβάλουν βεβαίως -και αυτό το αναγνωρίζουμε γιατί κι εμείς έχουμε υπάρξει στην ιστορία μας λαός μεταναστών, έθνος, χώρα μεταναστών- έχουμε και τις γυναίκες. Αλλάζουν τα πρότυπα, ενισχύεται ο κοινωνικός εξοπλισμός της χώρας, συμφιλώνεται η οικογενειακή με την επαγγελματική ζωή. Αναζητούν να ενταχθούν στην αγορά εργασίας. Άρα, οι προβλέψεις δεν είναι δυσοίονες, δικαιολογούνται.

Αγαπητοί συνάδελφοι, το ότι είμαστε συνεπείς στο να στηρίξουμε αυτήν τη μεταρρύθμιση φαίνεται μεταξύ των άλλων και από το ότι ανέλαβε το δημόσιο την εξόφληση ενός χρέους 1.300 δισεκατομμυρίων δραχμών απέναντι στο Ι.Κ.Α., όπως επίσης ανέλαβε τις υποχρεώσεις του Ι.Κ.Α., ύψους 1.700 δισεκατομμυρίων δραχμών που προέρχονται βέβαια από κατάπτωση εγγυήσεων και με τον ίδιο τρόπο θα αντιμετωπίσει η Κυβέρνηση τις υποχρεώσεις του Ι.Κ.Α. προς τους οργανισμούς κοινωνικής πολιτικής, όπως ΟΑΕΔ, Οργανισμός Εργατικής Εστίας και Οργανισμός Εργατικής Κατοικίας.

Οι συνολικές υποχρεώσεις που προκύπτουν και από το νομοθετικό διάταγμα 465/70 που ισχύει όσο και με βάση τον 2084/92 φτάνουν περίπου τα τρία τρισεκατομμύρια δραχμές μέχρι το τέλος του 2000. Υπερκαλύπτουμε αυτή την υποχρέωση με τον τρόπο που σας είπα. Όλα τα αναλυτικά στοιχεία είναι εδώ και τα καταθέτω στα Πρακτικά, προκειμένου κάθε ενδιαφερόμενος να έχει απόλυτη γνώση για το πώς έχουν τα πράγματα. Για να μιλούμε με στοιχεία, βεβαίως, κάθε φορά.

(Στο σημείο αυτό ο Υπουργός Εργασίας και Κοινωνικών Ασφαλίσεων κ. Δ. Ρέππας καταθέτει για τα Πρακτικά τα προαναφερθέντα έγγραφα, τα οποία βρίσκονται στο αρχείο του Τμήματος Γραμματείας της Διεύθυνσης Στενογραφίας και Πρακτικών της Βουλής)

Τέθηκε από τη Νέα Δημοκρατία και ένα άλλο θέμα με λιγότερο emphaticό τρόπο τώρα πια, αλλά πολύ έντονο στην αρχή, θέμα συνταγματικότητας ή αντισυνταγματικότητας κάποιων ρυθμίσεων. Επειδή μου αρέσει να μιλάω με στοιχεία πάντα, πρέπει να σας πω ότι τέτοιο θέμα δεν υπάρχει. Η Νέα Δημοκρατία, όπως είπα και χθες, επειδή είναι καλός μαθητής της κακής σχολής...

ΝΙΚΗΤΑΣ ΚΑΚΛΑΜΑΝΗΣ: Ποια κακή σχολή; Δεν μας είπατε.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΡΕΠΠΑΣ (Υπουργός Εργασίας και Κοινωνικών Ασφαλίσεων): Είναι η μεγάλη σχολή των μικρών τεχνισμάτων!

Την ερώτησή σας περίμενα, για να συμπληρώσω, κύριε Κακλαμάνη. Σας ευχαριστώ για τη βοήθειά σας!

ΝΙΚΗΤΑΣ ΚΑΚΛΑΜΑΝΗΣ: Γι' αυτό έχετε πετύχει σαν κυβερνητικός εκπρόσωπος!

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΡΕΠΠΑΣ (Υπουργός Εργασίας και Κοινωνικών Ασφαλίσεων): Ευχαριστώ για τη βοήθειά σας.

ΝΙΚΗΤΑΣ ΚΑΚΛΑΜΑΝΗΣ: Γι' αυτό έχετε πάρει δίπλωμα σαν κυβερνητικός εκπρόσωπος.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΡΕΠΠΑΣ (Υπουργός Εργασίας και Κοινωνικών Ασφαλίσεων): Δεν καταλάβατε, κύριε Κακλαμάνη, τι έγινε τώρα!

ΝΙΚΗΤΑΣ ΚΑΚΛΑΜΑΝΗΣ: Μπράβο σας! Γι' αυτό έχετε πετύχει, επαναλαμβάνω, ως κυβερνητικός εκπρόσωπος.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΡΕΠΠΑΣ (Υπουργός Εργασίας και Κοινωνικών Ασφαλίσεων): Λοιπόν, τι έκανε. Δημιούργησε μία φούσκα. Ανέβασε το θέμα της αντισυνταγματικότητας δήθεν κάποιων ρυθμίσεων, προκειμένου έτσι να εστιαστεί εκεί το ενδιαφέρον και να μη συζητήσουμε επί της ουσίας, όταν ακόμη και το Ελεγκτικό Συνέδριο, το οποίο ειρήσθω εν παρόδω εκλήθη για το νομοσχέδιο που μετά έγινε νόμος, υπ' αριθμόν 2084/92, να γνωμοδοτήσει εντός μιας ημέρας, αγαπητοί συνάδελφοι –σε μας είχε την άνεση περίπου δέκα ημερών να γνωμοδοτήσει- Αύγουστο μήνα.

ΦΟΙΒΟΣ ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ: Στο Τμήμα Διακοπής του Αυγούστου.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΡΕΠΠΑΣ (Υπουργός Εργασίας και Κοινωνικών Ασφαλίσεων): Βεβαίως, κύριε Ιωαννίδη. Στις 27 Αυγούστου εστάλη το νομοσχέδιο, στις 28 Αυγούστου, την επομένη, εξεδόθη η γνωμοδότηση. Στις 27 και 28 Αυγούστου 1992.

Τώρα, λοιπόν, αναφέρεται στη γνωμοδότηση αυτή, την τότε, για τον 2084 η γνώμη Συμβούλων που λένε ότι κάποιες ρυθμίσεις τότε εισάγουν ανεπίτρεπτη άνιση μεταχείριση επί ομοίων περιπτώσεων. Το λένε ρητά.

Στη δική μας περίπτωση δεν γίνεται κάτι τέτοιο. Απλώς λένε ότι κάποιες ρυθμίσεις είναι ενδεχόμενο να κριθούν ως μη συμβατές με το άρθρο 4 του Συντάγματος. Δεν έχει καμία κατηγορηματική διατύπωση, αλλά άκρως επιφυλακτική. Θα μου επιτρέψετε να πω ότι η νομολογία του Συμβουλίου Επικρατείας – και θα αναφέρω σειρά αποφάσεων του Συμβουλίου Επικρατείας – όπως την 3739/99, την 1530/87, την 665/2000, την 141/81, την 2572/92, αναφέρεται σ' αυτά τα θέματα και δικαιολογεί απολύτως ρυθμίσεις σαν αυτές τις οποίες κι εμείς προτείνουμε, χωρίς να προκύπτει οποιοδήποτε θέμα αντισυνταγματικότητας.

Αλλά επίσης και η κοινοτική οδηγία 7978 περί της αρχής της ίσης μεταχείρισης των ανδρών και γυναικών σε θέματα κοινωνικής ασφάλισης είναι σαφής. Επιτρέπει αυτού του είδους τις ρυθμίσεις.

Μπορώ να καταθέσω στα Πρακτικά όλο αυτό το υλικό για κάθε ενδιαφερόμενο, αλλά θα αρκεστώ να προσεταιριστώ την άποψη ενός έγκυρου συναδέλφου –γι' αυτό άλλωστε προσεταιρίζομαι την άποψή του- την οποία εξέφρασε, όταν συζητήθηκε το λεγόμενο μίνι ασφαλιστικό, ο ν. 2676/1999, που λέει τα εξής: «Φαίνεται, κύριε Υπουργέ», λέει, «ότι την έννοια της ισότητας εσείς και η υπηρεσία σας την έχετε καταλάβει εντελώς εσφαλμένα. Θα μου επιτρέψετε να σας θυμίσω ότι η αρχή της ισότητας μεταξύ ανδρών και γυναικών και η αρχή της προστασίας της οικογένειας... έχει αναλογικό περιεχόμενο.

Και τι σημαίνει αυτή η αρχή της ισότητας με αναλογικό περιεχόμενο; Ισότητα σημαίνει ίση μεταχείριση ουσιασώς ομοίων καταστάσεων, αλλά και άνιση μεταχείριση ουσιασώς και ανομοίων καταστάσεων»

Και μεταξύ των άλλων, λέει στο τέλος: «Πρέπει να λάβετε σοβαρά υπόψη τη διαφορά που υπάρχει ανάμεσα στον άνδρα και στη γυναίκα». Και καταλήγει σε μία άλλη πρόταση: «Θυμίζω μόνο ότι στη νομοθεσία των Ηνωμένων Πολιτειών, για ένα μεγάλο χρονικό διάστημα, εφαρμόστηκαν συγκεκριμένα μέτρα, ακριβώς για να ευνοηθούν οι γυναίκες προς μία ορισμένη κατεύθυνση, για να επέλθει αυτή η ισότητα, η οποία εν τοις πράγμασι δεν υπάρχει»

Αυτά τα έχει πει ο κ. Προκόπης Παυλόπουλος, ο Κοινοβουλευτικός Εκπρόσωπος της Νέας Δημοκρατίας.

(Στο σημείο αυτό ο Υπουργός Εργασίας και Κοινωνικών

Ασφαλίσεων κ. Δημήτριος Ρέππας καταθέτει για τα Πρακτικά το προαναφερθέν έγγραφο, το οποίο βρίσκεται στο αρχείο του Τμήματος Γραμματείας της Διεύθυνσης Στενογραφίας και Πρακτικών της Βουλής)

Αγαπητοί συνάδελφοι, ασφαλώς η συζήτηση για την κοινωνική ασφάλιση είναι μία συζήτηση, η οποία δεν θα τελειώσει, καθώς θα τελειώνουν οι συνεδριάσεις της Βουλής. Αυτή η συζήτηση θα συνεχιστεί. Όπως πολύ σωστά ειπώθηκε –το είπε χαρακτηριστικά ο συνάδελφος κ. Πάγκαλος- αν πάψει να υπάρχει το στοιχείο της αλληλεγγύης, τότε δεν μπορεί να λειτουργήσει η κοινωνική ασφάλιση.

ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ ΓΙΑΚΟΥΜΑΤΟΣ: Ποιος το λέει αυτό; Αυτά είναι αυτονόητα πράγματα!

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΡΕΠΠΑΣ (Υπουργός Εργασίας και Κοινωνικών Ασφαλίσεων): Μα, δεν τα ψηφίζετε αυτά τα αυτονόητα! Είναι τόσο αυτονόητα που δεν τα ψηφίζετε! Αφού φτάσατε να μην ψηφίζετε τα αυτονόητα, αντιλαμβάνομαι ότι έχετε μία πολύ μεγάλη δυσκολία ή είσατε περισσότερο απ' ό,τι νόμιζα «ματιασμένοι», κύριε Σιούφα!

Είναι δυνατόν να λέτε ότι είναι αυτονόητα και να μην τα ψηφίζετε τα αυτονόητα; Τι κόμμα είστε, «ανεμόμυλος»; Μαγική εικόνα είναι η πρότασή σας;

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΣΙΟΥΦΑΣ: Κύριε Πρόεδρε, μπορώ να έχω το λόγο, γιατί μας προκαλεί ο κύριος Υπουργός;

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Κωνσταντίνος Βρεττός): Όχι τώρα, κύριε Σιούφα! Μετά θα έχετε το λόγο.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΡΕΠΠΑΣ (Υπουργός Εργασίας και Κοινωνικών Ασφαλίσεων): Δεν προκαλώ καθόλου, κύριε Σιούφα!

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΣΙΟΥΦΑΣ: Δεν μπορεί να μιλά για «μάτιασμα» ο κύριος Υπουργός!

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Κωνσταντίνος Βρεττός): Όλοι «ματιαζόμαστε», κύριε Σιούφα. Δεν πρέπει να παρεξηγούμαστε.

ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ ΓΙΑΚΟΥΜΑΤΟΣ: Κύριε Πρόεδρε, μόνο σκόρδα δεν μας φέρατε, για να μας ξεματιάσει ο κύριος Υπουργός!

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΡΕΠΠΑΣ (Υπουργός Εργασίας και Κοινωνικών Ασφαλίσεων): Εσείς, κύριε Γιακουμάτο, δεν το έχετε ανάγκη! Μάλλον, το έχετε ανάγκη τώρα που κόψατε το μουστάκι και δεν έχετε άλλη προστασία!

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΣΙΟΥΦΑΣ: Σας αντέγραψε!

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΡΕΠΠΑΣ (Υπουργός Εργασίας και Κοινωνικών Ασφαλίσεων): Μα, πάντα εμάς ακολουθείτε, ενώ ισχυρίζεστε το αντίθετο!

Κλείνω, λέγοντας ότι ο εργαζόμενος εισφέρει παίρνοντας προφανώς μία υπόσχεση από την πολιτεία ότι σε ανταπόδοση αυτής της εισφοράς του, όταν έρθει η ώρα να συνταξιοδοτηθεί, θα πάρει αυτήν την ανταπόδοση, προκειμένου έτσι να στηριχθεί οικονομικά και να μην οδηγηθεί σε αποκλεισμό και περιθωριοποίηση. Όπως ο ίδιος εισφέρει, έχει την απαίτηση να υπάρχει μία ασφαλής λειτουργία του συστήματος κοινωνικής ασφάλισης, ώστε την ώρα που εκείνος θα συνταξιοδοτηθεί, οι επόμενες γενιές που θα είναι στην παραγωγή να εισφέρουν, για να μην τεθεί σε κίνδυνο η απολαβή της σύνταξής του.

Βεβαίως, οι εργαζόμενοι δέχονται να αφαιρεθεί ένα κομμάτι της παραγωγής, προκειμένου να αναπληρωθεί το εισόδημα που χάνει ο συνταξιούχος, όταν εξέρχεται από την παραγωγή. Αυτό είναι μία κλασική αρχή που στο ευρωπαϊκό κοινωνικό μοντέλο έχει επικρατήσει. Δεν συζητούμε για οτιδήποτε είναι έξω απ' αυτό. Οποιαδήποτε άλλη προσέγγιση έχει νεοφιλελεύθερο χαρακτήρα.

Βεβαίως, θα πρέπει με νέους θεσμούς και με νέες σύγχρονες δομές να ανταποκριθούμε στα μηνύματα των καιρών και να μπορέσουμε έτσι να βοηθήσουμε, ώστε οι εργαζόμενοι ασφαλισμένοι να αυξήσουν τα συνταξιοδοτικά δικαιώματά τους, χωρίς όμως να δημιουργείται η παραμικρή αμφιβολία ότι αυτά τα δικαιώματά τους είναι κατοχυρωμένα σ' ένα ελάχιστο επίπεδο, το οποίο είναι επαρκές για να ζήσουν με αξιοπρέπεια.

Εμείς είμαστε ένα κόμμα που αντλεί τη δύναμή του από τον κόσμο της εργασίας, τις λαϊκές δυνάμεις. Η περσινή πρότασή μας δοκιμάστηκε και επικρίθηκε. Δείξαμε ευαισθησία και ανταποκριθήκαμε στο μήνυμα που πήραμε από την ελληνική κοινωνία.

Πήραμε, λοιπόν, τώρα μία νέα πρωτοβουλία, με την οποία πιστεύω ότι ενσωματώνουμε προσδοκίες και αιτήματα και ανταποκρινόμαστε στο μήνυμα. Εσείς, όμως, δεν το πήρατε το μήνυμά!

Νομίζω ότι δεν είσθε έτοιμοι να πάρετε το μήνυμα τώρα και δε βλέπω να είστε έτοιμοι να ανταποκριθείτε σ' αυτό το μήνυμα των καιρών και των πολιτών για πολλά χρόνια ακόμη. 'Αρα, λοιπόν, η θέση σας στα έδρανα της Αντιπολίτευσης είναι δικό σας θέμα. Η Νέα Δημοκρατία ας αιτιάται εαυτήν και κανέναν άλλο.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΠΑΣΟΚ)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Κωνσταντίνος Βρεττός): Συνεχίζουμε τον κατάλογο των ομιλητών.

Ο κ. Σπυριούνης έχει το λόγο.

ΚΥΡΙΑΚΟΣ ΣΠΥΡΙΟΥΝΗΣ: Κύριες και κύριοι συνάδελφοι, «θαρσείν τ' αληθὴ λέγειν, ου σφαλὴς ποτέ». Αυτό είναι το ένα. Τι σημαίνει;

Ο Ελευθέριος Βενιζέλος έβαλε τον εξής φιλοσοφικό προβληματισμό της ενάρτησης, της δημοκρατικής πολιτικής. Αν βρεθείς προ του προβλήματος να επιλέξεις την αλήθεια ή την εξουσία, μη διστάσεις ούτε ένα λεπτό να επιλέξεις την αλήθεια.

Ένα τρίτο στοιχείο, κύριοι συνάδελφοι. Η Δημοσθένεια κραυγή είναι παράγοντας ουσιώδης, δηλαδή το «δεῖν ἢ χρημάτων». Δεν είναι μόνο το όραμα, η φιλοσοφία, η οραματική επιδίωξη. Είναι και το πλαίσιο του εφικτού, είναι και οι οικονομικές δυνατότητες. Είναι και αυτός παράγοντας που επηρεάζει με κυρίαρχη παρουσία τις επιλογές σου.

Έπρεπε να αλλάξει το ασφαλιστικό σύστημα; Χρειάζόταν αυτή η νέα ρύθμιση; Πιστεύω ότι δεν υπάρχει ούτε ένας στην Αίθουσα να μην υποστηρίξει αυτήν την άποψη.

Κύριοι συνάδελφοι του ΠΑΣΟΚ, μην επικαλείσθε κάθε τόσο το νόμο 2084 της Νέας Δημοκρατίας, γιατί τον αφήσαμε δέκα ολόκληρα χρόνια. Να, η ποιότητα της πολιτικής μας. Τον αφήσαμε γιατί έπρεπε να μείνει. Τον αφήσαμε γιατί έγινε μια μεγάλη, τίπινα προσπάθεια συγκλιτικής πορείας. Τον αφήσαμε γιατί το δημόσιο χρέος ή συνολικά οι μακροοικονομικοί δείκτες απειλούσαν με το «δυστυχώς επτωχεύσαμεν» παρ' ολίγον, του 1893 του Τρικούπη. Τον αφήσαμε, διότι είχε σχετικά πλεονεκτήματα και τα επάινεσε και ο ένας και ο άλλος Υπουργός.

Εγώ θα αναφερθώ, μια και η συζήτηση το έφερε, στους κυρίους Υπουργούς.

Κύριοι Υπουργοί -χωρίς να θέλω να σας κολακεύσω και τους δυο- στη συνειδησή μου βάρυνε ότι το νομοσχέδιο είναι προϊόν δικό σας. Επηρέασε για τη στάση μου στη συζήτηση σήμερα στο Κοινοβούλιο. Είμαι σίγουρος για τον κ. Ρέππα και είμαι σίγουρος για τον κ. Χριστοδουλάκη, που έκανε την περασμένη εβδομάδα μια καταπληκτική ομιλία στο Κοινοβούλιο. Χρειάζεται θάρρος, τόλμη, αλλά χρειάζεται και ευαισθησία, γιατί το σύστημα είναι ανθρωποκεντρικό, ανθρωπολογικό θα έλεγα. Και πιο πέρα θα σας έλεγε ο κ. Μανίκας σαν γιατρός. Είναι ανθρωποκεντρικό τουλάχιστον, είναι ο πυρήνας της δημοκρατίας ο άνθρωπος. Αν αποκόψεις αυτόν τον υπέρτατο δεσμό του πολίτευματος, ότι δηλαδή ο πυρήνας του είναι ο άνθρωπος, τότε δεν αδικείς το παρόν, αλλά αδικείς και το 450 π.Χ., τους σοφιστές, τον Ιππία, τον Βοργιά. «Προ πάντων χρημάτων ἔστιν ο άνθρωπος».

Πώς θα αρμονίσεις τις δυνατότητες με τις ανθρώπινες ανάγκες; Εδώ είναι η πολιτική φιλοσοφία, είναι ο πολιτικός λόγος και η πολιτική πράξη που γεννά την αρετή, τη συνταύτιση ή γεννά το σύνθημα, την ψευδολογία, γεννά μια πολιτική που δεν είναι πολιτική.

Νομίζω, λοιπόν, ότι το νομοσχέδιο εκινήθη μέσα στην αγωνιώδη προσπάθεια, μέσα στους κυματισμούς της εναρμόνισης των δυνατοτήτων χωρίς διαπραγμάτευση για την οφειλομένη αλληλεγγύη προς τους αδύνατους.

Χρειάζεται ισχυρή βούληση σε μία εποχή, που υπάρχουν προβλήματα, σε μία εποχή, που τα προβλήματα είναι έντονα στην υγεία, στην παιδεία, σε μία εποχή που καταβροχθίζει ένα μεγάλο μέρος του ΑΕΠ η εθνική άμυνα -και αυτό είναι πρόβλημα έντονο της πατρίδας, γιατί αντικρίζει την εθνική ασφάλεια-, σε μία εποχή που υπάρχουν φτωχές οικογένειες, που υπάρχει μία χαρακτηριστική ανεργία. Πώς, λοιπόν, σ' αυτήν την εποχή

θα εξασφαλίσεις πόρους, για να ικανοποιήσεις απόλυτα το θέμα της αλληλεγγύης;

Είμαι σίγουρος ότι και ο Ρέππας και ο Χριστοδουλάκης θα έκαναν πολύ περισσότερα, εάν οι δυνατότητες τους επέτρεπαν να επιλέξουν την πιο άρτια μορφή της αλληλεγγύης.

Σίγουρα οι εκλογές διαδραματίζουν σημαντικό ρόλο. Γιατί, κύριοι συνάδελφοι όλων των κομμάτων, δεν μας απασχολεί ο δεσμός που υπάρχει μεταξύ πράξεων και εκλογικού αποτελέσματος; Αυτό δεν είναι η δημοκρατία; Μέσα στο σύστημα αυτό της διαλεκτικής της λειτουργίας, δεν κάνουμε τις επιλογές και αυτές οι επιλογές αντικρίζονται στη λαϊκή ετυμηγορία; Δεν είναι το θεμέλιο της δημοκρατίας αυτό; Μπορούν λοιπόν οι υποθέσεις μας, οι επιλογές μας, οι πράξεις μας να μην έχουν και κίνητρο τις εκλογές; Να μην έχουν, δηλαδή, κίνητρο τη δημοκρατία; Άλλως πώς;

Το νομοσχέδιο αυτό έχει ένα πλαίσιο ρυθμίσεων, που αρμονίζει, εκφράζει και υλοποιεί αυτές τις υφιστάμενες και εκτιμώμενες δυνατότητες με την επιθυμητή ρύθμιση. Έχει εννιά άρθρα μαζί με το ακροτελεύτιο άρθρο, που καθορίζει την ισχύ του.

Στο πρώτο άρθρο γίνονται αναγκαίες ρυθμίσεις για τους ασφαλισμένους στο δημόσιο με τις λεπτομέρειες, που αναγράφονται σ' αυτό το άρθρο.

Το δεύτερο άρθρο περιλαμβάνει ρυθμίσεις, που αναφέρονται στους ασφαλιστικούς φορείς, στο ΙΚΑ κλπ., και αφορούν τους μισθωτούς.

Υπάρχουν οι ρυθμίσεις, που θα ισχύσουν για τους ασφαλισμένους μέχρι τις 31.12.1992 και οι ρυθμίσεις για όσους ασφαλίστηκαν από την 1.1.1993 και μετά. Αυτές αντικρίζουν το πρόβλημα, ώστε εκείνοι που βρίσκονται εγγύτατα της συνταξιοδότησης να μην υποστούν υπερβάλλουσες θυσίες. Θα συμμετέχουν και αυτοί μέσα σε ένα ισόρροπο σύστημα, που θα αρμονίζει το ένα με το άλλο και που δεν θα αδικεί σαφώς και τις επόμενες γενιές.

Στα άρθρα 4 και 5 αναφέρεται ένα πολύ σπουδαίο κεφάλαιο. Νομίζω ότι είναι κεφάλαιο, για το οποίο έγιναν πολλές συζητήσεις εδώ και είμαι βέβαιος ότι θα ταλαιπώρησε τα δύο Υπουργεία. Πρόκειται για το κεφάλαιο της χρηματοδότησης. Αντιλαμβάνεστε ότι το «δεῖν ἢ χρημάτων» έρχεται με πολύ βαρύνουσα παρουσία να ρυθμίσει τη σύζευξη της αλληλεγγύης με το εφικτό.

(Στο σημείο αυτό κτυπάει το κουδούνι λήξεως του χρόνου ομιλίας του κυρίου Βουλευτή)

Υπάρχουν και τα άρθρα 6, 7, 8 και το ακροτελεύτιο 9, που ρυθμίζονται αναλόγως.

Τελειώνω -ανταποκρινόμενος χρονικά στην υποχρέωσή μου να κλείσω την ομιλία μου- με τη ειδική περίπτωση, που αποτελούν: Πρώτον, ο έλεγχος και η διαχείριση, δεύτερον οι πόροι, τρίτον η ειδική αναλογιστική αρχή, που συγκροτείται και είναι πενταμελής.

Και τι κάνει; Παρακολουθεί, εκτιμά, συγκεντρώνει στοιχεία, γνωμοδοτεί ένα σύστημα που έλειπε, ένα σύστημα που θα εγγυηθεί την ομαλή εφαρμογή του νόμου. Θα εγγυηθεί τη βιωσιμότητα του επιλεγμένου συστήματος.

Τελειώνοντας, κύριοι συνάδελφοι, πιστεύω ότι εναρμονίστηκαν μέσα στις δυνατότητες και μέσα στο πλαίσιο και τις απαιτήσεις του εφικτού η καρδιά που οφείλουμε σαν κόμμα στο λαό με την προοπτική της επιβίωσης ενός συστήματος. Δεν μπορώ να μην εκφράσω την απορία μου και τη θλίψη μου, γιατί και η Νέα Δημοκρατία και το Κ.Κ.Ε. αποφάσισαν τη φυγομαχία. Η φυγομαχία δεν είναι της δημοκρατίας χαρακτηριστικό. Στις επάλξεις της δημοκρατίας κάθεται ο άνθρωπος με τη γνώμη του και όταν κάνει λάθος υπερασπίζεται τη θέση του μέσα σε εκείνο που είπε ο κ. Πάγκαλος. Εγώ πάω πιο πέρα. Όχι μόνο δεν πρέπει να χειροκροτούμε την περιττή αντίθεση, αλλά πρέπει να επιλέγουμε αδιστακτικώς τη διαλεκτική λειτουργία της Νέας Δημοκρατίας αν θέλουμε να παράγουμε το έργο που θέλει ο λαός. Τη διαλεκτική λειτουργία που λέει να στην αντίθεση που οδηγεί στη σύνθεση και να στην αντίθεση με τη βάση ότι εάν εγώ ήμουν στη θέση σας, κύριοι, που σας κατηγορώ, σας κατηγορώ για εκείνο που εγώ θα έκανα και σεις δεν κάνετε. Εάν δεν

υπάρχει αυτό το στοιχείο δεν υπάρχει η διαλεκτική λειτουργία της Δημοκρατίας. Ψηφίζω επί της αρχής το νομοσχέδιο.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΠΑΣΟΚ)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Κωνσταντίνος Βρεττός): Ο κ. Ιωαννίδης έχει το λόγο.

ΦΟΙΒΟΣ ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ: Κύριοι συνάδελφοι, η κοινωνική ασφάλιση είναι γνωστό ότι είναι η μεγαλύτερη κατάκτηση των ευρωπαϊκών κυρίως λαών στον περασμένο αιώνα. Κατάκτηση που ήλθε μετά από αγώνες και προσπάθειες ιδιαίτερα των σοσιαλοδημοκρατικών κομμάτων της Αριστεράς και εν πάση περιπτώσει της Ευρώπης. Βοηθώντας και του γεγονότος ότι τότε υπήρχε το αντίπαλο δέος, ο φόβος ή μπαμπούλας –όπως θέλετε πείτε το- του κομμουνισμού που εξανάγκασε τις ισχυρές συντηρητικές δυνάμεις του δυτικού αποκαλούμενου κόσμου να αποδέχονται κοινωνικές παροχές που άλλως δεν θα τις αποδέχοντο.

Την κατάκτηση αυτή πρέπει να την περιφρουρήσουμε πάση θυσία και το κάνουμε. Κύριοι συνάδελφοι, ό,τι υπάρχει στη χώρα μας, ως κράτος κοινωνικής προστασίας είναι έργο του ΠΑΣΟΚ. Εάν σας δώσω τα στοιχεία από το 1981 και εντεύθεν όσες ρυθμίσεις έγιναν προς την κατεύθυνση της αυξημένης κοινωνικής προστασίας –δεν έχω χρόνο να το κάνω λεπτομερώς- θα δείτε ότι αυτό που σας λέω είναι απολύτως ακριβές. Επίσης, θα δείτε πως σε ό,τι αφορά τη Νέα Δημοκρατία και την υποτιθέμενη ασφαλιστική της μεταρρύθμιση, ήδη και πριν από σήμερα με σειρά παρεμβάσεων εξουδετερώσαμε ή μειώσαμε αδικίες –όχι όλες- εκείνης της μεταρρύθμισης και θα δώσω ένα παράδειγμα για τις κατώτατες συντάξεις. Χρειάστηκε ήδη λόγω εργατικού ατυχήματος να χορηγηθεί αναπηρική σύνταξη. Ε, λοιπόν, με τη νομοθεσία της Νέας Δημοκρατίας η αναπηρική σύνταξη ήταν 27.000 ή 32.000 δραχμές. Γιατί βέβαια τι περιείχε η μεταρρύθμιση της Νέας Δημοκρατίας;

Περιείχε κάτι πολύ απλό. Αύξησε τις εισφορές, κάτι που παραλείπεται –ενώ εμείς δεν αυξάνουμε εισφορές- και μειώνει τις παροχές. Όμως, αυτή είναι «μπτακαλιστική» λογική. Έτσι μπορείς να λύσεις οποιοδήποτε πρόβλημα, αν υποθεθεί ότι αυτό είναι λύση.

Στην πραγματικότητα αυτή ήταν η ουσία της ρύθμισης εκείνης, με σοβαρότατες, όμως, εξαιρέσεις. Τα μέτρα εκείνα έπλητταν κυρίως τη νέα γενιά, αυτούς που δεν είχαν εισέλθει στην αγορά εργασίας, που δεν είχαν τρόπο αντιδράσεως, που δεν ήξεραν τι τους περιμένει, που δεν σκέφτονταν σαν νιάτα –αν ακόμη μερικοί το πήραν μυρωδιά- για το τι θα συμβεί όταν φθάσουν στο δικαίωμα σύνταξης.

Επίσης, η ρύθμιση είχε και άλλες εξαιρέσεις. Θα φέρω ένα παράδειγμα. Για να μην απεργήσει ο ΗΣΑΠ, ο κρατικός προϋπολογισμός ανέλαβε να επιχορηγεί ετησίως το ταμείο του ΗΣΑΠ, που δίνει τις υψηλότερες συντάξεις –πάνω από 600.000 δραχμές- καλύπτοντας όλα τα ελλείμματά του, άσχετα με το πόσο το ίδιο το ταμείο είχε τη δυνατότητα να πληρώνει. Βεβαίως, για να αποφευχθεί η απεργία του ΗΣΑΠ, έγινε αυτή η παραχώρηση.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, εν αρχή ην το Σύνταγμα. Το αναθεωρημένο μας Σύνταγμα μάλιστα προσέθεσε μία σοφή και ευτυχώς με μεγάλη αποδοχή από την πλειοψηφία διάταξη στο άρθρο 25, που λέει τα εξής: «Τα δικαιώματα του ανθρώπου ως ατόμου και ως μέλους του κοινωνικού συνόλου και η αρχή του κοινωνικού κράτους δικαίου τελούν υπό την εγγύηση του κράτους».

Πρωτοπορούμε διεθνώς, κύριοι. Δεν υπάρχει άλλο Σύνταγμα που να μη μιλά μόνο για κράτος δικαίου, αλλά και για κοινωνικό κράτος δικαίου. Αυτό είναι εισήγηση δική μας, την οποία ευτυχώς αποδέχθηκε το σύνολο της Βουλής. Αυτό γεννά και την υποχρέωση όλα τα μέτρα που φέρνουμε να είναι προς την κατεύθυνση της διεύρυνσης και ποτέ της μείωσης της κοινωνικής προστασίας.

Σε ό,τι αφορά στο έργο του ΠΑΣΟΚ στον τομέα αυτό τα τελευταία χρόνια, αναφέρθηκε ο Υπουργός στα ποσοστά Δαπανών Κοινωνικής Προστασίας επί του Α.Ε.Π., δηλαδή 26% σήμερα στο ΑΕΠ, ενώ ήταν 22% το 1992. Το 1999 είχε πάει ήδη στο 24,5%. Τα στοιχεία αυτά δεν είναι ελληνικά, αλλά είναι στοιχεία του ESPROS, που σημαίνει European Social Protection

Statistics, δηλαδή, είναι απολύτως έγκυρα στοιχεία, που δεν μπορούν να αμφισβητηθούν.

Γύρω από την κοινωνική ασφάλιση υπάρχει ένας γενικότερος προβληματισμός. Ήδη, οι πολύ νεοφιλελεύθερες αντιλήψεις υποχωρούν. Η παγκόσμια τράπεζα ήδη «κρούει τον κώδωνα του κινδύνου». Οι θαυμαστές της νεοφιλελεύθερης αντίληψης ανέφεραν κατά καιρούς –τώρα όμως το «μασάνε» λιγάκι- το παράδειγμα της Χιλής.

Ε, λοιπόν, ακούστε. Σας πληροφορώ ότι το παράδειγμα της Χιλής αποδεικνύεται ήδη αποτυχημένο, διότι, με τον τρόπο που είχαν επενδύσει στα μεγάλα ορυχεία χαλκού, όπου είχαν τα ασφαλιστικά τους ταμεία, τα κεφάλαιά τους έχουν ήδη μειωθεί σοβαρά. Γίνονται προσπάθειες για να επιμηκυνθεί ο χρόνος εργασίας και να καθυστερούν περισσότερο να βγαίνουν στη σύνταξη οι εργαζόμενοι.

(Στο σημείο αυτό την Προεδρική Έδρα καταλαμβάνει ο Β' Αντιπρόεδρος της Βουλής κ. **ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΣΓΟΥΡΙΑΔΗΣ**)

Κύριοι συνάδελφοι, το ΠΑΣΟΚ τα έκανε όλα τέλεια; Όχι. Έδωσε πολλά, πολλά την πρώτη οκταετία, αλλά έκανε ένα βασικό λάθος. Ποιο ήταν το λάθος του ΠΑΣΟΚ; Από ένα σημείο και ύστερα έβρισκε ως λύση το δανεισμό των ασφαλιστικών οργανισμών. Όμως, ο δανεισμός τότε σήμαινε επιτόκια που έφθαναν στο 32%. Αυτό επιβάρυνε καίρια και υπέρμετρα τα ασφαλιστικά ταμεία.

Από εκεί και πέρα, το ΠΑΣΟΚ έκανε και άλλο λάθος πριν από ένα χρόνο, το οποίο όμως είχε την άνεση να αναγνωρίσει και ευτυχώς που το έκανε. Ξέρετε ότι ο μεγάλος μου συμπατριώτης, ο Καζαντζάκης, έλεγε: «Πρώτα έγινε η φωνή και ύστερα φώναξε, φώναξε, έγινε το αυτί».

Αυτό συνέβη και στη συγκεκριμένη περίπτωση. Η γενική αντίδραση των στελεχών, των Βουλευτών του ΠΑΣΟΚ, η κινητοποίηση του κόσμου έκανε για μια από τις σπάνιες φορές να σπάσει η κουφαμάρα των κυβερνήσεων.

Έχω πει και άλλοτε σε αυτή την Αίθουσα ότι όλες οι κυβερνήσεις όλων των κομμάτων πάσχουν από κουφαμάρα πολλές φορές. Στη συγκεκριμένη περίπτωση το ΠΑΣΟΚ δεν υπήρξε κουφό. Άκουσε και ευτύχησαν οι δύο Αρκάδες αρμόδιοι Υπουργοί να έχουν τη συμπαράσταση του Πρωθυπουργού. Γιατί ένα από τα άλλα προβλήματα που αντιμετώπιζαν πολλά χρόνια πριν οι αρμόδιοι Υπουργοί είναι ότι οι Πρωθυπουργοί δεν ησυχολούντο με το μείζον αυτό θέμα, ενώ ο Μπαλαντίρ ως Πρωθυπουργός Γάλλος έλεγε ότι το θέμα που πρέπει να ασχολείται σε καθημερινή βάση είναι το κοινωνικοασφαλιστικό. Και δεν έφταναν ποτέ, δεν είχαν τη δύναμη να πείσουν τους Υπουργούς Εθνικής Οικονομίας ενώ προφανώς ο Πρωθυπουργός έχει τη δύναμη να το κάνει και αυτό. Και το έκανε η Κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ ευτυχώς τώρα, ώστε να έχουμε μπροστά μας ένα σχέδιο νόμου, το οποίο όσες επιφυλάξεις και αν έχει κανείς για επιμέρους ρυθμίσεις είναι σίγουρο ότι κινείται προς τη σωστή κατεύθυνση.

Σε ό,τι αφορά τους μισθωτούς, στους οποίους κυρίως αναφέρεται, επανορθώνει αδικίες και βεβαίως δεν μειώνει την κοινωνική προστασία.

Κύριοι συνάδελφοι, η πραγματικότητα στη χώρα μας δυστυχώς είναι διαφορετική από τις άλλες ευρωπαϊκές χώρες. Σε όλες τις ευρωπαϊκές χώρες η ασφαλιστική μεταρρύθμιση έγινε με πολιτική συναίνεση μετά από διάλογο διότι αυτό επιβάλλει η συνείδηση ευθύνης προ αυτού του μεγάλου προβλήματος, το οποίο δεν αφορά μόνο εμάς, αφορά προπαντός τις μέλλουσες γενιές και αφορά ολόκληρο τον ελληνικό λαό γιατί όλοι οι Έλληνες είναι ή ασφαλισμένοι ή συνταξιούχοι ή προστατευόμενα μέλη. Δεν ξέρω αν έχουμε και μεις κάποιες ευθύνες διότι δεν μπόρεσε να γίνει ο διάλογος και η συνεννόηση, αλλά είναι σαφές από την πρακτική και τακτική που ακολουθεί κατά τη συζήτηση του σχεδίου αυτού νόμου η Νέα Δημοκρατία ότι δεν ήθελε να στέρξει στην κοινή αντιμετώπιση του μεγάλου αυτού προβλήματος.

Άκουσα τον κ. Σιούφα που μίλησε για ανασφάλεια και πρόωρη έξοδο υπαλλήλων. Που να θυμηθώ το '92, όταν Αυγουστιάτικα ήρθε εκείνη η νομοθεσία και όταν μήνες πριν εσχολιάζοντο τα θέματα, πόσες χιλιάδες εξήλθαν.

Άκουσα με πολύ προσοχή και τον κ. Μάνο, τον οποίο εγώ τιμώ και τον πρότεινα μάλιστα για υποψήφιο δήμαρχο αλλά δεν θα συμφωνούσα να γίνει Υπουργός Εθνικής Οικονομίας ούτε Κοινωνικών Ασφαλίσεων γιατί οι αντιλήψεις του στα θέματα αυτά δεν με βρίσκουν σύμφωνο και είναι λανθασμένες.

Αυτοί οι υπολογισμοί του τι θα γίνει μετά πεντηκονταετία μου φέρνουν στο μυαλό τη σοφή ρήση του σοφότερου των οικονομολόγων ΚΕΥΝΣ ο οποίος όταν του έλεγαν μακροχρονίως απαιτούσε μακροχρονίως θα είμαστε όλοι νεκροί. Δεν μπορεί να προϋπολογίσεις και μάλιστα σε τέτοια θέματα για πενήντα χρόνια μετά και να έχεις την αξίωση να ρυθμίσεις τώρα αυτά που θα συντελεστούν μετά από πενήντα χρόνια.

Ο κ. Νικήτας Κακλαμάνης είπε για αντιγραφή κάποιων σημείων του προγράμματος της Νέας Δημοκρατίας. Με αυτά τα σημεία δεν έχουν καμιά πρωτοτυπία. Είναι πασίγνωστα πράγματα που όλοι όσοι ασχολήθηκαν με την κοινωνική ασφάλιση τα ξέρουν.

Και τελειώνω για να δούμε τη συνέπεια της Νέας Δημοκρατίας. Καυχάται περί πολλού ότι νομοθέτησε την τριμερή χρηματοδότηση. Για όνομα του Θεού ο ιδρυτικός νόμος του ΙΚΑ, του '51 την προβλέπει, άλλο αν δεν εφαρμόστηκε ποτέ ούτε τα χρόνια που η Νέα Δημοκρατία κυβέρνησε ούτε τα χρόνια που κυβερνούσε το ΠΑΣΟΚ αλλά προβλέπεται στον 1846/51 και αυτό πρέπει να το αποσαφηνίσουμε άπαξ διά παντός.

Όπως επίσης επιτίθεται για το ότι είναι απολύτως συνεπής στα λόγια και στα έργα.

Αυτό είναι το προεκλογικό φυλλάδιο της Νέας Δημοκρατίας του 1990 όπου λέγει: «Σιγουριά στις συντάξεις». Και συμπληρώνει: «Ως Νέα Δημοκρατία εγγυώμαστε τις συντάξεις όχι μόνο στην απρόσκοπτη καταβολή, αλλά και στην πραγματική τους αξία εξασφαλίζοντας τις συντάξεις απέναντι στον πληθωρισμό και την ακρίβεια». Αυτά έλεγε προ των εκλογών. Τα αντίθετα έκανε μετά τις εκλογές.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Παναγιώτης Σγουριδής): Το λόγο έχει ο κ. Σκουλάκης.

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΣΚΟΥΛΑΚΗΣ: Κύριε Πρόεδρε, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, είναι προχωρημένη η ώρα και αδειανά τα έδρανα. Ευτυχώς που ήρθαν δυο συνάδελφοι της Νέας Δημοκρατίας για να με ακούσουν γιατί θα προκαλέσω λιγάκι.

Αυτές τις μέρες το Κοινοβούλιο ασχολείται με το θέμα των συντάξεων που αποτελούν το σημαντικότερο κοινωνικό αγαθό αφού αντιπροσωπεύουν τις προσδοκίες και τους μόχθους μιας ολόκληρης ζωής κάθε εργαζόμενου.

Η σιγουριά και η εξασφάλιση στο θέμα των συντάξεων είναι απαραίτητη προϋπόθεση για την πορεία προς την ανάπτυξη και την οικονομική σταθερότητα μιας χώρας σε εργασιακό και κοινωνικό επίπεδο.

Μετά τις παραπάνω κοινές παραδοχές, ο ελληνικός λαός περιμένει - και περιμένει και σήμερα και αύριο μέχρι να ψηφιστεί και το τελευταίο άρθρο αυτού του σχεδίου νόμου - να μάθει με κάθε λεπτομέρεια ποιες είναι οι θέσεις, ποιες είναι οι απόψεις κάθε κόμματος, αν θέλετε και κάθε εκπροσώπου του, ποιες είναι οι ενστάσεις, ποιες είναι οι αντιπροτάσεις εκείνων που διαφωνούν με το προτεινόμενο σχέδιο νόμου.

Συνεπώς, κύριοι συνάδελφοι, η Κυβέρνηση, αναλαμβάνοντας την ιστορική της ευθύνη μετά από μια επίπονη, είναι αλήθεια και δύσκολη διαδικασία με πολιτικό κόστος, με τα γυνώστα που έχουν μεσολαβήσει τώρα και ένα χρόνο, φέρνει αυτό το σχέδιο νόμου προς συζήτηση στη Βουλή και απαιτεί, ναι, απαιτούμε, αγαπητοί συνάδελφοι από σας της Αντιπολίτευσης και μάλιστα της Αξιωματικής Αντιπολίτευσης να αναλάβετε τις ευθύνες σας επί της ουσίας του σχεδίου νόμου και να μην δημιουργείτε ρήγματα στην κοινωνική συνοχή του τόπου τότε καταστροφολογώντας, τότε χαιδεύοντας τα αυτιά όλων των Ελλήνων, αγνοώντας όμως συστηματικά τη λαϊκή ρήση πως και η πίτα ολάκερη και ο σκύλος χορτάτος δεν γίνεται.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, έχουν απαντηθεί ήδη από τους κυρίους Υπουργούς και από άλλους συναδέλφους τα περισσότερα ερωτήματα σχετικά με τον προτεινόμενο νόμο για την ασφαλιστική μεταρρύθμιση. Έχει, επίσης, διατυπωθεί σε όλους τους τόνους η αναγκαιότητα για ένα ισχυρό και βιώσιμο στη

διάρκεια του χρόνου ασφαλιστικό σύστημα με τη διατήρηση της κοινωνικής δικαιοσύνης που αποτελεί τον άλλο αδήριτο στόχο της μεταρρύθμισης.

Κατά τη γνώμη μου δύο είναι οι βασικοί άξονες της μεταρρύθμισης. Πρώτον, η μετατροπή της «Βαβέλ» των ασφαλιστικών ταμείων σε ένα νέο ενιαίο οικοδόμημα με ισχυρά θεμέλια και με σύγχρονη κοινωνική αρχιτεκτονική μορφή. Και δεύτερον, η δυναμική αυτού του νέου οικοδομήματος που θα εδράζεται όχι στην οικονομική λογική των τρεχουσών εισροών, εκροών και των συγκυριακών δεικτών, αλλά σε ένα κεφαλαιοποιητικό σύστημα που θα εξασφαλίζει τις αποδόσεις για την ενίσχυση των αγαθών της κοινωνικής ασφάλισης. Απ' αυτήν την άποψη η μεταρρύθμιση είναι βαθύτατα αναπτυξιακή.

Με τη δημιουργία των τριών κυρίων ταμείων, μισθωτών δημοσίων υπαλλήλων και αυτοαπασχολούμενων, μπαίνει τέλος στην πολυδιάσπαση των δυνάμεων και των δυνατοτήτων των βασικών κλάδων οικονομικής δραστηριότητας της χώρας, όσον αφορά την ασφάλιση.

Αν μου επιτρέψετε τον παραλληλισμό στο πρώτο σκέλος της μεταρρύθμισης, πρόκειται για ένα νέο Καποδίστρια στη δομή της κοινωνικής ασφάλισης.

Όσον αφορά το δεύτερο σκέλος το ασφαλιστικό σύστημα τελεί πάντα υπό την εγγύηση του κράτους (ομόλογα, 1% του ΑΕΠ) και αποτελεί ισχυρή βάση για διαχειρίσιμες δυναμικού χαρακτήρα των χαρτοφυλακίων και των άλλων επενδύσεων των ταμείων. Τα ερωτήματα για τους διαφωνούντες με την μεταρρύθμιση είναι αμείλικτα και οφείλουν όλοι όσοι προσπαθούν με μικροπολιτική να πλαγιοκοπήσουν το νομοσχέδιο, να απαντήσουν σε ορισμένα ερωτήματα: Να μην προωθηθεί προς ψήφιση το νομοσχέδιο; Τι ζητούν οι συνάδελφοι της Αντιπολίτευσης; Να αποσυρθεί;

Δεύτερον, τίγεται έστω και ένας ασφαλισμένος του ΙΚΑ ή η συντριπτική πλειονότητα έχει σημαντικά οφέλη; Θα ήθελα να απαντήσετε, κύριε Γιακουμάτο.

(Θόρυβος από την πτέρυγα της Νέας Δημοκρατίας)

Είναι αλήθεια ότι δεν μεταβάλλονται τα όρια ηλικίας και όπου συμβαίνει κάποια αλλαγή είναι ευνοϊκότερη για τους ασφαλισμένους; Είναι αρνητική εξέλιξη η αύξηση του ποσοστού αναπλήρωσης συντάξεων από 60% που προβλέπε ο νόμος Σιούφα σε 70% για τους μετά την 1/1/93 ασφαλισμένους;

Είναι αρνητική εξέλιξη για τους ίδιους τους ασφαλισμένους ο διπλασιασμός περίπου των κατώτερων συντάξεων που με το νόμο Σιούφα έχουν προσδιοριστεί περίπου στις σαράντα χιλιάδες, ώστε να εναρμονιστούν με τις ισχύουσες για τους παλαιότερους;

Είναι ή δεν είναι η πρώτη φορά από συστάσεως του ΙΚΑ που το ελληνικό δημόσιο αναγνωρίζει δια νόμου και επιστρέφει στο ίδρυμα οφειλές πλέον του ενός τρισεκατομμυρίου;

Θα μπορούσα κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, να συνεχίσω τα ερωτήματα και σε άλλα σημεία μεζόνος σημασίας του νομοσχεδίου. Θα ήμουν ικανοποιημένος αν έπαιρνα μια απάντηση έστω και σε ένα από τα παραπάνω που ρώτησα, από τους παριστάμενους συναδέλφους της Νέας Δημοκρατίας. Κυρίως θα ήθελα η Νέα Δημοκρατία να πάρει επιτέλους θέση για να πληροφορηθεί ο ελληνικός λαός ποιες πραγματικά ενδιαφέρειται για τη μακροχρόνια λύση του ασφαλιστικού ζητήματος και ποιες μικρόψυχα παίζει με το μέλλον των εργαζομένων.

Σε άλλες χώρες με καλύτερα οικονομικά, το ασφαλιστικό αντιμετώπιστηκε σε ένα βάθος σαράντα-πενήντα χρόνων, όπως στη Μεγάλη Βρετανία, Ολλανδία και Σουηδία. Στη χώρα μας με το προς ψήφιση σχέδιο νόμου φιλοδοξούμε να δώσουμε ανάλογη προοπτική χωρίς να υπολογίζουμε το πολιτικό κόστος απ' όσους προσπαθούν να θολώσουν τα νερά για δικά τους μικροκομικά οφέλη.

Πιστεύω βαθύτατα ότι η ιστορία θα δικαιώσει τη σημερινή Κυβέρνηση για την αποφασιστική και υπεύθυνη στάση της, όπως και όλους τους φορείς που με το διάλογο και τις προτάσεις τους συνεισέφεραν στο τελικό αποτέλεσμα.

Όσο για σας συνάδελφοι της Νέας Δημοκρατίας, που αποχωρήσατε από την επιτροπή, που παραμένετε μέχρι αυτή τη στιγμή στη συζήτηση επί της αρχής αλλά απ' ότι αντιλαμβανό-

μαστε θα αποχωρήσετε και πάλι από τη συζήτηση επί των άρθρων, για να μην τοποθετηθείτε επί της ουσίας –εκεί φοβάστε γι' αυτό φεύγετε– θα μείνετε στην ιστορία ως λαϊκιστές και φυγομαχοί.

(Θόρυβος από την πτέρυγα της Νέας Δημοκρατίας)

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΟΡΦΑΝΟΣ: Αυτόν τον τίτλο τον έχετε κατοχυρώσει!

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΣΚΟΥΛΑΚΗΣ: Κύριοι συνάδελφοι, αυτό το σχέδιο νόμου βάζει ακόμα ένα ισχυρό θεμέλιο στην Ελλάδα του μέλλοντος, που θα βασίζεται σε μια ισχυρή και προστατευμένη κοινωνία των εργαζομένων. Οικοδομεί κατά την άποψή μας ένα σύστημα κοινωνικής ασφάλισης, κοινωνικά δίκαιο, βιώσιμο και σύγχρονο με βάση τα δεδομένα της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Μετά την ψήφιση αυτού του σχεδίου νόμου θα έχει διαμορφωθεί –θέλω να το πω αυτό, νομίζω ότι το είπαν και κάποιοι άλλοι συνάδελφοι– θα έχει διαμορφωθεί η βάση πάνω στην οποία θα μπορέσουμε να διαπραγματευτούμε υπό ωριμότερες συνθήκες και άλλα μείζονα ζητούμενα του κοινωνικού κράτους, με κυρίαρχο κατά την άποψή μου, την ενιαία, πρωτοβάθμια φροντίδα υγείας, θέμα για το οποίο σύντομα, πιστεύω, θα κληθούν τα συναρμόδια Υπουργεία, τα ταμεία και οι φορείς να λάβουν τις τελικές τους αποφάσεις.

Με αυτές τις σκέψεις, αγαπητοί συνάδελφοι της Νέας Δημοκρατίας –απευθυνόμενοι σε εσάς– και σας καλώ έστω και τούτη την ώρα να αναθεωρήσετε τις θέσεις σας. Θα χαρακτηριστείτε από την ιστορία φυγόμαχοι και ότι δεν τολμάτε να αντιμετωπίσετε τα προβλήματα του ελληνικού λαού κατάφατσα. Χαϊδέυετε αφτιά, αλλά δεν παίρνετε θέση, όπως σε όλα τα μεγάλα θέματα.

Ευχαριστώ πολύ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΠΑΣΟΚ)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Παναγιώτης Σγουρίδης): Ο κ. Πιπεργιάς έχει το λόγο.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΠΙΠΕΡΓΙΑΣ: Κύριοι συνάδελφοι, άκουσα με προσοχή τόσο τον εισηγητή της Νέας Δημοκρατίας, όσο και τον εμπνευστή, αλλά και εισηγητή του ν.2084, τον κ. Σιούφα. Και βέβαια η διαπίστωσή μου, όπως έχει καταγραφεί από τις θέσεις τους στα Πρακτικά, είναι ότι δέχονται τα θετικά και ότι θα ανατρέψουν τα αρνητικά. Επίσης, δήλωσαν εδώ ότι παραμένουν στην Αίθουσα για να αποδομήσουν την προσπάθεια της ασφαλιστικής μεταρρύθμισης.

Προσπάθησα να αναζητήσω, μια και δεν έχουν ειπωθεί, τα θετικά του νομοσχεδίου, όπως θα θεωρεί η Νέα Δημοκρατία από τα κείμενά της. Και διαπίστωσα, από το φυλλάδιο το οποίο έχουν εκδώσει «12+3 κινήσεις για το Ασφαλιστικό», «Οι θέσεις μας για το Ασφαλιστικό» ή «12+3 κινήσεις για την κοινωνική ασφάλιση της Ελλάδας του 20ου αιώνα», ότι πολλά από αυτά που προτείνονται εμπεριέχονται στο νομοσχέδιο και κατά συνέπεια είναι τα θετικά.

Για παράδειγμα: Λειτουργική αναδιάρθρωση των ασφαλιστικών φορέων, εξορθολογισμός της διαχείρισης για να αποφεύγονται οι σπατάλες. Σταδιακή ενοποίηση των ομοειδών ταμείων και κλάδων στην κύρια και επικουρική ασφάλιση.

Επίσης, αποτελεσματική αξιοποίηση της κινητής και ακίνητης περιουσίας. Αποφασιστική αντιμετώπιση της εισφοροδιαφυγής που έχει πάρει μεγάλες διαστάσεις, που και στο νομοσχέδιο αυτό εμπεριέχεται, αλλά και σε προηγούμενους νόμους που είχε φέρει η Κυβέρνηση και έχει ψηφίσει το Κοινοβούλιο.

Εξυγίανση στο χώρο της υγειονομικής περίθαλψης. Θεσμοθέτηση κινήτρων για την παραμονή στην υπηρεσία όσων επιθυμούν πέρα από το όριο συνταξιοδότησης, συγκεκριμένη διάταξη η οποία περιέχεται στο νομοσχέδιο.

Θωράκιση του συστήματος παροχής των αναπηρικών συντάξεων, κάτι που είχε γίνει με προηγούμενους νόμους, το ν. 2676 που είχε φέρει ο προηγούμενος Υπουργός Κοινωνικών Ασφαλίσεων.

Εξυγίανση του θεσμού των βαρέων και ανθυγιεινών επαγγελμάτων, κάτι που προσεγγίζει το νομοσχέδιο και που πιστεύω πως όταν θα αρχίσει να τίθεται σε εφαρμογή θα αντιμετωπίσει και τις άλλες παραμέτρους του προβλήματος.

Μονιμότερος μηχανισμός αυτόματης ενίσχυσης των οικονο-

μικά ασθενέστερων συνταξιούχων. Και αυτό εμπεριέχεται αφού υπάρχει γενναία ενίσχυση των κατώτερων συντάξεων.

Και παραμένουν δύο θέσεις. Η μία θέση που λέει, εξέταση της επέκτασης της τριμερούς χρηματοδότησης –άρα, εδώ αναγνωρίζεται ότι από μόνη της δεν επαρκεί– και για τους προ του 1993 ασφαλισμένους. Και γίνεται στην επόμενη αράδα μία επισημάνση ότι σήμερα ο κρατικός προϋπολογισμός δεν αντέχει κάτι τέτοιο. Συνεπώς, εφόσον δεν το αντέχει, κατά το κείμενο, θα έπρεπε να αναζητηθούν άλλες λύσεις, άρα μείωση των παροχών. Και βέβαια, το ότι προβλέπουν και επιδιώκουν μείωση των παροχών, αποδεικνύεται από την η πρώτη θέση που λέει πλήρης εφαρμογή της ασφαλιστικής μεταρρύθμισης της περιόδου 1990-1993. Άρα, υπάρχει πλήρης εμμονή ιδιαίτερα στο ν. 2084. Μ βάση τις θέσεις είναι προφανές ότι η επιδιώκεται η επέκταση των ρυθμίσεων που είχε ο νόμος και για τους ασφαλισμένους προ του 1993.

Αυτές είναι και οι θέσεις και οι θέσεις της Νέας Δημοκρατίας. Είναι λογικό –και συμφωνώ με τον κύριο Υπουργό– η Νέα Δημοκρατία να έχει τάσεις φυγής από την Αίθουσα, γιατί στην κατ' άρθρον συζήτηση θα πρέπει να καλύψει με πολύ μεγάλη λεπτομέρεια τις θέσεις της, πράγμα που δεν θέλει, καθώς η αλήθεια και οι βέβαια θίγει βάνουσα τους εργαζόμενους και τους συνταξιούχους. Μιλώ για τις θέσεις, της Νέας Δημοκρατίας όπως είναι διατυπωμένες στα φυλλάδιά της, μια και στη Βουλή δεν παρουσιάστηκαν λεπτομερώς, αλλά με γενικότητες.

Βέβαια, αυτή η προσπάθεια που καταβάλλεται μου δίνει το δικαίωμα να πω ότι η Νέα Δημοκρατία δεν φυγομαχεί. Απλούστατα, κάνει κάλυψη και απόκρυψη, κάνει παραλλαγή, καμουφλάρισμα, για να μην γίνουν ορατές οι προθέσεις της από τον εργαζόμενο και το συνταξιούχο και μ' αυτόν τον τρόπο να μακιγιάρει και καλύψει τις βαθιές αντιεργατικές χαρακίες που έχει στο πρόσωπό της. Η φυγή της είναι ολοφάνερο ότι αποσκοπεί στην αυτοπροστασία της από τον κίνδυνο της δική της απορύθμισης.

Έγινε πολύ κουβέντα για το δημογραφικό πρόβλημα. Εγώ, κύριοι συνάδελφοι, πιστεύω ότι το δημογραφικό πρόβλημα υπάρχει και έχει εθνικά χαρακτηριστικά. Στην προβολή στο μέλλον οι Έλληνες θα είμαστε λιγότεροι στην Ελλάδα. Και αυτό πρέπει να μας ανησυχήσει και να το δούμε ως εθνικό πρόβλημα. Δεν ισχύει όμως σε όλες του τις διαστάσεις για κοινωνική ασφάλιση και αυτό γιατί η έλλειψη εργατικών χεριών θα καλυφθεί με άλλους τρόπους και ο πληθυσμός της Ελλάδας δεν θα μειωθεί. Αντίθετα όπως έδειξε η απογραφή το 2001 θα αυξηθεί.

Το ασφαλιστικό πρόβλημα δεν έχει μόνο τη δημογραφική παράμετρο. Αυτή είναι μια παράμετρος του ασφαλιστικού προβλήματος. Βασικό στοιχείο του ασφαλιστικού προβλήματος είναι ο τρόπος με τον οποίο οικοδομήθηκε το ασφαλιστικό σύστημα μετά τον πόλεμο και μέχρι σήμερα. Είναι η γήρανση του πληθυσμού και η αύξηση του προσδόκιμου της ζωής.

Είχα πει στην Επιτροπή και επανέρχομαι και εδώ ότι, όταν γινόταν η μελέτη για τον ασφαλιστικό φορέα της ΔΕΗ πριν από τριάντα επτά χρόνια, το προσδόκιμο ζωής που είχε υπολογιστεί απέχει από το σημερινό κατά δέκα χρόνια. Οι Έλληνες δηλαδή ζουν περισσότερο κατά μία δεκαετία μέσα στα τελευταία τριάντα επτά χρόνια. Αν φανταστούμε την εφαρμογή των νέων ανακαλύψεων στην ιατρική επιστήμη, τότε το προσδόκιμο της ζωής μπορεί να μεταβληθεί κατά πάρα πολύ στο μέλλον. Αν δηλαδή επιτευχθούν αυτά που συζητάει η κοινωνία και κουβεντιάζουν οι επιστήμονες, αλλά και η κοινωνία, ότι θα εμψυεύονται άνθρωποι γονίδια σε ζώα, προκειμένου να υπάρξουν όργανα για μεταμοσχεύσεις, ή παραγωγή ιστών και οργάνων με τη μέθοδο της κλωνοποίησης και να βελτιωθεί η κατάσταση της υγείας και το προσδόκιμο της ζωής –μπορεί ο καθηγητής Τουρκαντώνης να έχει δίκιο που είπε ομιλώντας στη Θεσσαλονίκη– ότι με βάση τα καινούργια δεδομένα και τις καινούργιες ανακαλύψεις το προσδόκιμο ζωής μπορεί να φτάσει και τα εκατόν ογδόντα χρόνια.

Πρέπει να ξέρετε ότι όλα αυτά τα στοιχεία δημιουργούν αναμφίβολα προβληματισμούς και για τα όρια ηλικίας και για τη σχέση εργαζομένων-συνταξιούχων. Όλα αυτά βέβαια λογαριάζονται με τις αναλογιστικές μελέτες που είναι προβολή των εξε-

λίξεων στο μέλλον. Σήμερα δεν μπορούμε να έχουμε ασφαλιστικές προβολές. Βέβαια, θα μπορούσε κανείς να ισχυρισθεί ότι η προβολή πρέπει να εξαντλείται εκεί που εξαντλείται το ασφαλιστικό δικαίωμα ενός νέου που ασφαρίζεται σήμερα. Αν αποδεχτούμε τη λογική αυτή τότε για ένα νέο που ασφαρίζεται σήμερα, θα δούμε ότι επί τριάντα επτά χρόνια θα εργάζεται, για να πάρει σύνταξη, είκοσι χρόνια θα απολαμβάνει τη σύνταξη του με βάση το σημερινό προσδόκιμο ζωής. Αν υπολογίσουμε μάλιστα και το διάδοχο δικαίωμα που έχουν οι κληρονόμοι άρα το δικαίωμα του επεκτείνεται για πενήντα επτά χρόνια, θα πάμε στα εβδομήντα με ογδόντα χρόνια.

Μπορούμε να κάνουμε πρόβλεψη για εβδομήντα χρόνια μπροστά ή για πενήντα χρόνια που ειπώθηκε; Μα συνάδελφοι εδώ ένα γεγονός που συνέβη πέρσι, η επίθεση στους διδύμους πύργους έφερε τα πάνω κάτω δημιούργησε άλλα δεδομένα, επιβάρυνε την οικονομία, κατάρρευσαν κλάδοι και δημιουργήθηκαν συνθήκες εντάσεων και πολέμων. Μπορούμε μετά βεβαιότητας να κάνουμε μια πρόβλεψη των γεγονότων για πενήντα, εξήντα ή ακόμα και ογδόντα χρόνια; Σαφώς όχι.

Αρα, εδώ πώς θα έπρεπε να αντιμετωπίσουμε το πρόβλημα; Πρώτα απ' όλα έπρεπε να αντιμετωπίσουμε το έλλειμμα, άρα να καλύψουμε τις διαφορές, τα ανοίγματα. Κι αυτό γίνεται και με τη γενναία κρατική χρηματοδότηση στο ΙΚΑ τώρα, άμεσα, με τα 3 δισεκατομμύρια, όπως ειπώθηκε πολλές φορές και με την ανάληψη των υποχρεώσεων προς τον ΟΑΕΔ και προς τους υπόλοιπους φορείς, Εργατική Εστία κλπ., με άλλα 500 δισεκατομμύρια. Αρα, έχουμε 3,5 δισεκατομμύρια συν 1% του ΑΕΠ κάθε χρόνο. Η χρηματοδότηση αυτή καλύπτει τα ελλείμματα μέχρι το 2032.

Δεύτερον, να αντιμετωπίσουμε τις αδικίες που υπάρχουν σήμερα και κυρίως τις αδικίες που δημιούργησε ο ν. 2084.: Στην αντιμετώπιση αυτών των αδικιών υπάρχει μία μεγάλη άρνηση, η οποία προέρχεται κυρίως από τη νεοφιλελεύθερη προσέγγιση που έχει η Νέα Δημοκρατία και τις προτάσεις της. Όταν θέλει να κρατηθεί και να επεκταθεί ο ν.2084 σαφώς δεν θέλει την αύξηση των συντάξεων από το 60% στο 70%. Σαφώς δεν θέλει την αύξηση των κατώτερων συντάξεων. Σαφώς, κύριοι συνάδελφοι, δεν θέλει να πάρουν σύνταξη αυτοί που έχουν τριετή-μηνια χιλιάδες έσοδα.

(Στο σημείο αυτό κτυπάει το κουδούνι λήξεως του χρόνου ομιλίας του κυρίου Βουλευτή)

Δύο λεπτά, κύριε Πρόεδρε.

Σαφώς δεν θέλει να υπάρχει αλλαγή του τρόπου υπολογισμού της σύνταξης από τα πενήντα στα τριακοστά πέμπτα, πράγμα που ευνοεί κυρίως τις εργαζόμενες μητέρες, αλλά και όσους φεύγουν γρήγορα από τη δουλειά λόγω ατυχήματος ή ασθένειας. Σαφώς, λοιπόν, δεν θέλει όλα αυτά, γι' αυτό και αρνείται τη συζήτηση κατ' άρθρο.

Εγώ θα αναφέρω κάποια παραδείγματα για να δείτε, κύριοι συνάδελφοι, το τι ακριβώς συμβαίνει. Το 2008 αρχίζουν να τρέχουν κάποιες προσαρμογές, ένας ασφαλισμένος με τριάντα πέντε χρόνια εργασίας με το ισχύον καθεστώς θα πάρει 80% του μισθού του σε σύνταξη. Με τις προτεινόμενες ρυθμίσεις 79,96% στα τριάντα χρόνια δουλειάς και ασφάλισης, στη μία περίπτωση θα πάρει 56% με τις ισχύουσες διατάξεις του ν.2084 και στην άλλη θα πάρει 68,5%.

Τρίτη περίπτωση, με είκοσι πέντε χρόνια εργασίας και ασφάλισης: Στην περίπτωση του ν. 2084 θα πάρει 40% αναπλήρωση και με τις διατάξεις του συζητούμενου νομοσχεδίου θα πάρει 57,1%.

(Στο σημείο αυτό χτυπάει ξανά το κουδούνι λήξεως του χρόνου ομιλίας του κυρίου Βουλευτή)

Ένα λεπτό, κύριε Πρόεδρε, για δύο ακόμη παραδείγματα.

Εάν πάμε στο 2018, όπου εξαντλούνται οι προσαρμογές, ένας με τριάντα πέντε χρόνια στην πρώτη περίπτωση θα έπαιρνε το 80%. Στην άλλη περίπτωση θα έπαιρνε το 76,85%. Με τριάντα χρόνια θα έπαιρνε 56%, ενώ θα πάρει 65,85% Στα εικοσιπέντε χρόνια θα έπαιρνε 40%, θα πάρει με τις προτεινόμενες ρυθμίσεις 54%.

Και μία ακόμη προβολή στο 2027, όπου τελειώνουν οι μεταβατικές περιόδους: Ένας εργαζόμενος με τριάντα πέντε χρόνια

θα υποστεί μείωση. Ένας με τριάντα χρόνια όμως θα έχει αύξηση του ποσοστού αναπλήρωσης από 56% σε 60,28%. Ένας με είκοσι πέντε χρόνια από 40% θα πάει σε 50,28% και ένας με είκοσι χρόνια από 32% θα πάει στα 40,28%. Και εδώ δεν συνυπολογίζεται η θεαματική αύξηση της κατώτερης σύνταξης από τις 40.000, που προέβλεπε ο ν.2084, στις 126.000 δραχμές.

Εγώ το νομοσχέδιο το βλέπω θετικό, αν και σε ορισμένες διατάξεις –θα τα πούμε και στη συζήτηση επί των άρθρων– θα το ήθελα πιο τολμηρό για να αποκαταστήσει τις αδικίες και ανισότητες. Κατά συνέπεια, το υπερψηφίζω.

Ευχαριστώ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΠΑΣΟΚ)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Παναγιώτης Σγουριδής): Ο κ. Τσιόγκας έχει το λόγο.

Κύριοι συνάδελφοι, θα κλείσουμε τη συνεδρίαση και θα την ανοίξουμε αμέσως μετά.

Κύριε Τσιόγκα, κατ' αρχάς σας δίνω και το χρόνο του κ. Σκοπελίτη. Κανονικά, επειδή, έχετε ειδικό αγορητή και Κοινοβουλευτικό Εκπρόσωπο, εσείς μιλάτε για πέντε λεπτά, αλλά θα σας δώσω και το χρόνο του κ. Σκοπελίτη. Έχετε, λοιπόν, δέκα λεπτά. Να είστε μέσα στο χρόνο σας.

Ορίστε, έχετε το λόγο.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΤΣΙΟΓΚΑΣ: Θα ξεκινήσω με ένα σχόλιο της ομιλίας του κ. Χριστοδουλάκη, ο οποίος μίλησε για θλιβερές κινήσεις με την κατάληψη του Υπουργείου Οικονομικών από το Πανεργατικό Αγωνιστικό Μέτωπο. Εμείς θέλουμε να σας πούμε, αγαπητοί συνάδελφοι, ότι δεν είδατε τίποτε ακόμη. Με αυτά που κάνετε, εάν συνεχίσετε να φέρνετε τέτοια νομοσχέδια στη Βουλή, θα χάσετε τον ύπνο σας από τους μεγάλους αγώνες που έρχονται, απ' αυτούς που ετοιμάζει η εργατική τάξη στο μέλλον.

Βεβαίως ο κύριος Υπουργός δεν μας είπε τίποτα για τη φασιστική επίθεση της Κυβέρνησης στους ναυτεργάτες του Πειραιά στις 29 του Μάη, όπου ο Υπουργός κ. Ανωμερίτης εκτέλεσε κατά γράμμα τις εντολές των εφοπλιστών, οι οποίοι όταν χρειάστηκε δεν δίστασαν να δίνουν οι ίδιοι εντολές στις δυνάμεις καταστολής για να χτυπήσουν τους ναυτεργάτες και τους εργάτες της στεριάς που τους συμπαραστέκονταν.

Αυτά είναι που πειράζουν την Κυβέρνηση, ακριβώς γιατί από τη μια μεριά φαίνεται η βαρβαρότητα της, οι φασιστικού τύπου επιθέσεις και από την άλλη πλευρά, γιατί αναδεικνύεται η παλικαριά, η λεβεντιά και η αλληλεγγύη της εργατικής τάξης.

Το αντιστασιακό νομοσχέδιο της Κυβέρνησης θίγει όλους τους εργαζόμενους και δεν εξαιρεί κανέναν. Είναι μεγάλο ψέμα ότι θίγει λίγους, όπως υποστηρίζουν η Κυβέρνηση και τα «παπαγαλάκια» με επικεφαλής τον κ. Πολυζωγόπουλο και την απεργοσπαστική ομάδα της ΠΑΣΚΕ στη ΓΣΕΕ...

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΣΑΛΑΓΙΑΝΝΗΣ: Σεβαστείτε και λίγα πράγματα.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΤΣΙΟΓΚΑΣ: ... οι οποίοι προσπαθούν να παγιδεύσουν τους εργαζόμενους, προβάλλοντας τον ισχυρισμό –εξάλλου το ακούσαμε από πολλούς ομιλητές– ότι το νομοσχέδιο θίγει έναν ελάχιστο αριθμό. Το νομοσχέδιο εάν ήταν καλό θα το φέρνατε μέρα μεσημέρι στη Βουλή και μάλιστα με τη συνοδεία της Μπάντας του Δήμου Αθηναίων και δεν θα το φέρνατε νύχτα με αλλαγές εις βάρος των εργαζομένων την τελευταία στιγμή, παραβιάζοντας ακόμα και το Σύνταγμα της χώρας.

Οι δεκάδες χιλιάδες εργαζόμενοι που απέργησαν εχθές ενάντια στο ασφαλιστικό έκτρωμα, απαίτησαν να αποσυρθεί το νομοσχέδιο και βεβαίως θα συνεχίσουν τους αγώνες τους μέχρι τέτοια νομοσχέδια να τα τσαλακώσουν στη ζωή και στην πράξη, όπως έκαναν και στο παρελθόν με άλλους νόμους, σαν το ν. 330. Απαίτησαν ένα δημόσιο κοινωνικό σύστημα, χρεοκοπώντας τις θεωρίες των κοινωνικών διαλόγων, της κοινωνικής συναίνεσης, του εφικτού και του «δεν γίνεται τίποτα».

Το νομοσχέδιο της Κυβέρνησης δείχνει και τις μεγάλες δεσμεύσεις που έχει αναλάβει απέναντι στο μεγάλο κεφάλαιο για τις ανατροπές στο ασφαλιστικό σύστημα. Η Νέα Δημοκρατία που απουσιάζει από την Αίθουσα, ουσιαστικά στηρίζει το νομοσχέδιο, γιατί δεν διατύπωσε καμία ουσιαστική διαφωνία. Οι εργαζόμενοι, όμως, καταδικάζουν το αντεργατικό νομοσχέδιο, γιατί δεν ικανοποιεί τις σύγχρονες ανάγκες. Γιατί υπονομεύει τη

δημόσια κοινωνική ασφάλιση. Γιατί προωθεί την εμπορευματοποίηση της υγείας. Γιατί αυξάνει τα όρια συνταξιοδότησης στα εξήντα πέντε και στα εξήντα επτά και καταργεί τα βαριά και ανθυγιεινά. Γιατί δεν εξασφαλίζει τη χρηματοδότηση των ταμείων από τον κρατικό προϋπολογισμό. Γιατί παραγράφει πολλά τρισεκατομμύρια από τα κλεμμένα που χρωστάει το κράτος και η εργοδοσία. Γιατί δεν παίρνεται κανένα μέτρο ενάντια στην εισφοροδιαφυγή. Γιατί δεν φορολογούνται τα κέρδη του μεγάλου κεφαλαίου. Γιατί αυξάνονται οι εισφορές των εργαζομένων και μειώνονται αυτές των εργοδοτών. Γιατί δεν καταργούνται οι αντισσφαλιστικοί νόμοι της Νέας Δημοκρατίας και του ΠΑΣΟΚ.

Βεβαίως αυτό το νομοσχέδιο έχει βαθιά ταξικά χαρακτηριστικά, τα οποία υπηρετούν τα συμφέροντα του μεγάλου κεφαλαίου. Μέχρι τώρα γνωρίσαμε την εκμετάλλευση των αποθεματικών των ταμείων στο τζόγο του χρηματιστηρίου. Σήμερα κάνετε μια μεγάλη τομή: Εισάγετε την ιδιωτικοποίηση της κοινωνικής ασφάλισης μέσα από τα ταμεία της επαγγελματικής ασφάλισης, τα οποία στηρίζονται στη λογική της κεφαλαιοποίησης και της ανταποδοτικότητας. Σήμερα με την επικουρική ασφάλιση οι εργαζόμενοι παίρνουν μία σύνταξη με βάση το επίπεδο του μισθού τους. Αύριο υπάρχει περίπτωση να μην πάρουν καθόλου σύνταξη, γιατί τα χρήματα που θα επενδύουν μπορεί να χαθούν τελείως, όπως χάθηκαν από άλλες ιδιωτικές ασφαλιστικές εταιρείες στο όνομα της καπιταλιστικής κερδοσκοπίας.

Η Κυβέρνηση με το νομοσχέδιο χειροτερεύει τους όρους ασφάλισης και συνταξιοδότησης των εργαζομένων. Σήμερα οι εργαζόμενοι καλούνται σε νέες θυσίες με μείωση των συντάξεων μέσω της αλλαγής του τρόπου υπολογισμού τους. Η διαδικασία της προς τα κάτω εξίσωσης συνεχίζεται σχεδιασμένα και δεν θα καλύπτεται σε καμία περίπτωση, όσες προσπάθειες και να κάνετε, με τα διάφορα ιδεολογικά και χυδαία τεχνάσματα της Κυβέρνησης και με τις διάφορες ανοησίες περί κοινωνικής δικαιοσύνης.

Κύριοι της Κυβέρνησης, κόπτεστε τάχα για τους ασφαλισμένους του ΙΚΑ ενώ με το νομοσχέδιο τους ανοίγετε το λάκο. Εμείς υποστηρίζουμε ότι τα ενιαία κριτήρια μπορούν να ισχύσουν και προς τα πάνω και όχι προς τα κάτω, όπως εσείς τα κάνετε. Υπάρχει και αυτή η λύση, κύριοι υπέρμαχοι της κοινωνικής δικαιοσύνης και ντεάλληδες της μιζέριας και της διάσπασης των εργαζομένων.

Οι δήθεν θετικές διατάξεις του νομοσχεδίου για την αύξηση της κατώτερης σύνταξης των ασφαλισμένων από την 1.1.1993 προκαλούν τη νοημοσύνη των εργαζομένων, γιατί η πρόβλεψη που καθορίζει την κατώτερη σύνταξη με βάση το 70% του κατώτερου μισθού της εθνικής σύμβασης του 2002 συνοδεύεται από την ρύθμιση που λέει ότι η αύξηση των κατώτερων συντάξεων από το 2003 δεν θα ακολουθεί την εθνική γενική συλλογική σύμβαση, αλλά την εισοδηματική πολιτική. Με αυτήν τη μέθοδο η σύνταξη θα μειώνεται κάθε χρόνο και από το 70% σε λίγα χρόνια θα πάει στο 60%, αφού η εισοδηματική πολιτική είναι πάντοτε πιο κάτω από την εθνική σύμβαση. Και δεν είναι μόνο αυτό. Στον υπολογισμό της σύνταξης καταργείτε και τον υπολογισμό του δώρου Χριστουγέννων και Πάσχα και του επιδόματος άδειας στο μισθό που καθορίζει τις συντάξεις.

Οι συντάξεις, αγαπητοί συνάδελφοι, παίρνουν την κατιούσα και θα μειώνονται μέχρι και 30%, ενώ ταυτόχρονα μειώνονται και οι επικουρικές συντάξεις. Το νομοσχέδιο αυξάνει τα όρια ηλικίας στα εξήντα πέντε και εξήντα επτά για άνδρες και γυναίκες. Το δόλωμα είναι η αύξηση των συντάξεων κατά 3% σε όσους θα δουλεύουν από τα εξήντα πέντε έως τα εξήντα επτά. Έτσι η Κυβέρνηση επενδύει στις συντάξεις πείνας και προωθεί τη διά βίου εργασία που αποτελεί βασική θέση των δυνάμεων του κεφαλαίου και του καπιταλιστικού συστήματος.

Η Κυβέρνηση έχει την πλήρη στήριξη της Νέας Δημοκρατίας αλλά και τη στήριξη των κυβερνητικών και εργοδοτικών συνδικαλιστών, τους οποίους έχει «μπουκώσει» με το άρθρο 20 του νόμου 2874. Τους «ταΐζετε εκατομμύρια» και έχουν κάνει τεράστια προσπάθεια για να μην πετύχουν οι αγώνες, υπονόμισαν τους αγώνες, सम्ποτάρισαν τους αγώνες, όμως η εργατική τάξη τους γύρισε την πλάτη, κατέβηκε στους δρόμους και έδωσε ένα μάθημα αγωνιστικής διάθεσης και άρνησης απέναντι

σε αυτό το νομοσχέδιο.

Εμείς αποκαλύπτουμε αυτά τα σχέδια της Κυβέρνησης γιατί, όταν σε ένα κλάδο ένα μέρος των εργαζομένων είναι στα βαριά και ανθυγιεινά επαγγέλματα και ένα άλλο εξαιρείται, τότε ο εργοδότης θα διαλέξει τους φθηνότερους, για τους οποίους θα πληρώνει λιγότερο για τα βαριά και ανθυγιεινά. Έτσι υπονομεύονται και όποια μέτρα υγιεινής και ασφάλειας των εργαζομένων, γιατί δεν μπορεί σε ένα κλάδο, στον ίδιο εργασιακό χώρο, για τους ίδιους εργαζόμενους, με την ίδια ειδικότητα να ισχύουν δύο μέτρα και δύο σταθμά. Δεν μπορεί οι παλαιοί εργαζόμενοι να προστατεύονται και οι νέοι να μην προστατεύονται από τη νομοθεσία για την υγιεινή και ασφάλεια στα βαριά και ανθυγιεινά επαγγέλματα.

Ο αντεργατικός παραλογισμός του νομοσχεδίου φθάνει και σε ακραίες διαφορές. Παραδείγματος χάριν, αν ένας εργαζόμενος ασφαλίστηκε στα βαριά και ανθυγιεινά το 2004 και ένας άλλος το 2005, θα βγει στη σύνταξη ο μεν πρώτος στα εξήντα ο δε δεύτερος στα εξήντα πέντε, και ας δουλεύουν μαζί όλα τα χρόνια δίπλα δίπλα στο ίδιο πόστο, στην ίδια ειδικότητα με τις ίδιες επαγγελματικές ασθένειες, με τις ίδιες επαγγελματικές ζημιές.

Το 1% του ΑΕΠ, το οποίο θα δίνεται κατά μέσο όρο έως το 2008 και μετά θα παγιωθεί δεν φθάνει να καλύψει τα ελλείμματα του ΙΚΑ και πολύ περισσότερο δεν φθάνει να καλύψει τα ελλείμματα των άλλων ταμείων. Με τον περιορισμό της χρηματοδότησης στο 1% του ΑΕΠ η Κυβέρνηση αρνείται να καταβάλει τις υποχρεώσεις της στην κοινωνική πολιτική που έχει φορτώσει το κράτος στα ταμεία, αρνείται να καταβάλει περίπου 500 δισεκατομμύρια το χρόνο, ενώ παραγράφονται οφειλές του κράτους και της εργοδοσίας που ξεπερνούν τα 25 τρισεκατομμύρια δραχμές.

Όλες οι αντισσφαλιστικές αλλαγές δεν μπορούν να συμψηφιστούν με ορισμένα «πιροτεχνήματα» που χρησιμοποιεί η Κυβέρνηση και η ομάδα Πολυζωγόπουλου, για παράδειγμα των μειωμένων συντάξεων. Θαυμάστε πονηριά, ενώ το νομοσχέδιο επικυρώνει την αύξηση των ορίων ηλικίας που επέβαλε με τους αντισσφαλιστικούς νόμους της Νέας Δημοκρατίας, έρχεται η Κυβέρνηση και παίζει με τα ποσοστά. Ενώ ήταν 6%, το κάνει 4,4%.

Αυτό, κύριοι κυβερνητικοί απολογητές, το λένε κατάκτηση; Ξεχνάτε όμως ότι ταυτόχρονα ανεβάζετε το όριο ηλικίας στα εξήντα πέντε και εξήντα επτά, που είναι το βασικό πρόβλημα; Το ίδιο ισχύει και για την κατώτερη σύνταξη αφού η Κυβέρνηση αρνείται να καταβάλει το όριο από τα τεσσεράμισι χιλιάδες του νόμου Σιούφα στα τέσσερις χιλιάδες πενήντα, που ήταν παλιά. Και βεβαίως, αυτό που κάνετε από τα τρεισήμισι – τέσσερις χιλιάδες αφορά 1.000 άτομα γιατί οι άλλοι παίρνουν σύνταξη από τον ΟΓΑ. Εσείς θα δώσετε σ' αυτούς 60.000 σύνταξη. Γι' αυτό αγωνίζονται οι εργάτες σήμερα; Για να πάρουν 60.000 σύνταξη; Γι' αυτό δεν το θέλουν και απορρίπτουν το νομοσχέδιο.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Παναγιώτης Σγουριδής): Καλώς κύριε συνάδελφε.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΤΣΙΟΓΚΑΣ: Κλείνω, κύριε Πρόεδρε.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Παναγιώτης Σγουριδής): Όλοι κλείνετε, αλλά μιλάτε πάνω από δώδεκα λεπτά.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΤΣΙΟΓΚΑΣ: Είμαι στα έντεκα λεπτά και τέσσερα δευτερόλεπτα. Τελιώνω αμέσως.

Αυτό το νομοσχέδιο έχει απορριφθεί από τους εργαζόμενους και ο μόνος ο οποίος το υποστηρίζει είναι ο κ. Πολυζωγόπουλος ο οποίος ήταν και απεργοσιπιάστης χθες. Και βεβαίως εμείς δηλώνουμε εδώ ότι καμία κοινοβουλευτική πλειοψηφία δεν μπορεί να νομιμοποιήσει τέτοια αντεργατικά τερατουργήματα, τα οποία είναι καταδικασμένα στη συνειδητή των εργαζομένων και κανένας δεν μπορεί να κρυφτεί πίσω από το δάκτυλό του. Ευχαριστώ.

(Στο σημείο αυτό ο Βουλευτής κ. Δημήτριος Τσιόγκας καταθέτει στα Πρακτικά έγγραφο για τις θέσεις του ΚΚΕ για την κοινωνική ασφάλιση το οποίο έχει ως εξής:

«ΟΙ ΘΕΣΕΙΣ ΤΟΥ ΚΚΕ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΣΦΑΛΙΣΗ

1. Δημόσια, Καθολική, Υποχρεωτική ασφάλιση, με παροχές

και υπηρεσίες υψηλού επιπέδου για όλο το λαό.

2. Πλήρη ασφαλιστική κάλυψη όλων των ανέργων και των οικογενειών τους, των μεταναστών, των εργαζομένων με μερική απασχόληση.

3. Μείωση των ορίων ηλικίας συνταξιοδότησης. Τα όρια ηλικίας να μην ξεπερνούν τα 60 χρόνια για τους άνδρες και τα 55 για τις γυναίκες (55 και 50 αντίστοιχα για τα βαρέα- ανθυγιεινά επαγγέλματα).

4. Κοχύρωση του κατώτερου ορίου συντάξεων με 4.050 ημέρες εργασίας-κατώτερη σύνταξη στα 20 Ημερομίσθια του Ανεπίδοκου Εργάτη (ΗΑΕ) ή το 80% του μισθού.

5. Βάση υπολογισμού της σύνταξης ο μέσος όρος όλων των αποδοχών της τελευταίας 3ετίας.

6. Συνταξιοδότηση ανεξαρτήτως ηλικίας στα 30 χρόνια ή 9.000 ημέρες ασφάλισης, με προσμέτρηση όλων των ενσήμων.

7. Καμία πρόσθετη επιβάρυνση στους εργαζόμενους. Να μειωθεί το ποσοστό συμμετοχής των εργαζομένων, στην κατεύθυνση της απαλλαγής τους από τις ασφαλιστικές εισφορές. Να πληρώσει το κράτος και η εργοδοσία, που καταληστεύουν χρόνια τα ταμεία. Οι εισφορές στον Οργανισμό Ασφάλισης Ελεύθερων Επαγγελματιών να καθορισθούν στην βάση της καταβολής των 2/3 από το κράτος και το 1/3 από τον ασφαλισμένο.

8. Πάταξη της εισφοροδιαφυγής, επιστροφή των κλεμμένων, των τρεσπινών πόνων που οφείλουν στα ασφαλιστικά ταμεία το κράτος και η εργοδοσία κατάργηση των αντισφαλιστικών νόμων της ΝΔ και του ΠΑΣΟΚ.

9. Δημόσιο, δωρεάν σύστημα υγείας, που παρέχει υψηλό επιπέδου υπηρεσίες για όλο το λαό, χωρίς διακρίσεις και ανισότητες, κατάργηση της επιχειρηματικής δραστηριότητας στον τομέα της υγείας-πρόνοιας.

10. Υπεράσπιση, επέκταση του θεσμού των βαρέων – ανθυγιεινών επαγγελμάτων. Εφαρμογή αυστηρού πλαισίου για την υγιεινή και ασφάλιση στους τόπους δουλειάς.

11. Πλήρη-σταθερή εργασία, 7ωρο, 5μερο, 35ωρο –κατάργηση των αντεργατικών νόμων που ανατρέπουν τις εργασιακές σχέσεις.

12. Αύξηση των μισθών. Των συντάξεων των εργατών, των αγροτών, των ελεύθερων επαγγελματιών σύμφωνα με τις σύγχρονες ανάγκες»)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Παναγιώτης Σγουριδής): Ο κ. Γρηγοράκος έχει το λόγο.

ΛΕΩΝΙΔΑΣ ΓΡΗΓΟΡΑΚΟΣ: Κύριε Πρόεδρε, κύριε Υπουργέ, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, διαδέχομαι στο Βήμα ένα συνάδελφο που πραγματικά τον εκτιμώ, τον τιμώ.

Κύριε συνάδελφε, εάν δεν ζούσα σ' αυτή τη χώρα και άκουγα την ομιλία σας θα νόμιζα ότι η Ελλάδα είναι κάτω από ένα πολύ σκληρό σιδηρόφρακτο καθεστώς. Είλικρινά με εντυπώσισε η πολύ σκληρή ομιλία σας.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΤΣΙΟΓΚΑΣ: 'Ηταν συνέχεια της χθεσινής ομιλίας στους χιλιάδες απεργούς εργαζόμενους στη Λάρισα.

ΛΕΩΝΙΔΑΣ ΓΡΗΓΟΡΑΚΟΣ: Σεβόμαστε όλες τις γνώμες, αλλά αυτή η ισοπεδωτική άποψη για τα πάντα, ότι το ΠΑΣΟΚ και οι Κυβερνήσεις του δεν έχουν κάνει τίποτα στην Ελλάδα, σ' αυτή τη χώρα είναι κάτι το τρομερό. Αν πραγματικά σας ακούσει κάποιος και έχει απομονώσει τη φωτογραφία σας και ακούει μόνο το λόγο σας θα εκπλαγεί κυριολεκτικά απ' αυτά τα ανήκουστα πράγματα που είπατε.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΤΣΙΟΓΚΑΣ: Αυτά που κάνει είναι ανεπανάληπτα.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Παναγιώτης Σγουριδής): Ενώ η φωτογραφία τον δείχνει γλυκό άνθρωπο.

ΛΕΩΝΙΔΑΣ ΓΡΗΓΟΡΑΚΟΣ: Μα είναι γλυκός άνθρωπος.

Κύριε συνάδελφε, εμείς σήμερα έχουμε αλλάξει το μοτίβο. Συζητάμε στη Βουλή ένα νομοσχέδιο από τα πιο σημαντικά ..

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΤΣΙΟΓΚΑΣ: Νεοσυντηρητικό.

ΛΕΩΝΙΔΑΣ ΓΡΗΓΟΡΑΚΟΣ: ... που μπορεί κανείς να συζητήσει σε μοντέρνα κοινοβούλια μέσα στον 21ο αιώνα.

Σήμερα κύριε συνάδελφε, παίρνουμε μεγάλες αποφάσεις για τις επόμενες γενιές. Παίρνουμε για μας αποφάσεις, παίρνουμε για τα παιδιά μας, παίρνουμε για τη νεολαία. Παίρνουμε αποφάσεις για τη συνέχεια του κράτους μας. Εγώ δεν αμφισβητώ

από εσάς ότι αγαπάτε και εσείς τη πατρίδα και το κράτος, αλλά έχετε μια διαφορετική αντίληψη και το βλέπετε από μια διαφορετική οπτική γωνία.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΤΣΙΟΓΚΑΣ: Στην Ελλάδα υπάρχουν δύο Έθνη το κράτος των πλουσίων και το κράτος των φτωχών.

ΛΕΩΝΙΔΑΣ ΓΡΗΓΟΡΑΚΟΣ: Θα σας παρακαλούσα όπως εγώ σας άκουσα με προσοχή, να με ακούσετε και εσείς.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Παναγιώτης Σγουριδής): Παρακαλώ να μη γράφεται καμία διακοπή.

ΛΕΩΝΙΔΑΣ ΓΡΗΓΟΡΑΚΟΣ: Κύριοι συνάδελφοι, το νομοσχέδιο είναι σημαντικό γιατί σήμερα σημαίνει ένα εθνικό σάλπισμα για το κοινωνικό πρόσωπο της πατρίδας μας. Κανένας δεν μπορεί γι' αυτό το κοινωνικό πρόσωπο, που όλοι μας έχουμε συνεισφέρει ο καθένας από το δικό του μετερίζι, να διαφωνεί να φωνάζει –βεβαίως τα δεχόμαστε όλα αυτά- αλλά δεν μπορεί να το ισοπεδώνει.

Σήμερα, εμείς κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, κάνουμε ένα πέταγμα προς το μέλλον, παρά τις αντιρρήσεις και τις διαφορετικές απόψεις που μπορεί κανείς να εκφράσει. Τα σεβόμαστε όλα. Δεχόμαστε τη κριτική σας, αλλά σας παρακαλούμε πάρα πολύ να σεβαστείτε και τη δική μας άποψη, να την ακούσετε. Κάνουμε, λοιπόν ένα πέταγμα προς το μέλλον. Αρχίζουμε μια πορεία με σκοπό να φθάσουμε πιο γρήγορα, να κερδίσουμε το χαμένο χρόνο που για κάποιους λόγους έξω από τις δυνατότητες τις δικές μας, δεν μπορέσαμε να τον φθάσουμε γρήγορα.

Σήμερα, βάζουμε για πρώτη φορά ισχυρά θεμέλια για το κοινωνικό κράτος. Πολλοί είναι οι παράγοντες που μπαίνουν εμπόδιο στην πραγματική σύγκλιση και την οικονομική και κοινωνική συνοχή της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Υπάρχουν χώρες και περιοχές του κόσμου που μαστίζονται από πείνα. Είναι αναμφισβήτητο γεγονός, είναι μια πραγματικότητα.

Όμως αυτούς τους φτωχούς και δυστυχείς ανθρώπους κάποιες σκοτεινές δυνάμεις προσπαθούν να τους παραπλανήσουν, λέγοντας τους ότι η νεοφιλελεύθερη πολιτική και η παγκοσμιοποίηση μπορεί να δώσει λύσεις σε όλα τα συσσωρευμένα προβλήματα και στις ανισότητες που χαρακτηρίζουν τις χώρες με το μεγαλύτερο ποσοστό κοινωνικού αποκλεισμού. Εμείς παρά τις λεκτικές εντάσεις που παρουσιάζονται αυτές τις ημέρες θα συνεχίσουμε να θεωρούμε σύμμαχό μας για την προώθηση του κυβερνητικού έργου, το ομαλό πολιτικό κλίμα. Εμείς δεν θα πάμε σε ακρότητες.

ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ ΓΙΑΚΟΥΜΑΤΟΣ: Ούτε σε σκληρό ροκ;

ΛΕΩΝΙΔΑΣ ΓΡΗΓΟΡΑΚΟΣ: Όχι δεν θα πάμε σε ακρότητες. Το νομοσχέδιο είναι η απαρχή ενός νέου πολιτικού κύκλου για μας.

Εγώ δεν θα αρνηθώ τη συνέντευξη του Υπουργού που είχε δώσει στην «ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ». Ναι το ασφαλιστικό για μας είναι μια νέα αρχή, για την ανάκαμψη του πολιτικού κλίματος. Εμείς αυτό θα το διαφυλάξουμε, γιατί αυτό το ήπιο πολιτικό κλίμα το έχει ανάγκη ο τόπος, η οικονομία μας, ο λαός μας και η κοινωνία μας. Πρέπει να παραδεχθούμε όλοι ότι έγινε μια υπερπροσπάθεια εκ μέρους όλων των κοινωνικών εταίρων. Εγώ δεν αμφισβητώ και τη δική σας προσφορά. Σήμερα έχουμε φθάσει στη Βουλή και συζητάμε ένα νομοσχέδιο που παρ' όλο ότι έχει χαθεί χρόνος είναι αρκετά σημαντικό για να δημιουργήσει συνθήκες σταθερότητας και αξιοπιστίας στο πολιτικό σύστημα της χώρας.

Εμείς το ΠΑΣΟΚ έχουμε κάνει την αυτοκριτική μας και θα συνεχίσουμε να την κάνουμε. Πέρσι τέτοιο καιρό χάσαμε πολύτιμο χρόνο. Όμως κάλιο αργά παρά ποτέ. Τώρα ήρθαμε με ένα νομοσχέδιο το οποίο πιστεύουμε ότι θα μας δώσει το χρόνο μέσα στον οποίο θα κερδίσουμε ότι χάσαμε. Θα μας δώσει χρόνο για να πάρουμε πρωτοβουλίες διότι από την επαφή μας με τους κοινωνικούς εταίρους είδαμε ότι απ' όλους υπάρχουν καλές προθέσεις, άσχετα αν κάποιοι στο δρόμο ξέχασαν αυτές τις προθέσεις διότι δεν τους βόλευαν πολιτικά.

Έγινε ειλικρινής προσπάθεια απ' όλες τις καλόπιστες πλευρές που πήραν μέρος στη συζήτηση για το ασφαλιστικό νομοσχέδιο. Η κυβέρνηση έχει την πρόθεση να υλοποιεί τις προεκλογικές της εξαγγελίες και πάνω απ' όλα προσπαθεί να ισχυροποιήσει την οικονομία γιατί μέσα από την οικονομία μπορεί

κανείς να φτιάξει ένα καλύτερο κοινωνικό κράτος με καλύτερη υγεία, καλύτερη παιδεία, καλύτερη ποιότητα ζωής για όλους τους Έλληνες. Οι διαρθρωτικές παρεμβάσεις που θα γίνουν με αυτό το νομοσχέδιο θα ρίξουν τους τόνους της κομματικής αντιπαράθεσης και θα αυξήσουν την κυβερνητική αποτελεσματικότητα στα οικονομικά και κοινωνικά μέτωπα προς όφελος όλων των Ελλήνων.

Το ασφαλιστικό δεν είναι πρόβλημα του ΠΑΣΟΚ και της Κυβέρνησης. Είναι ένα πρόβλημα που αγγίζει την εθνική μας αξιοπρέπεια, τη στάση μας μέσα στο δυτικό κόσμο, μέσα στην Ευρωπαϊκή Ένωση. Όλοι σήμερα οφείλουμε να αρθρούμε στο ύψος των περιστάσεων και να αντιμετωπίσουμε το ασφαλιστικό πρόβλημα του Έλληνα για τα επόμενα τριάντα χρόνια. Εμείς δεν λέμε ότι φτιάξαμε το καλύτερο ασφαλιστικό νομοσχέδιο. Έχουμε όμως καλές προθέσεις και γι' αυτό φτιάξαμε ένα νομοσχέδιο το οποίο είναι εποικοδομητικό, καλόπιστο και έγινε μετά από έναν ειλικρινή διάλογο με τα συνδικάτα.

Το ζητούμενο για μας είναι ένα νομοσχέδιο που θα καθιστά αξιόπιστο και βιώσιμο το ασφαλιστικό μας σύστημα και μ' αυτό το σκοπό προχωρήσαμε μετά την απόσυρση του νομοσχεδίου Γιαννίτση. Αυτό το νομοσχέδιο δεν περιέχει αντιφάσεις, αντικρουόμενες απόψεις και πάνω απ' όλα δεν δημιουργεί αστάθεια στην ποιότητα ζωής του πολίτη. Μειώνει τις αδικίες και δίνει χρόνο στο κράτος να αντιμετωπίσει την πολυδιάσπαση και το πολυδάπανο του ασφαλιστικού μας συστήματος. Δίνει την ευκαιρία στα ταμεία να δουν ξανά με προσοχή τα αποθεματικά τους δεδομένου ότι είναι αναπόφευκτη η γήρανση του ελληνικού πληθυσμού. Πραγματικά, αν δεν αντιμετωπισθεί τώρα το πρόβλημα, το ασφαλιστικό σύστημα σε λίγα χρόνια δεν θα είναι βιώσιμο.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, άκουσα προσεκτικά όλες τις εισηγήσεις και κατάλαβα ότι μετά από τριάντα χρόνια, περίπου 1.800.000 ασφαλισμένοι στο Ι.Κ.Α., ενώ οι συνταξιούχοι θα είναι περίπου 1.200.000, δηλαδή, θα έχουμε αναλογία 1 προς 1,6. Το 2050, όπως είπε ο κ. Μάνος –γιατί πρέπει να κοιτάει ο πολιτικός και το μέλλον, γιατί δεν ξέρουμε τι μας επιφυλάσσει και θα πρέπει να το προγραμματίζουμε– πιθανόν η αναλογία να είναι 1 προς 1 και τότε τα πράγματα θα είναι πολύ δύσκολα για όλους μας.

Τελειώνοντας θα ήθελα να πω δύο πράγματα. Όλοι έχουμε ανάγκη ο ένας τον άλλον. Να ακούσουμε ο ένας τον άλλον για το καλό του τόπου. Δεν πρέπει να προσδοκούμε ότι θα κερδίσει ο ένας πολιτικά οφέλη από τα λάθη του άλλου σε ένα νομοσχέδιο.

Πρέπει με σοβαρότητα και σεβασμό –που απαιτούν οι λαοί– στις δύσκολες στιγμές οι πολιτικές ηγεσίες να σταθούν στο ύψος των περιστάσεων. Φυγομαχίες, έλλειψη προτάσεων και δημιουργία συνηκών αμφιβολίας και ανασφάλειας εκτιμώνται από τους λαούς και ειδικότερα από το δικό μας λαό που είναι υπερήφανος, έξυπνος και πάνω απ' όλα πολιτικοποιημένος, με έμφυτο τον ορθό λόγο προοδευτική κοινωνική πορεία και επίσης την εγγενή δυνατότητα για τελειοποίηση.

Η κοινωνική και πολιτική μας ζωή χαρακτηρίζεται από μαζική συμμετοχή ανθρώπων που διαθέτουν σημαντική κοινωνική αναγνώριση, που συμπυκνώνουν το μεταρρυθμιστικό, εκσυγχρονιστικό τους πρόταγμα σε μία έννοια πολιτισμού που διευρύνει το πεδίο από το χώρο της φροντίδας της φυσικής ανάπτυξης –και θέλω να το δείτε αυτό– σε εκείνο της φροντίδας της ανθρώπινης ανάπτυξης και μάλιστα, με ένα τέτοιο τρόπο ώστε να τονίζεται η σημασία της ως κοινωνικό αγαθό και κινητήριος δύναμη για την πρόοδο των λαών.

Τελειώνοντας, κύριε Πρόεδρε, θα ήθελα να δανειστώ μία σκέψη από το γερμανικό διαφωτισμό. Αυτή η σκέψη έχει πολλούς αποδέκτες, όλους μας: «Δεν γνωρίζω αν επιβάλλεται να θυσιάζει κανείς την ευτυχία και τη ζωή για την αλήθεια. Αυτό που ξέρω όμως είναι ότι αν κάποιος θέλει να λέει πάντα την αλήθεια, είναι υποχρεωμένος να τη λέει ολόκληρη ή να μη τη λέει καθόλου. Να τη λέει ξάστερα και απλά, χωρίς μυστηρία, χωρίς υπαινιγμούς και με όση δύναμη διαθέτει, γιατί όσο πιο χοντρό είναι το ψέμα, τόσο πιο σύντομος είναι ο δρόμος της

αλήθειας.»

Ευχαριστώ πολύ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΠΑΣΟΚ)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Παναγιώτης Σγουρίδης): Ο κ. Μελάς έχει το λόγο.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΜΕΛΑΣ: Κύριε Πρόεδρε, κύριοι συνάδελφοι. Έχει λεχθεί κατ' επανάληψη στο παρελθόν από υπεύθυνα κυβερνητικά χείλη ότι οι κίνδυνοι για το ασφαλιστικό σύστημα είναι ορατοί, ότι το ασφαλιστικό σύστημα καταρρέει στα άμεσα χρόνια και γι' αυτό καθίσταται επιτακτική ανάγκη να ληφθούν δραστικά μέτρα για την επιβίωσή του. Και ο ίδιος ο κύριος Πρωθυπουργός, ο κ. Σημίτης έχει τονίσει στο παρελθόν ότι το ασφαλιστικό σύστημα δεν αντέχει και χρειάζονται αλλαγές.

Μιλώντας όμως κανείς τη γλώσσα της αλήθειας, πρέπει να πει το ότι το ασφαλιστικό έφτασε στο σημείο αυτό, έφτασε σε αδιέξοδο, οφείλεται στην ανεύθυνη πολιτική των Κυβερνήσεων του ΠΑΣΟΚ που ακολούθησαν και πριν το 1990, αλλά κυρίως μετά το 1993, που ούτε τους νόμους της Νέας Δημοκρατίας της περιόδου 1990-1993 κατήργησαν –όπως είχαν υποσχεθεί– αλλά ούτε και τους εφάρμοσαν –ώστε να μην δημιουργηθούν προβλήματα στο ασφαλιστικό σύστημα και να φτάσει σήμερα να βρίσκεται στο χείλος του γκρεμού.

Και όταν τα προβλήματα αυτά έγιναν ορατά, άμεσα, καυτά, άρχισε να μιλά η Κυβέρνηση για την ανάγκη της ασφαλιστικής μεταρρύθμισης. Μετά από παλινωδίες δυο ετών που αναστάτωσαν τους εργαζόμενους και ταλαιπώρησαν τον ελληνικό λαό, φέρατε το παρόν νομοσχέδιο το οποίο δεν προσβαίνει στην επίλυση του ασφαλιστικού προβλήματος. Δεν δίνει όραμα και προοπτική. Δεν θέτει τις βάσεις για σταθερή πορεία της ασφάλισης των εργαζομένων, αλλά απλά κουκουλώνει και μεταθέτει τα προβλήματα σε μελλοντική κυβέρνηση. Χαρακτηρίζεται το παρόν νομοσχέδιο από αποσπασματικές προτάσεις, οριακές αλλαγές, με επιλεκτικές ρυθμίσεις, εξυπηρετώντας μικροκομματικά συμφέροντα και βρίσκεται σε εκ διαμέτρου αντίθετη κατεύθυνση με τις προτάσεις Γιαννίτση. Γενικά, όπως ελέγχθη και από άλλους συναδέλφους, με το νομοσχέδιο αυτό η Κυβέρνηση αποδεικνύει ότι δεν την ενδιαφέρει η βιωσιμότητα του ασφαλιστικού συστήματος αλλά η δική της βιωσιμότητα.

Με το νομοσχέδιο αυτό, αλλά και με την τακτική που ακολούθησε η Κυβέρνηση μέχρι την κατάθεσή του, αποδεικνύεται περίτρανα για άλλη μια φορά ότι η κυβέρνηση αυτή είναι άτολμη, αδύναμη, ανίκανη στο να πάρει αποφάσεις για σοβαρά προβλήματα που απασχολούν την ελληνική κοινωνία. Αφήνει τα προβλήματα αυτά να διαχέονται, να διογκώνονται και για να ακριβολογήσω απλά κοιτά με λαϊκίστικη τακτική να παραμένει γαντζωμένη στην εξουσία αδιαφορώντας για τις άμεσες ή έμμεσες επιπτώσεις στο κοινωνικό σύνολο. Στην προκειμένη περίπτωση, νομοθετείτε όχι βάζοντας γερές βάσεις για την οικοδόμηση του ασφαλιστικού συστήματος, αλλά μεταθέτετε τα προβλήματα στο μέλλον. Αποδεικνύεται ακόμη ότι η Κυβέρνηση νομοθετεί πρόχειρα, βεβιασμένα και επιπόλαια για πολύ σοβαρά προβλήματα, για προβλήματα που απασχολούν τα δυόμισι εκατομμύρια εργαζόμενους. Πρόχειρα και βεβιασμένα διότι φέρατε στη διαρκή επιτροπή προς συζήτηση το νομοσχέδιο και μετά καταθέσατε γύρω στις πενήντα εννέα διορθώσεις. Καλά, κανείς δεν διάβασε με μια υπευθυνότητα, με σοβαρότητα αυτό το νομοσχέδιο; Στο πόδι το γράψατε; Πέραν των άλλων, νομίζω ότι με αυτή την τακτική υποβαθμίζετε και τη νομοθετική λειτουργία, αφού το φέρατε χωρίς την έγκθεση του Ελεγκτικού Συνεδρίου με αποτέλεσμα να αναγκαστείτε να αναβληθεί η συζήτηση στη διαρκή επιτροπή για δυο ημέρες.

Επίσης, κάποιες διατάξεις μπορεί να θεωρηθούν ότι είναι και αντισυνταγματικές. Δεν θα παραμείνω άλλο στην κριτική του νομοσχεδίου διότι έχουν λεχθεί πολλά. Θα σταθώ όμως σε ένα θέμα ως Βουλευτής του Πειραιά που απασχολεί τους ναυτικούς μας και που έχει σχέση με το νομοσχέδιο.

Οι ναυτικοί μας περνούν ένα πολύ μεγάλο μέρος της ζωής τους, κάτω από αντίξοες και επικίνδυνες συνθήκες, παλεύοντας με τα κύματα της θάλασσας, προσφέροντας όμως συγχρόνως πάρα πολλά στη χώρα μας με το συνάλλαγμα που εισάγουν αλλά και μεταφέροντας την ελληνική σημαία στα πέρατα του

κόσμου. Σήμερα μπορεί να πει κανείς με αντικειμενική κριτική ότι είναι οι μεγάλοι αδικημένοι. Πάγιο αίτημά τους είναι να πάρουν ως σύνταξη το 80% του μισθού των εν ενεργεία συναδέλφων τους ώστε να μην αναγκάζονται σε προkehωρημένη ηλικία να αναζητούν οποιαδήποτε εργασία για την εξασφάλιση μιας στοιχειώδους επιβίωσης των ιδίων και των οικογενειών τους. Διότι σήμερα πάρα πολλοί συνταξιούχοι ναυτικοί αναγκάζονται να εργάζονται σε άλλη εργασία.

Προ ημερών ο Υπουργός Εμπορικής Ναυτιλίας, εξήγγειλε μια αύξηση των συντάξεων των ναυτικών από το 60% στο 70% του μισθού των εν ενεργεία συναδέλφων τους συμπεριλαμβανομένου και του επιδόματος των Κυριακών. Είχε υποσχεθεί ο Υπουργός Εμπορικής Ναυτιλίας στην ΠΝΟ (Πανελλήνια Ναυτική Ομοσπονδία) ότι στο ασφαλιστικό νομοσχέδιο, δηλαδή, στο νομοσχέδιο που συζητάμε σήμερα εδώ στην Εθνική Αντιπροσωπεία, θα έφερνε διάταξη για την υλοποίηση αυτής της υπόσχεσης. Γνωρίζω ότι τη διάταξη αυτή την έχει υπογράψει ο Υπουργός Εμπορικής Ναυτιλίας και ο Υπουργός Εργασίας. Δεν την έχει, όμως, υπογράψει όμως ο Υπουργός Οικονομικών. Φημιολογείται μάλιστα ότι φέρνει αντιρρήσεις και λυπούμαι πάρα πολύ που δεν είναι εδώ ο Υπουργός Οικονομικών, για να μας δώσει άμεση απάντηση.

Το γεγονός αυτό έχει προκαλέσει μεγάλη πικρία και αγανάκτηση στους ναυτικούς μας και αρχίζουν να πιστεύουν ότι η Κυβέρνηση τους εμπαίζει για άλλη μια φορά. Γι' αυτό, κύριοι της Κυβέρνησης, παρ' ότι η Πανελλήνια Ναυτική Ομοσπονδία είχε αναστείλει, λόγω της εξαγγελίας αυτής, τις απεργιακές της κινητοποιήσεις, αρχίζουν και πάλι οι απεργιακές κινητοποιήσεις.

Κύριοι της Κυβέρνησης είστε υποχρεωμένοι να μιλήσετε με σαφή και καθαρή γλώσσα. Θα δοθεί αυτή η αύξηση στους ναυτικούς μας; Γιατί δεν φέρατε διάταξη σε αυτό το νομοσχέδιο, όπως είχατε υποσχεθεί; Και αφού δεν τη φέρατε, δεσμευθείτε σήμερα σε ποιο άμεσο νομοσχέδιο θα φέρετε αυτήν τη διάταξη. Πρέπει οπωσδήποτε να το πράξετε αυτό, για να μην προβούν οι ναυτικοί μας σε απεργιακές κινητοποιήσεις που θα προκαλέσουν αναστάτωση στη ναυτιλία μας, με επιπτώσεις στη διακίνηση των τουριστών και γενικά στην οικονομία της χώρας.

Σας αναφέρω ότι η Ένωση Εφοπλιστών Επιβατηγών Πλοίων με κατεπίγουσα επιστολή προς τον Υπουργό Οικονομίας και Οικονομικών κ. Χριστοδουλάκη του λένε μεταξύ των άλλων: «θα θέλαμε να σας επισημάνουμε ότι ήδη τα ταξιδιωτικά γραφεία του εξωτερικού μας ενημερώνουν ότι θα ακυρώσουν τις κρατήσεις τους εν όψει της απεργίας.» Και πιο κάτω αναφέρουν: «η χώρα μας έχει πληγεί σοβαρότατα από τα γεγονότα της 11ης Σεπτεμβρίου και άλλο ένα πλήγμα θα έχει πολύ δυσάρεστες συνέπειες για τη Ναυτιλία και τον Τουρισμό μας». Σας καταθέτω αυτήν την επιστολή της Ένωσης Εφοπλιστών Επιβατηγών Πλοίων.

(Στο σημείο αυτό ο Βουλευτής κ. Παναγιώτης Μελάς καταθέτει για τα Πρακτικά την προαναφερθείσα επιστολή, η οποία βρίσκεται στο αρχείο του Τμήματος Γραμματείας της Διεύθυνσης Στενογραφίας και Πρακτικών της Βουλής)

Κύριε Υπουργέ, αυτό το θέμα των ναυτικών δεν μπορείτε να το περάσετε έτσι. Θα δημιουργηθούν αναταραχές στον Πειραιά. Θα υποστεί πλήγμα η ναυτιλία, ο τουρισμός και η εθνική οικονομία. Και για όλα αυτά θα είστε εσείς υπεύθυνοι. Μπορεί, αν θέλετε, -εγώ το κρίνω θετικά- ο Υπουργός Εμπορικής Ναυτιλίας να είναι θετικός και ο Υπουργός Εργασίας, να είναι θετικός. Ποιο είναι, όμως, το θέμα; Το θέμα είναι ότι, για να δοθεί αυτή η αύξηση, από το 60% στο 70% του μισθού των εν ενεργεία ναυτικών, πρέπει να συνηγορήσει και να υπογράψει ο Υπουργός Οικονομικών. Στα λόγια είστε καλοί. Στην πράξη, όμως, τι κάνετε; Θα τα δώσετε αυτά τα χρήματα; Από πότε; Είστε υποχρεωμένοι να απαντήσετε το ταχύτερο.

Τελειώνοντας, μια και δεν έχω άλλο χρόνο, θα κλείσω με το εξής:

Η Νέα Δημοκρατία σας έκανε προτάσεις για το ασφαλιστικό σύστημα. Καμία, όμως, από αυτές τις προτάσεις δεν λάβατε υπόψη σας. Έτσι, θα κλείσω και εγώ, λόγω της ιδιότητάς μου του γιατρού και του πολιτικού, με μια ιατρικοπολιτική τοποθέ-

τηση.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Παναγιώτης Σγουρίδης): Επικίνδυνο μείγμα!

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΜΕΛΑΣ: Είστε μία θνησιγενής Κυβέρνηση, μια Κυβέρνηση που βρίσκεται στην «εντατική»! Ούτε βλέπετε ούτε ακούτε! Ούτε βλέπετε τα προβλήματα του ελληνικού λαού ούτε ακούτε τις προτάσεις που σας κάνει η Νέα Δημοκρατία για την επίλυση των πολλαπλών προβλημάτων που έχει η ελληνική κοινωνία! Γι' αυτό όσο πιο γρήγορα φύγετε τόσο το καλύτερο, τόσο περισσότερα θα προσφέρετε στον ελληνικό λαό.

Ευχαριστώ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα της Νέας Δημοκρατίας)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Παναγιώτης Σγουρίδης): Το λόγο έχει ο κ. Καρατζαφέρης.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΑΡΑΤΖΑΦΕΡΗΣ : Τώρα βέβαια δεν ξέρω, κύριε συνάδελφε, αν ήταν κρίση αυτογνωσίας που σπεύσατε να χειροκροτήσετε αυτό το οποίο είπε ο γιατρός.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΣΑΛΑΓΙΑΝΝΗΣ : Αυτό το θαύμασμο της Νέας Δημοκρατίας...

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΑΡΑΤΖΑΦΕΡΗΣ : Θα έλεγα βέβαια ότι εδώ χρειάζεται ιατροδικαστής και όχι γιατρός, για να αποφανθεί για την κατάσταση στην οποία βρίσκεται όχι μόνο το κυβερνών κόμμα, αλλά και το ασφαλιστικό.

Κύριε Υπουργέ, είστε Αρκάς, όπως και εγώ. Εμείς οι Αρκάδες έχουμε δύο χαρακτηριστικά: Λένε ότι είμαστε έξυπνοι και θαρραλέοι. Αυτό όμως το πόνημα ούτε ευφυές είναι ούτε ιδιαίτερα θαρραλέο. Είναι και θνησιγενές και βεβαίως νομίζω ότι δεν έχει πείσει κανέναν ότι λύνει τα ουσιαστικά προβλήματα τα οποία έχει κάθε ελληνικό νοικοκυριό.

Σήμερα σ' αυτήν την άδεια, αυτή τη στιγμή, Αίθουσα συζητάμε για ένα θέμα που αφορά όλα τα ελληνικά νοικοκυριά. Δεν υπάρχει νοικοκυριό που δεν έχει ένα πρόβλημα με την ασφάλεια, με το γιατρό, με το φάρμακο, με τη σύνταξη. Εν πάση περιπτώσει, επέλεξε η Κυβέρνηση και συμφώνησε το Προεδρείο το νομοσχέδιο να συζητηθεί την τελευταία ημέρα πριν του κλεισίματος του Κοινοβουλίου. Και αυτό ας ερμηνευθεί όπως θέλει.

Είδα πάρα πολύ αγωνία, η οποία βγήκε από τα χείλη των «νεοδημοκρατών», κύριε Πρόεδρε. Για ποιο λόγο η αγωνία; Σε ένα-ενάμιση χρόνο είστε Κυβέρνηση. Θα τα αλλάξετε αυτά τα πράγματα. Δεν θα προλάβουν να εφαρμοστούν. Γιατί έχετε λοιπόν αυτή την αγωνία και λέτε και φωνάζετε; Δεν μας είπατε εάν θα τα αλλάξετε, δεν δεσμεύεστε εάν σε ένα χρόνο δεν θα ισχύει αυτός ο νόμος. Δεν μας είπατε, κύριε εισηγητά, το τι θα πράξετε, δεν λέτε ότι αυτά που κάνει το ΠΑΣΟΚ είναι ανοησίες και εκείνα που θα κάνει η Νέα Δημοκρατία είναι αυτά. Έρχεστε στην Αίθουσα, φωνασκείτε αορίστως, αλλά δεν ακούμε, δεν ακούει ο ελληνικός λαός που έχει αγωνία αν θα έχει φάρμακο, αν θα έχει γιατρό, αν θα πάρει σύνταξη. Να πείτε ότι αυτό θα το αλλάξετε. Δεν το είπατε όμως. Και η συνεδρίαση τώρα κλείνει, αλλά η Νέα Δημοκρατία δεν δεσμεύτηκε για τίποτα.

Βρισκόμαστε στο βούρκο στο ασφαλιστικό. Είμαστε σε ένα βούρκο. Και ποια είναι η διαφορά μεταξύ ΠΑΣΟΚ και Νέας Δημοκρατίας; Ως προς το πώς θα μείνουμε στην επιφάνεια του βούρκου η Κυβέρνηση λέει με πρόσθιο και η Νέα Δημοκρατία λέει όχι, με ύπτιο. Όχι, λέω εγώ, να φύγουμε από το βούρκο! Το ασφαλιστικό είναι σε βούρκο.

Με πόσα προγράμματα, με πόσα όνειρα, με πόσες προσδοκίες η Νέα Δημοκρατία πριν από δέκα χρόνια μας έλεγε ότι το ασφαλιστικό της θα λύσει το πρόβλημα. Δεν το έλυσε, πνιγίκαμε. Τα ίδια λέτε και σεις. Γιατί να σας πιστέψει ο ελληνικός λαός; Ξέρετε μέσα στην καρδιά σας ότι είναι θνησιγενές αυτό.

Έρχομαι λοιπόν και λέω: Γιατί κοροϊδεύουμε τον κόσμο; Νομοθετείτε σήμερα. Δεν ξέρετε ότι νομοθετείτε στο κενό; Δεν ξέρετε ότι σε ένα χρόνο, όχι σε περισσότερο, η Ευρωπαϊκή Ένωση θα παίρνει πρωτοβουλίες οι οποίες θα είναι δεσμευτικές και για την Ελλάδα; Γιατί δεν λέμε στον ελληνικό λαό την αλήθεια; Ερχόμαστε εδώ να μπαλώσουμε κάποια πράγματα, ώσπου σε ένα χρόνο να βγει το φιρμάνι από την Ευρωπαϊκή Ένωση και να τελειώνει η υπόθεση. Και καλά εσείς οι μεγάλοι. Να πείσει σ' αυτήν την παγίδα και το Κομμουνιστικό Κόμμα

Ελλάδας; Γιατί δεν τα είπε αυτά. Δεν είπε ότι όλα αυτά δεν έχουν καμία αξία. Γιατί, λοιπόν, δεν λέμε την αλήθεια στον ελληνικό λαό;

Είμαστε έτοιμοι να μιλήσουμε για ρήξη και ανατροπή του συστήματος; Μπορούμε; Γιατί δεν λέμε στον ελληνικό λαό ότι και να θέλαμε να κάνουμε ρήξη, δεν μπορούμε, γιατί έχουμε εκχωρήσει στην Ευρωπαϊκή Ένωση όλα μας τα δικαιώματα. Σε ποια κατάσταση βρίσκεται η οικονομία της χώρας, κύριε Υπουργέ; Στην εξής πραγματική κατάσταση: Στην κατάσταση που έχει ένας επιχειρηματίας, που έχει ένας νοικοκύρης, όταν η τράπεζα του έχει υποθηκεύσει το σύνολο της περιουσίας του. Δεν μπορεί να κάνει πολλά πράγματα. Μπορεί να πάρει ψωμί, τυρί, ίσως ένα ζευγάρι παπούτσια. Καμία άλλη κίνηση δεν μπορεί να κάνει. Μπορεί να κάνει κίνηση η Κυβέρνηση χωρίς να ρωτήσει την Ευρωπαϊκή Ένωση;

Και είμαστε εδώ υπερήφανοι, τριακόσιοι Βουλευτές και πριν από μας άλλοι και άλλοι, που έχουμε νομοθετήσει χρόνια τώρα αυτή την ταξική διαφορά; Ήμουν προχθές στο Ιατρικό Κέντρο, όπου ήταν ένα μέλος του κόμματός μου και η κοπέλα έλεγε ότι «εσείς είστε σε τρίκλινο» και σε έναν άλλο ότι είναι σε μονόκλινο. Τι είναι αυτά τα πράγματα; Πώς τα δεχόμαστε; Και στην αρρώστια μπροστά υπάρχει αυτή η ταξική διαφορά!

Είμαστε έτοιμοι να εξασφαλίσουμε εξαρχής στον Έλληνα πολίτη που γεννιέται το φάρμακό του, το γιατρό του και τη σύνταξή του; Από κει θα ξεκινήσουμε. Και μπορούμε να εξασφαλίσουμε ότι δεν θα υπάρχουν προνομιούχοι;

Διοικητής της τραπεζής σας παίρνει 2,5 εκατομμύρια σύνταξη, κύριε Υπουργέ. Είναι ψέματα; Αν είναι ψέματα, να με διακόψετε και να μου πείτε «κύριε Καρατζαφέρη είναι λάθος». Να σας πω ότι η μητέρα μου παίρνει 60.000 δραχμές. Αν δεν είχε τον αδελφό μου και εμένα, πώς θα ζούσε; Και ο διοικητής της τράπεζας που έκανε δύο χρόνια διοικητής παίρνει 2,5 εκατομμύρια. Αυτά λοιπόν δεν θα τα λύσουμε, δεν πρέπει να τα ακουμπήσουμε; Δεν έχουμε τη δύναμη; Το σύστημα που το συζητούμε βγήκε στη σύνταξη. Αυτό το σύστημα που υπηρετούμε είναι εξήντα πέντε ετών, έγινε από τον Ιωάννη Μεταξά συμπλήρωσε εξήντα πέντε χρόνια, βγήκε στη σύνταξη. Να κάνουμε μία ρήξη. Και λέω λοιπόν ότι κάποιος είναι ανασφάλιστος, δεν έχει δουλέψει, δεν πρόρεσε να δουλέψει, παθαίνει έμφραγμα έξω στο πεζοδρόμιο. Θα τον αφήσουμε εκεί να πεθάνει; Θα τον πάρει το ασθενοφόρο θα τον πάει στο νοσοκομείο, θα τον κάνει καλά.

Να φύγουμε απ' αυτήν τη λογική των ενσήμων. Καταργήστε τα ταμεία. Αυτή είναι η θέση του Λαϊκού Ορθόδοξου Συναγερμού. Δεν χρειάζονται ταμεία. Έχετε καταστήσει πενήντα χιλιάδες εργαζόμενους αργόσχολους, αργόμισθους, τηλεφωνήτριες, διοικητικά συμβούλια, κόσμος που δουλεύει για το τίποτα. Δεν χρειάζονται τα ταμεία. Χρειάζεται ένας ενιαίος φορέας για όλους τους Έλληνες. Δεν μπορεί να έχουμε ταξικές διαφορές. Ξεκινήστε λοιπόν από την ενιαία κατωτάτη σύνταξη για όλους τους Έλληνες και όχι άλλη ο αγρότης, άλλη ο εργάτης, ενιαία βιώσιμη σύνταξη για όλους. Ποια είναι η ενιαία βιώσιμη σύνταξη; Από εκεί και πέρα φτιάξτε δύο ή τρεις κλίμακες, κύριε Υπουργέ. Πού θα βρείτε τα χρήματα; Θα την κάνετε ανταποδοτική βάσει των δηλώσεων. Τι δηλώσεις έχεις κάνει όλα αυτά τα χρόνια; Από τη δήλωσή σου θα πας στην παραπάνω κατηγορία, αλλά θα υπάρχει η κατώτατη βιώσιμη σύνταξη.

Είναι δυνατόν να μιλάμε αυτήν τη στιγμή για ανοίγματα της ψαλίδας από 50.000 και 60.000 και αυτό αμφισβητούμενο στο μισό μας πληθυσμό, γιατί ο μισός μας πληθυσμός είναι αγροτικός και ταυτόχρονα να έχουμε τα 2,5 και 3 εκατομμύρια, για να μη σας παραπέμψω στα 12 και 13 εκατομμύρια δραχμές που παίρνουν οι διοικητικές των μεγάλων οργανισμών σήμερα; Αν θέλετε, να σας θυμίσω πόσα παίρνει ο διοικητής της Ολυμπιακής. Αυτή είναι η πραγματικότητα. Καταργήστε τα ένημα. Η εργοδοτική και η εργατική εισφορά να πάει στο μισθό. Ξέρετε τι πάει να πει σήμερα να μπορέσουμε αυτή την εισφορά να τη δώσουμε στο μισθό;

Θεσπίστε ένα ΦΠΑ υγείας. Αν θεσπίσετε ένα ΦΠΑ υγείας επί όλων των προϊόντων της τάξεως του 4,5% αντιμετωπίζετε τα έσοδα. Και έρχεται, λοιπόν, ο φτωχός και αγοράζει ένα πουκά-

μισο. Θα επιβαρυνθεί τόσο, το ΦΠΑ ενός πουκαμίσου. Και έρχεται ο Λάτσης και κάνει αγορές δισεκατομμυρίων. Θα έχει ο Λάτσης το 4,5% επί των δισεκατομμυρίων των αγορών που κάνει εδώ στη χώρα; Γιατί δεν το κάνετε αυτό; Γιατί δεν μπορείτε να το κάνετε. Γιατί, λοιπόν, να έχουμε την εισφορά και να μην ενσωματώσουμε στον μισθό την εισφορά; Να δώσουμε στον Έλληνα εργαζόμενο που παίρνει 200.000-230.000 δραχμές και τις 130.000 δραχμές που είναι τα ένημά του και να πάμε το ταμείο σε ένα ενιαίο, με πόρους από το σύστημα ΦΠΑ υγείας. Αλλά δεν μπορείτε να τα θεσπίσετε. Και δεν μπορώ να σας πείσω γιατί δεν σας το επιτρέπει η Ευρωπαϊκή Ένωση. Γι' αυτό σας λέω ότι έχουμε εκχωρήσει τα κυριαρχικά μας δικαιώματα στα μεγάλα αφεντικά. Δεν έχετε τη δυνατότητα. Έχετε τη δυνατότητα να πράξετε όσα μπορεί να πράξει ο Νομάρχης Θεοπετριάς. Μέχρι εκεί μπορείτε να πάτε. Δεν μπορείτε να βγείτε έξω απ' αυτή την περπατησιά.

Είναι δικαίο –και σας ερωτώ, κύριε Υπουργέ– στα τέσσερα χρόνια εσείς, εγώ και ο οποιοσδήποτε άλλος εδώ μέσα να παίρνει 700.000 δραχμές σύνταξη και να έρχεται ο άλλος και να αμφισβητούμε αν στα τριάντα πέντε ή στα τριάντα επτά χρόνια θα πάρει τη σύνταξή του;

ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ ΓΙΑΚΟΥΜΑΤΟΣ: Είναι 330.000 δραχμές.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΑΡΑΤΖΑΦΕΡΗΣ: Είναι 700.000 δραχμές, κύριε Γιακουμάτο, σήμερα αν βγει σε σύνταξη στα τέσσερα χρόνια. Και δεν ντρεπόμαστε και δεν το ανατρεπούμε και δεν λέμε μας βλέπει, μας ακούει ο κόσμος. Αν δεν δώσουμε εμείς το παράδειγμα, πώς θέλετε να πείσουμε τον εργαζόμενο να δουλεύει τριάντα πέντε χρόνια σκληρής δουλειάς και να μην μπορεί να εξασφαλίσει αύριο το πρωί μία βιώσιμη σύνταξη; Γιατί οι συντάξεις αυτές, που σήμερα είναι η πλειοψηφία των συντάξεων, είναι κάτω από το βιώσιμο επίπεδο. Δεν μπορεί να ζήσει κανείς ούτε με τις 100.000 δραχμές, ούτε με τις 120.000 δραχμές, όταν δεν υπάρχει καν ένα τριάρι κάτω από 150.000 δραχμές ενοίκιο.

Πότε θα δούμε το κοινωνικό πρόσωπο του δήθεν σοσιαλισμού; Πότε θα δούμε το κοινωνικό πρόσωπο της Αξιωματικής Αντιπολίτευσης; Είμαστε εδώ μόνο για να εγκλωβίζουμε το λαό σε ψευτοδιλήμματα.

Και έρχομαι και σας λέω, κύριε Υπουργέ και σας κοιτάζω στο πρόσωπο, όταν πριν από είκοσι οκτώ χρόνια με αναμμένες λαμπάδες κάποιος από μας πήγαιναν στον Καραμανλή και όταν πριν από είκοσι οκτώ χρόνια κάποιος άλλος, κύριε Μαντέλη, σαν και εσάς πήγαιναν με λαμπάδες να υποδεχθούν τον Ανδρέα Παπανδρέου, σήμερα, αν ξέραμε την κατάντια της χώρας και στο ασφαλιστικό και στο οικονομικό και στα εθνικά θέματα και βεβαίως στην ασφάλεια του πολίτη, τις λαμπάδες αυτές θα τις ανάβαμε ή θα τις σβήναμε; Γιατί όλα αυτά τα είκοσι οκτώ χρόνια εσείς οι δύο παρατάξεις κυβερνάτε. Και πού φέραμε τη χώρα; Σε ποιο αποτέλεσμα; Να μη ξέρει αν έχει φάρμακο αύριο το πρωί, να μην ξέρει αν θα υπάρχει γιατρός αύριο το πρωί, να μην ξέρει αν θα πάει σύνταξη μεθαύριο το πρωί. Αποτύχατε και οι μεν και οι δε και πρέπει να βρεθούν λύσεις ριζοσπαστικές: ρήξη, ανατροπή του σάπιου και του κατεστημένου, που υπηρετείτε εσείς μη έχοντας καμία δύναμη να σας βγάλει απ' αυτό το τέλμα.

Και ο ιατροδικαστής λοιπόν δεν θα έκανε γνωμάτευση μονομερώς προς εσάς, θα έλεγε προς την άλλη πλευρά: «Οτι εσείς μεν τώρα πεθαίνετε και είστε σε κόμα, αλλά αυτοί έχουν αποβιώσει στη συνείδηση του λαού και δεν το έχουν πάρει είδηση».

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Παναγιώτης Σγουριδής): Ο κ. Μαντέλης έχει το λόγο.

Όποιος θα έρχεται θα μιλάει, θα του δίνω το λόγο. Μέχρι τις 18.30' εδώ θα είμαστε.

Ορίστε, κύριε Μαντέλη.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΜΑΝΤΕΛΗΣ: Κύριοι συνάδελφοι, παρακολουθούμε αυτές τις ημέρες τη συζήτηση στη Βουλή, αλλά και πριν, τι γίνεται στο δρόμο, τι γίνεται με τις δηλώσεις των κομμάτων και των παρατάξεων. Μετά από όλα αυτά μου έμεινε μία απορία, η οποία τελικά είδα ότι είναι και το κλειδί για να πάρω θέση σε αυτό το νομοσχέδιο.

Τι ζητάει ο πολίτης; Εμείς ζητάμε πολλά και διάφορα για

λογαριασμό του πολίτη, αλλά ο πολίτης σήμερα τι ζητά; Ο απλός, ο ανώνυμος πολίτης, εκείνος που στο κάτω-κάτω σηκώνει το βάρος όλων των θυσιών που του λέμε εμείς ότι πρέπει να κάνει. Τρία ζητήματα μάς θέτει ο πολίτης.

Το πρώτο πράγμα που θέλει είναι η σιγουριά και η βεβαιότητα. Θέλει να ξέρει ότι θα πάρει τη σύνταξή του. Ότι θα μπορεί, όταν θα αποχωρήσει από την εργασία του, να έχει μία ευπρόσωπη σύνταξη για να μπορέσει να ζήσει και αυτός με την οικογένειά του.

Το δεύτερο πράγμα που ζητάει είναι η σύνταξή του να είναι αξιοπρεπής. Το κατώτερο όριο της σύνταξης να ανεβαίνει, να μην είναι εξευτελιστικό.

Και το τρίτο πράγμα που ζητάει –επειδή ακούει, βλέπει, επειδή ξέρει τι γίνεται γύρω του– είναι να αρθούν οι αδικίες και οι ανισότητες που υπάρχουν στο εσωτερικό του συστήματος της κοινωνικής ασφάλισης στη χώρα μας.

Η απάντηση σε αυτά τα τρία ερωτήματα προσδιορίζει ταυτόχρονα ποια είναι η πολιτική και η ιδεολογική θέση μας απέναντι στην κοινωνική ασφάλιση. Αν απαντήσουμε σε αυτά τα τρία απλά ζητήματα, μπορούμε πραγματικά να ξεκαθαρίσουμε αν είμαστε αντιδραστικοί ή προοδευτικοί, ανεξάρτητα από την ταμπέλα που θέλουμε να βάλουμε εμείς οι ίδιοι στον εαυτό μας ή που κάποιοι άλλοι θέλουν να βάλουν σε εμάς.

Ως προς αυτό το ζήτημα παρακολούθησα τον Αρχηγό της Νέας Δημοκρατίας, που μιλούσε χθες, και με εξέπληξε η γύμνια. Όχι μόνο η γύμνια των θέσεων, διότι ήταν φανερό ότι υπήρχε μία τεράστια έλλειψη θέσεων, αλλά και οι αόριστες αναφορές, οι συνθηματολόγες αναφορές, οι αναφορές στους γενικούς όρους της ανάπτυξης, όταν ο κόσμος, ο εργαζόμενος, ο πολίτης ζητάει απάντηση στα τρία ερωτήματα. Αυτό δεν δείχνει τίποτε άλλο παρά μόνο γύμνια. Με εξέπληξε το ότι και ιδεολογικά δεν είχε το θάρρος να σταθεί όπως στάθηκε σήμερα το πρωί ο κ. Μάνος.

Δεν συμφωνώ βέβαια με όσα είπε ο κ. Μάνος. Όμως είχε μία ακριβή τοποθέτηση, μία σοβαρή τοποθέτηση που μόνο με αυτή θα μπορούσαμε να κάνουμε μια συζήτηση, παίρνοντας πλέον θέσεις καθαρά πολιτικές και ιδεολογικές και όχι συνθηματολόγες, γυμνές και λαϊκίστικες.

Η Νέα Δημοκρατία επικαλέστηκε ότι έπρεπε να συνεχιστεί η εφαρμογή του ν. 2082/1992, να παραμείνει το σύστημα όπως έχει. Όμως το σύστημα αυτό παρουσίαζε τρεις αδυναμίες, οι οποίες ταυτόχρονα ήταν η άρνηση των τριών κρίσιμων, αλλά απλών, ερωτημάτων που μας βάζει ο πολίτης.

Πρώτα απ' όλα, το σύστημα που είχε δημιουργήσει δεν παρείχε ασφάλεια και σιγουριά. Η χρηματοδότησή του δεν ήταν επαρκής και για την τρέχουσα περίοδο, αλλά πολύ περισσότερο από το 2012 και μετά. Ο πολίτης δεν μπορούσε να αισθανθεί ασφαλής –και βέβαια το είχε δείξει συνεχώς από το 1992 μέχρι σήμερα– και γι αυτό ζητούσε αλλαγή αυτού του είδους της χρηματοδότησης του ασφαλιστικού του συστήματος. Ο πολίτης γι αυτό αξίωνε να ανατραπούν οι όροι του ν. 2082/1992.

Με το προτεινόμενο νομοσχέδιο γίνεται μία σημαντικότερη αλλαγή. Εξασφαλίζεται η συνταξιοδότηση του πολίτη με πόρους. Θα συζητήσουμε βέβαια αν είναι πολλοί ή λίγοι, αν είναι τα προβλήματα που είπε ο κ. Μάνος ή δεν είναι αυτά τα προβλήματα. Το ζήτημα είναι ότι η ελληνική πολιτεία με αυτό το νομοσχέδιο αναλαμβάνει να δώσει τη βεβαιότητα στον πολίτη ότι μέχρι το 2032 θα έχει τη σύνταξή του, βεβαιότητα που δεν είχε με το σύστημα που μας ζητάει η Νέα Δημοκρατία να μείνει σε ισχύ.

Το δεύτερο είναι όσον αφορά τις χαμηλές συντάξεις. Δεν είναι μόνο η ανισότητα και η αδικία που δημιουργούσε μέσα σε μία ημέρα τη μείωση του ποσοστού της αναπλήρωσης από το 70% στο 60%. Αυτό θα μπορούσε να συζητηθεί με καθαρά τεχνοκρατικούς όρους.

Το σημαντικότερο είναι ότι η χαμηλότερη σύνταξη, η κατώτατη σύνταξη περιοριζόταν στις 63.000 δραχμές. Και το ερώτημά μας είναι: Οι 63.000 δραχμές ικανοποιούν εμάς; Και αν ικανοποιούν εμάς ή κάποια μερίδα της Βουλής, τη Νέα Δημοκρατία, ικανοποιούν τον πολίτη;

Το προτεινόμενο νομοσχέδιο αυτό το κατώτατο όριο το ανε-

βάζει στις 129.000 δραχμές. Προφανώς θα θέλαμε να είναι περισσότερα, μέσα σε μία διάθεση να δώσουμε όσο μπορούμε περισσότερα. Όμως, δίνουμε 129.000 δραχμές. Είναι ή δεν είναι καλύτερο από εκείνο που υπήρχε; Δείχνει ή δεν δείχνει ότι θέλουμε να σταθούμε θετικά απέναντι στην πρόκληση του πολίτη να έχει μία αξιοπρεπή σύνταξη;

Και όσον αφορά στο τρίτο ερώτημα: διατηρούσε τις ανισότητες που υπάρχουν στο εσωτερικό του συστήματος. Δεν χρειάζεται να πω, κύριοι συνάδελφοι, ότι όλα αυτά τα ταμεία που έχουμε κρύβουν τεράστιες ανισότητες και ως προς τις εισφορές αλλά κυρίως και ως προς τις παροχές και ως προς τους όρους των παροχών. Θα συνεχίσουμε να έχουμε ένα σύστημα όπου ο πολύς λαός θα έχει κάποιους όρους και κάποιοι λίγοι θα έχουν κάποιους ευνοϊκότερους όρους και θα το δεχόμαστε αυτό; Δεν απαντούσε βέβαια σ' αυτό το ερώτημα ο νόμος 2082, ούτε αυτό που προτείνει ο κ. Καραμανλής και η παράταξή του. Όμως, απαντά το προτεινόμενο νομοσχέδιο. Και στα τρία ζητήματα που θέτει ο πολίτης στέκεται θετικά το νομοσχέδιο. Ενδεχομένως, αν είχαμε καλύτερους οικονομικούς όρους, αν ήμασταν σε κάποια άλλη ιστορική περίοδο, θα μπορούσαμε να είχαμε και περισσότερα. Θα μπορούσαμε όμως να είχαμε και λιγότερα. Όμως, το θετικό είναι ότι το νομοσχέδιο στέκεται σ' αυτό που του ζητά ο πολίτης.

Εδώ θα ήθελα να πω ότι το κύριο θέμα είναι το θέμα της χρηματοδότησης, το οποίο η Πολιτεία αναλαμβάνει. Και όταν λέμε η Πολιτεία εννοούμε το κοινωνικό σύνολο. Και όταν λέμε το κοινωνικό σύνολο εννοούμε τον κοινωνικό πλούτο που παράγει ο ελληνικός λαός. Διότι αυτό είναι το οποίο διαχειρίζεται το κράτος. Τον πλούτο που παράγει ο ελληνικός λαός και τον οποίο εισπράττει είτε μέσα από τη φορολογία είτε μέσα από τη συνολική ανάπτυξη της χώρας. Τον εισπράττει η πολιτεία και τον διαθέτει και το ερώτημα είναι πού τον διαθέτει.

Η Νέα Δημοκρατία δεν μπορούσε ποτέ να χρηματοδοτήσει την κοινωνική ασφάλιση της χώρας για δύο λόγους: Ο πρώτος λόγος είναι γιατί δεν μπορούσε να δημιουργήσει όρους οικονομίας που να χρηματοδοτήσουν το σύστημα. Είναι γνωστό αυτό, δεν χρειάζεται να κάνω ιστορικές αναφορές. Μόνο αυτή η Κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ μπόρεσε να δημιουργήσει όρους οικονομίας που να δημιουργεί περίσσειμα, πλεόνασμα, αλλά και όρους ανάπτυξης που χρηματοδοτούν το σύστημα.

Το δεύτερο και σημαντικότερο είναι ότι και να μπορούσε δεν θα ήθελε να το κάνει, δεν θα ήταν ποτέ στις προτεραιότητές της. Στις προτεραιότητές της θα ήταν κάποια άλλα ζητήματα. Να αναπτύξει κάποιους άλλους τομείς που θα ήταν σύμφωνοι με το πολιτικό και ιδεολογικό της πρόγραμμα. Εμείς θέλαμε, γιατί αυτό είναι σύμφωνο με τις δικές μας προτεραιότητες.

Και εδώ ακριβώς θέλω να αναφερθώ στη σοβαρή τοποθέτηση που έκανε ο κ. Μάνος. Είπε ο κ. Μάνος: Πού ξέρουμε αν στο τέλος της τριακοπενταετίας ή της πενηντοκταπενταετίας, όπως είπε, το έλλειμμα στο ΑΕΠ θα είναι στο 30% ή στο 300% η συνεισφορά της κοινωνικής ασφάλισης στο ΑΕΠ;

Πρώτα-πρώτα θέλω να επισημάνω από τα στοιχεία που υπάρχουν, ότι με τον τρόπο που αντιμετωπίζεται το ζήτημα η Ελλάδα έρχεται στο μέσο όρο και λίγο καλύτερα από το μέσο όρο της Ευρώπης. Υπάρχουν χώρες που το κοινωνικό τους σύστημα χρηματοδοτεί την κοινωνική ασφάλιση με γενναία συνεισφορά σε σχέση με το ΑΕΠ, όπως Γερμανία, Γαλλία –όλες οι ανεπτυγμένες χώρες– Σουηδία, Δανία –δεν χρειάζεται να αναφερθώ σε όλα τα επιμέρους– και εμείς υποτερούμε. Βέβαια, είμαστε πολύ καλύτερα από ορισμένες άλλες χώρες, είμαστε περίπου στη μέση. Με τον τρόπο αυτό όμως ξεπερνάμε το μέσο όρο κατά τι και στεκόμαστε σ' εκείνο που απαιτεί η κοινωνική συνείδηση της Ευρώπης.

Πέρα όμως από αυτά, τα οποία φαίνονται λίγο θεωρητικά αν και δεν είναι τόσο, η απάντηση που θα ήθελα να δώσω στο μεγάλο ερώτημα τι θα γίνει αν αυξηθεί παραπάνω το ΑΕΠ, τι θα γίνει αν δεν επαρκούν οι δυνατότητές μας για να καλύψουμε αυτό που υποσχόμαστε, που εγγυόμαστε σήμερα, τι θα γίνει αν παραδείγματος χάρη διακινδυνεύσουν οι οικονομικοί όροι σύγκλισης που επετεύχθησαν, όπως, η μείωση του δημοσίου χρέους, η απάντηση είναι πολύ απλή για μας. Εμείς που θεμε-

λιώσαμε την οικονομική σταθερότητα της χώρας θα συνεχίσουμε να τη θεμελιώνουμε και να την ενισχύουμε. Το δημόσιο χρέος θα συνεχίσουμε να το μειώνουμε. Όμως στις προτεραιότητές μας, πώς κατανέμουμε τον κοινωνικό πλούτο ανατρέπουμε τα δεδομένα διότι βάζουμε σε πρώτη σειρά, σε πρώτη προτεραιότητα την κοινωνική ασφάλιση. Εάν από τα πράγματα χρειάζεται να ληφθούν μέτρα για να αντιμετωπιστεί η σταθερή πορεία της οικονομίας, αυτό δεν θα γίνει σε βάρος της κοινωνικής ασφάλισης, θα γίνει σε βάρος άλλων τομέων που έχουν τρίτη, τέταρτη ή πέμπτη κατανομή, σημασία, σε μας.

Καταλήγοντας, λοιπόν, κανείς βλέπει ότι εκείνο που αυτή τη στιγμή γίνεται με αυτό το νομοσχέδιο είναι ότι στην πραγματικότητα κάνουμε ανακατανομή του κοινωνικού πλούτου, που παράγει ο ελληνικός λαός. Κάνουμε μια ανακατανομή που είναι προς όφελος του ελληνικού λαού.

Όλα αυτά στοιχεία, κύριοι συνάδελφοι, με πείθουν ότι το νομοσχέδιο είναι σωστό και πρέπει να ψηφιστεί. Βέβαια, όταν συζητήσουμε τα άρθρα έχω κάποιες επιμέρους παρατηρήσεις, παραδείγματος χάρι, για ποιο λόγο κάνουμε μόνο τα οκτώ - εννέα ταμεία και δεν «μπαίνουμε» και σε όλα τα ταμεία όπως των δημοσιογράφων...

(Στο σημείο αυτό κτυπάει το κουδούνι λήξεως του χρόνου ομιλίας του κυρίου Βουλευτή)

Μισό λεπτό, κύριε Πρόεδρε. Τελειώνω αμέσως.

...για ποιο λόγο η πολιτεία και ο ελληνικός λαός ενισχύει το σύστημα της κοινωνικής ασφάλισης, αλλά παρ' όλα αυτά οι κοινωνικοί πόροι εξακολουθούν να μην πηγαίνουν ισομερώς σε όλους. Είναι μια περιέργη υπόθεση ισότητας, την οποία είδα πάλι να την αναπτύσσει η εισηγητική αντίληψη αναφερόμενη στη γυναίκα και σε διάφορες άλλες καταστάσεις.

Δεν ενδιαφερόμαστε για την τυπική ισότητα. Μας ενδιαφέρει η ανατροπή της κοινωνικής ανισότητας. Αυτό ισχύει και για τις γυναίκες. Εάν, για να ανατρέψουμε την κοινωνική ισότητα, χρειάζεται να παραβιάσουμε την τυπική ισότητα, αυτή είναι η ιδεολογία μας. Η ιδεολογία μας δεν είναι να εκπληρώνουμε τις προϋποθέσεις κάποιας θεσμικής λειτουργίας που βάζει η Ευρωπαϊκή Ένωση για τον άνδρα και για τη γυναίκα ή για το πριν και για το μετά.

(Στο σημείο αυτό κτυπάει το κουδούνι λήξεως του χρόνου ομιλίας του κυρίου Βουλευτή)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Παναγιώτης Σγουριδής): Καλώς, κύριε συνάδελφε.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΜΑΝΤΕΛΗΣ: Στόχος μας είναι η κοινωνική ασφάλιση να γίνεται υπέρ του χαμηλοσυνταξιούχου και όχι υπέρ του υψηλοσυνταξιούχου.

Εν πάση περιπτώσει, κύριοι συνάδελφοι, για να ολοκληρώσω, αυτά είναι λεπτομέρειες. Δεν αλλάζουν το χρώμα, δεν αλλάζουν την κατεύθυνση, δεν αλλάζουν τη γενική συνολική αντίληψη ότι αυτό το νομοσχέδιο στέκεται δίπλα στον πολίτη, απαντά θετικά στα ερωτήματά του και -το κυριότερο- παρεμβαίνει στη λειτουργία της οικονομίας ανακατανομώντας υπέρ του λαού τους πόρους της.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΠΑΣΟΚ)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Παναγιώτης Σγουριδής): Καλώς.

Ορίστε, κύριε Σαλαγιάννη, έχετε το λόγο.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΣΑΛΑΓΙΑΝΝΗΣ: Κύριε Πρόεδρε, κατ' αρχάς θα ήθελα να κάνω ένα μικρό σχόλιο γι' αυτά που άκουσα περί «επιθανάτιας» Κυβέρνησης.

Ειλικρινά αναρωτιόμουν τι μανία έχει αυτή η Δεξιά με τις παραφυσίες της να παριστάνει κάθε φορά το γιατρό από τον Παπαδόπουλο, που έκανε τον ορθοπεδικό και έβαλε το χέρι της δημοκρατίας στο «γύψο», μέχρι τον Καραμανλή, που υβριστικά κάθε φορά χωρίς να σέβεται το ίδιο του το αξίωμα μιλά με τρόπο υβριστικό για τον Πρωθυπουργό της χώρας ως πανικόβλητο και ως αδύναμο, μέχρι σήμερα που ο άλλος ο συνάδελφος μιλούσε για επιθανάτια Κυβέρνηση. Και δεν ξέρω ως τι ήλθε εδώ ο κ. Καρατσαφέρης, ως νοσοκομειακό ή ως γραφείο κηδεών;

Η Δεξιά έχει μια μανία με τις παραφυσίες της να μιλά με τρόπο χειρουργικό, με τρόπο ιατρικό.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Παναγιώτης Σγουριδής): Με ιατρικούς

όρους.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΣΑΛΑΓΙΑΝΝΗΣ: Ναι, είναι τραγωδία γι' αυτούς!

Εγώ, λοιπόν, είμαι μηχανικός και ως μηχανικός θα μιλήσω. Κι εγώ και όλοι από χτες μέχρι σήμερα ακούσαμε σε μια διεξοδική συζήτηση όλες τις φωνές. Ε, είναι τραγικά αποκαλυπτικό πόση πραγματική πολιτική γύμνια υπάρχει. Και θα έλεγα ότι αυτή η πολιτική γύμνια επιχειρείται να καλυφθεί με μια πολιτική υποκρισία.

Η Νέα Δημοκρατία σ' αυτό το κορυφαίο θέμα -ο κ. Καρατσαφέρης είπε ότι αφορά όλα τα νοικοκυριά, αφορά στην ουσία όλη την Ελλάδα και όλη την κοινωνία- δεν έχει ψελλίσει. Μούγκα! Και όταν μιλά, δεν ξέρει τι θέλει και τι λέει, τι υποστηρίζει και τι δεν υποστηρίζει, πού διαφωνεί και πού συμφωνεί!

Είναι πραγματικά αποκαλυπτικό να ακούμε επί εικοσιπέντε λεπτά της ώρας τον Πρόεδρο της Αξιωματικής Αντιπολίτευσης να κενολογεί και μάλιστα με «τουπέ». Είναι πραγματικά αποκαλυπτικό, διότι δεν υπάρχει κόμμα που διεκδικεί με όρους την εξουσία και τη διακυβέρνηση της χώρας που να μην έχει να προτείνει στην ελληνική κοινωνία κάτι συγκεκριμένο, κάτι νέο, κάτι δυναμικό. Να πει ότι «εγώ έρχομαι και προτείνω αυτό ή το άλλο, ότι αντιπαράθεμα!». Τίποτα! Και διεκδικεί με όλα αυτά τη διακυβέρνηση της χώρας!

Τι μας κάνει; Καταγγέλλει εμάς, όχι προβάλλοντας την άποψή της, αλλά με το φόβο μην τύχει και έχουμε κανένα κέρδος στις προτάσεις μας. Δεν έχει την τόλμη να πει ότι όταν έλθει θα καταργήσει αυτά που κάνουμε εμείς. Γιατί τρέμει μπροστά στο φόβο των ασφαλισμένων και των εργαζομένων. Αυτό δεν είναι πολιτική υποκρισία; Είναι αυτό ίδιον ενός κόμματος που πορεύεται -τάχα- προς τη διακυβέρνηση της χώρας ή ακούει την γκρίνια του κόσμου και θαρρεί πως ο κόσμος θα αυτοκτονήσει για χάρη της;

Λοιπόν, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, είναι πραγματικά πρωτοφανές μετά από τόσες ώρες συζήτησης να απαιτούμε εμείς του ΠΑΣΟΚ οι Βουλευτές από τον Πρόεδρο της Νέας Δημοκρατίας να μας αποκαλύψει έστω και λίγες απ' αυτές τις περίφημες προτάσεις του και να μην ακούμε απολύτως τίποτα. Μετά τη συζήτηση επί της αρχής θα επιχειρήσει το απόγευμα -το έχει ήδη διαμηνύσει- ηρωική έξοδος. Αυτό όμως δεν είναι ηρωική έξοδος, είναι χορός του Ζαλόγγου. Γιατί; Για να αποφύγει το «μαρτύριο της σταγόνας», που σημαίνει ότι σε κάθε διάταξη θα πρέπει να λέει ποια είναι η θέση της, ποια είναι η άποψή της, τι λέμε εμείς, τι λένε αυτοί, πού συμφωνεί, πού διαφωνεί.

Τα επόμενα χρόνια θα ξέρει ότι αυτή της την αποχώρηση θα την πληρώνει καθημερινά. Εμείς του ΠΑΣΟΚ οι Βουλευτές, όπως ακούσατε όλοι από τις τοποθετήσεις μας, δεν ήρθαμε εδώ για να τοποθετηθούμε από κάποιο κομματικό καθήκον, ούτε για κάποιους λόγους παραταξιακής πειθαρχίας.

Σε ένα κορυφαίο θέμα αντιδράσαμε, όταν έπρεπε να αντιδράσουμε και μάλιστα έντονα, ήρθαμε να υπερασπιστούμε μια άποψη που συμπυκνώνει με τις δεδομένες δυνατότητες και με τις δεδομένες συνθήκες ό,τι καλύτερο μπορούμε γι' αυτή και για τις επόμενες γενιές και με ένα τρόπο που είναι θεμελιωμένος γερά για να μπορεί να είναι και κοινωνικά δίκαιος, αλλά και συμβατός με μια πορεία της οικονομίας στέρεας στο μέλλον. Γι' αυτό υπερασπιζόμαστε αυτή μας εδώ την πρόταση.

Ευχαριστώ πάρα πολύ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΠΑΣΟΚ)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Παναγιώτης Σγουριδής): Ο κ. Γιακουμάτος έχει το λόγο.

ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ ΓΙΑΚΟΥΜΑΤΟΣ: Κύριε Πρόεδρε, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι πραγματικά η ικανότητα της Κυβέρνησης και των στελεχών -απεδείχθη και στο ασφαλιστικό- να βαφτίζεται το ψάρι κρέας είναι δική σας πατέντα.

Και το λέω αυτό, κύριε Πρόεδρε, γιατί; Μιλήσατε για κοινωνικό διάλογο, για εθνική και οικουμενική συμφωνία και ενώ ακούγαμε από μεγαλόσχημα κυβερνητικά στελέχη αυτή τη μεγάλη κουβέντα του κοινωνικού διαλόγου, που δεν είναι τύποις είναι ουσία, βλέπουμε ένστολους και σώματα ασφαλείας να μπαίνουν στο νομοσχέδιο χωρίς καμία συζήτηση και βλέπουμε να

απεργούν σήμερα οι ναυτικοί γιατί ξεφύγατε από αυτά που τους είχατε υποσχεθεί και να απειλούν με απεργία και το τετραήμερο που έχει προγραμματιστεί και για τους Έλληνες και για τους τουρίστες η Ελλάδα θα έχει τρομακτικό οικονομικό πλήγμα. Έτσι εννοείτε το διάλογο. Εννοείτε μια οικουμενική συμφωνία και έναν κοινωνικό διάλογο, όταν η ΓΣΕΕ, η ΑΔΕΔΥ, όταν όλοι οι φορείς, όλοι οι εργαζόμενοι είναι στο πεζοδρόμιο, απεργούν. Τέτοιο διάλογο; Διάλογο προσχηματικό; Διάλογο κλειστό, κομματικό; Διάλογο ανειλικρινή; Έτσι τον εννοείτε. Αυτός είναι ο κοινωνικός διάλογος και χάρισμά σας!

Το δεύτερο που θα ήθελα να πω, κύριε Πρόεδρε, είναι το εξής. Παρακολουθώ από το πρωί, όπως και στις τρεις προηγούμενες συνεδριάσεις, μονότονα, μια σπέκουλα των στελεχών του ΠΑΣΟΚ να λένε για τις θέσεις της Νέας Δημοκρατίας. Έφθασε στο σημείο η Κυβέρνηση, κύριε Πρόεδρε, να επαναφέρει ότι πριν από δύο χρόνια, ενώ υπήρχε η ξεκαθαρισμένη, κρυστάλλινη θέση της Νέας Δημοκρατίας, στο site της Νέας Δημοκρατίας μπήκαν κάποιες προσωπικές θέσεις κάποιου. Θα μπορούσα και εγώ ως χάκερ του ηλεκτρονικού υπολογιστή να μπω στο site του ΠΑΣΟΚ. Και ενώ, λοιπόν, έχουμε ξεκαθαρίσει και έχουμε δηλώσει επανειλημμένα ότι αυτές οι θέσεις δεν μας δεσμεύουν ερχόμαστε σήμερα και ανακαλύψαμε στη Βουλή και τον πολιτικό χάκερ, τον κύριο Υπουργό να ξαναεπαναφέρει αυτό το θέμα. Τελεία και παύλα. Για μας είναι ξεκαθαρισμένη η θέση μας. Τα λέω αυτά, γιατί; Γιατί μελιστάλακτα όλα τα στελέχη του ΠΑΣΟΚ μονότονα λένε ότι δεν έχει θέσεις η Νέα Δημοκρατία.

Κύριε Πρόεδρε, έχουμε ξεκαθαρίσει, έχουμε δημοσιοποιήσει και έχουμε δώσει τις θέσεις της Νέας Δημοκρατίας από το Σεπτέμβριο του 2001. Εν πάση περιπτώσει, να σας τις διαβάσω και να τις καταθέσω και στα Πρακτικά της Βουλής, γιατί μπορεί να μην είσθε ακουστικοί τύποι, αλλά τουλάχιστον να είσθε οπτικοί.

Λέει, λοιπόν, η Νέα Δημοκρατία: «Καθολικός, δημόσιος, αναδιανεμητικός χαρακτήρας της κοινωνικής ασφάλισης στη βάση της αλλαγής των γενεών». Μη μιλάτε σε μας για αλλαγή των γενιών, μη μιλάτε για αναδιανεμητικό σύστημα. Είναι η πρώτη και βασική θέση, ξεκάθαρη της Νέας Δημοκρατίας.

Δεύτερον, μιλάμε για το σεβασμό της τριμερούς χρηματοδότησης, μιλάμε για τη διατήρηση των ορίων ηλικίας συνταξιοδότησης. Όπως βλέπετε τους νόμους της Νέας Δημοκρατίας σήμερα η ηλικία συνταξιοδότησης για τους άνδρες, εκτός των βαρέων και ανθυγιεινών, είναι τα εξήντα δύο χρόνια όσο και ο μέσος όρος στην Ευρωπαϊκή Ένωση και θα αυξάνεται μέχρι το 2007, οπότε θα είναι εξήντα πέντε χρόνια. Είναι ξεκάθαρη η θέση. Είναι ο θεμελιακός νόμος της κοινωνικής ασφάλισης, ο νόμος 1902 που στηριχθήκατε, είναι ο νόμος του κ. Σουφλιά. Ξεκάθαρο, είναι ο νόμος του κ. Σουφλιά, να το καταλάβετε. Να το μάθετε.

Μιλάμε και για τις κατώτατες συντάξεις, γιατί άκουσα εδώ «κροκοδείλια δάκρυα»! Είστε τελώνες και φαρισαίοι, είστε υποκριτές, όταν μιλάτε για την κατώτατη σύνταξη και όταν λέει ο Υπουργός ότι σήμερα στο σπίτι του συνταξιούχου δεν μιλάνε για Νέα Δημοκρατία.

Σας λέω, κύριε Υπουργέ, και σας το είπα και χθες ότι σήμερα στο σπίτι του ΠΑΣΟΚ δεν μιλάνε για την προεκλογική απάτη των εκατόν πενήντα δύο χιλιάδων δραχμών για σύνταξη.

Γιατί κανένα στέλεχος του ΠΑΣΟΚ δεν κάνει καμία αναφορά και κανένας Βουλευτής από εσάς δεν μίλησε για τις εκατόν πενήντα δύο χιλιάδες δραχμές που προεκλογικά υποσχεθήκατε;

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Παναγιώτης Σγουριδής): Μίλησε ο Αντιπρόεδρος της Βουλής, ο κ. Σγουριδής, και τα εξήγησε!

ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ ΓΙΑΚΟΥΜΑΤΟΣ: Κύριε Πρόεδρε, έρχονται εδώ και λένε για σαράντα χιλιάδες σύνταξη που καθόρισε ο νόμος Σιούφα. Αυτό είναι σπέκουλα, είναι ψέμα, είναι και υποκρισία! Ο νόμος έλεγε ότι σαράντα χιλιάδες το ανταποδοτικό και μετά προστίθεται ο κοινωνικός πόρος και σχετικά με τη σύνταξη αναφερόταν ένα ποσό δέκα επτά χιλιάδων δραχμών.

Κύριε Πρόεδρε, εμείς στο πρόγραμμά μας και στις θέσεις μας -τα οποία καταθέτω στα Πρακτικά- λέμε ότι για μας κατώ-

τατη σύνταξη είναι οι εκατόν πενήντα δύο χιλιάδες δραχμές για όλους τους ασφαλισμένους. Κύριε Μαντέλη, κανείς από τους λαϊστάτους Βουλευτές -που πολλά λέγατε και πολλά «κροκοδείλια δάκρυα» ρίξατε- δεν το επεσήμανε αυτό στο νομοσχέδιο.

Σήμερα, αυτός ο νόμος που ψηφίζει το ΠΑΣΟΚ λέει για εξήντα πέντε χιλιάδες δραχμές σύνταξη στο δημόσιο υπάλληλο, κύριε Μαντέλη. Δηλαδή, σήμερα, το 2002, επιάρεστε για τις εξήντα δύο χιλιάδες δραχμές σύνταξη που δίνετε στο δημόσιο τομέα!

Σας παρακαλώ πολύ να διαβάσετε τις δέκα πέντε θέσεις της Νέας Δημοκρατίας!

Κύριε Πρόεδρε, θα ήθελα να μιλήσω για ένα λεπτό σχετικά μ' αυτό που είπε ο κύριος Πρωθυπουργός για τις εισροές και τις εκροές. Ο κύριος καθηγητής, ο κ. Σημίτης, ο Πρωθυπουργός της χώρας, μίλησε με μία λογική «συγκοινωνούντων δοχείων» και είπε το εξής: Το σύστημα έχει εισροές -δηλαδή τις εισφορές, την κρατική επιχορήγηση- και έχει και εκροές. Τι ζητάει η Νέα Δημοκρατία; Ζητάει να αυξήσουμε τις εισφορές για να έχουμε μεγαλύτερες εισροές, να αυξήσουμε τη χρηματοδότηση για να έχουμε μεγαλύτερες εισροές ή ζητάει να αυξήσουμε τις συντάξεις για να έχουμε μεγαλύτερες εκροές; Μήπως ζητάει να ελαττώσουμε τις συντάξεις για να έχουμε λιγότερες εκροές; Αυτό είπε ο κύριος Σημίτης.

Όμως, κύριε Πρόεδρε, ουδέν ψευδέστερον τούτου, ουδέν απατηλότερον!

Κύριε Πρόεδρε, εμείς λέμε ότι οι εκατόν πενήντα αντισφαλιστικές διατάξεις που πέρασε η Κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ από το 1992 μέχρι σήμερα, επιβάρυναν την κοινωνική ασφάλιση. Ένα πρώτο παράδειγμα είναι ότι πουλάτε προβληματικές επιχειρήσεις. Ποιος πληρώνει, όμως, το κόστος της πλασματικής σύνταξης των πέντε ετών που δίνετε στην ΕΡΤ ή στην Ολυμπιακή;

Σας είπε ο Πρόεδρος του κόμματός μας, ο κ. Καραμανλής, ότι εμείς την πρόωρη συνταξιοδότηση, τον πλασματικό χρόνο συνταξης, θα τον δώσουμε από τον κρατικό προϋπολογισμό. Λέμε, λοιπόν, στον κ. Σημίτη ότι εμείς ζητάμε τριμερή χρηματοδότηση, μιλάμε για καθαρούς πόρους, εισροές και εκροές, οι οποίες δεν θα είναι μέσα από την κοινωνική πολιτική της πληρωμής εισφορών που ασκεί η Κυβέρνηση.

(Στο σημείο αυτό κτυπάει το κουδούνι λήξεως του χρόνου ομιλίας του κυρίου Βουλευτή)

Κύριε Πρόεδρε, τελειώνοντας θα ήθελα να πω ότι εμείς δηλώνουμε ξεκάθαρα το τι θα κάνουμε. Δεν είμαστε ούτε «μαστροχαλαστές» πολιτικοί ούτε «κατεδαφιστές»! Αυτή η ταμπέλα σας ανήκει! Το έχετε αποδείξει έμπρακτα και το διάστημα 1990-1993, όταν αποχωρούσατε όλοι «εν χορώ» και καταγγέλλατε ότι αυτός ο νόμος θα είναι ο πρώτος που θα καταργήσετε μόλις γίνετε κυβέρνηση. Τον τηρείτε μέχρι τώρα και, όπως σας έδειξα, με αυτούς τους νόμους σήμερα ακόμα στηρίζετε!

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Παναγιώτης Σγουριδής): Καλώς, κύριε Γιακουμάτο.

ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ ΓΙΑΚΟΥΜΑΤΟΣ: Τελειώνω, κύριε Πρόεδρε.

Εμείς προσπαθήσαμε, αγωνιστήκαμε -και στον κοινωνικό διάλογο και στις Διαρκείς Επιτροπές και στην Ολομέλεια σε δύο μεγάλες συνεδριάσεις- να σας φέρουμε σε μία σωστή κατεύθυνση. Προσπαθήσαμε και αγωνιστήκαμε, ώστε η ασφάλιση να είναι βιώσιμη και να μην πάνε χαμένοι οι κόποι των συνταξιούχων.

Εσείς επιμένετε! Σ' αυτόν το δρόμο, όμως, η Νέα Δημοκρατία δεν θα σας ακολουθήσει! Η Νέα Δημοκρατία πραγματικά θα αναλάβει τις ευθύνες της, για να έχει ο ηλικιωμένος τη σύνταξη και ο άρρωστος το φάρμακο!

(Στο σημείο αυτό ο Βουλευτής κ. Γεράσιμος Γιακουμάτος καταθέτει για τα Πρακτικά τα προαναφερθέντα έγγραφα, τα οποία βρίσκονται στο αρχείο του Τμήματος Γραμματείας της Διεύθυνσης Στενογραφίας και Πρακτικών της Βουλής)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Παναγιώτης Σγουριδής): Καλώς.

Κύριε Αμπατζόγλου, έχετε το λόγο.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΑΜΠΑΤΖΟΓΛΟΥ: Κύριε Πρόεδρε, παρακολουθώντας τη συζήτηση και τον πλούτο των απόψεων που έχουν εκτεθεί, γίνεται φανερό ότι όλα τα μέλη της Εθνικής Αντιπροσωπεί-

ας αναγνωρίζουν ότι η κοινωνική ασφάλιση των εργαζομένων δεν είναι μόνο τα χρήματα, αλλά είναι κοινωνικό αγαθό και αναγνωρισμένο κοινωνικό δικαίωμα.

Αναρωτιέται, λοιπόν, κανείς πόσο ευνομούμενη μπορεί να θεωρείται η ελληνική πολιτεία, όταν θεωρεί ότι η αύξηση του προσδόκιμου επιβίωσης, μια αύξηση για την οποία η ανθρωπότητα έχει αγωνιστεί επί εκατονταετίες, είναι αντίπαλος, είναι το πρόβλημα της βιωσιμότητας του κοινωνικού ασφαλιστικού συστήματος.

Επειδή, οι κυβερνήσεις δεν μπορούν να καθαρέσουν τους εργαζομένους, επιλέγουν λύσεις που οδηγούν είτε στην αύξηση των ορίων ηλικίας είτε στη μείωση του ύψους των συντάξεων. Αναλογίζεται κανείς αν οι εργαζόμενοι δεν δικαιούνται να απολαύσουν τις επιπτώσεις του πολιτισμού και της εξέλιξης με τη μία ή την άλλη μορφή.

Ένα δεύτερο ερώτημα που θα ήθελα να θέσω, είναι πώς εξηγείται να έχουμε από όλη την Ευρώπη τις υψηλότερες εισφορές, να έχουμε τη χειρότερη παροχή υπηρεσιών ασφάλισης και εν τέλει τεράστια ελλείμματα. Αυτό το ερώτημα έμεινε αναπάντητο, διότι ουδείς, κυρίως από τα δύο μεγάλα κόμματα, ήθελε να αναγνωρίσει ότι υπάρχει, ότι υποκρύπτεται πίσω από τα τεράστια ελλείμματα η κατασπατάληση των αποθεματικών των ταμείων και η μη εκπλήρωση των κρατικών υποχρεώσεων.

Το ΠΑΣΟΚ δεν ανακάλυψε βεβαίως σήμερα το σύστημα κοινωνικής ασφάλισης, ούτε σήμερα καλείται να εκδηλώσει την ευαισθησία του. Είχε τη δυνατότητα, το είχε στο πρόγραμμά του από το 1981 που ανέλαβε την Κυβέρνηση. Πώς εξηγείται λοιπόν η επίκληση αυτής της ευαισθησίας και το 1,3 τρισεκατομμύριο που χρωστούσε το κράτος στο ΙΚΑ την εικοσαετία '79-'99, που κυρίως κυβέρνησε το ΠΑΣΟΚ;

Υπήρξε μία συνεχής επίκληση οικονομικών μεγεθών, κυρίως από τον οικονομικό Υπουργό -και στην Επιτροπή και στην Ολομέλεια- για να υποστηριχθεί η οικονομική πρόταση της Κυβέρνησης. Ο κ. Χριστοδουλάκης είπε επί λέξει ότι «Αποδείξαμε πως η κρατική επιχορήγηση των τριών ενάτων δεν αρκεί». Τα στοιχεία όμως που ήρθαν στη δημοσιότητα, αποδεικνύουν ότι η χρηματοδοτική πρόταση του κ. Χριστοδουλάκη υπολείπεται του 10%, που προέβλεπε ο νόμος Σιούφα.

Εν πάση περιπτώσει, ουδέποτε ζήτησαν από τους Βρετανούς αναλογιστές να εκτιμήσουν ακριβώς αυτό το περιβάλλον ένα τρίτο της κρατικής επιχορήγησης. Δεν είναι, λοιπόν, δυνατόν να γίνεται επίκληση αυθαίρετων συμπερασμάτων μαθηματικών μοντέλων, με τα οποία μπορεί ο καθένας, ανάλογα με τα εισερχόμενα στοιχεία, να προσδιορίζει και τα συμπεράσματα και τα αποτελέσματα.

Θέλουμε, επίσης, να επισημάνουμε ότι το παρόν σχέδιο νόμου προβλέπει ένα σύνολο προεδρικών διαταγμάτων, υπουργικών αποφάσεων και διαπιστωτικών πράξεων, οι οποίες δίνουν μία εν λευκώ επιταγή στην Κυβέρνηση, για να χειριστεί ουσιαστικά θέματα και κυρίως, όπως προβλέπει το άρθρο 6 παράγραφος 4, για να μπορεί να αλλάξει το σύνολο της επικουρικής σύνταξης.

Ο ομιλητής του ΠΑΣΟΚ ανέφερε ότι η σιωπηρή πλειοψηφία στηρίζει το παρόν σύστημα και ότι το ΠΑΣΟΚ στήνει ευήκοον ους στα αιτήματα των πολιτών. Θα ήθελα να πω ότι η επίκληση της σιωπηρής πλειοψηφίας είναι μάλλον ατυχής. Η πρώτη επίκληση έγινε από τον Πρόεδρο Νίξον έναντι των διαδηλώσεων που συγκλόνισαν την Αμερική στην περίοδο του πολέμου του Βιετνάμ, δηλαδή, ότι θα μπορούσαν να υπάρχουν συγκρίσιμα μεγέθη, αν είχαμε διαδηλωτές υπέρ της κυβερνητικής πρότασης. Και τέτοιος δεν υπήρξε κανείς.

Το ευήκοον ους δεν μπορεί να προσαρμόζεται κατά το δοκούν. Το 2001, όταν ξέσπασε η κοινωνική αναταραχή με τις προτάσεις Γιαννίτη, η Κυβέρνηση σύσσωμη τις υποστήριξε και πρώτος και καλύτερος ο κύριος Πρωθυπουργός.

Έτσι, λοιπόν, καλό θα είναι η κυβέρνηση, όχι μόνο του ΠΑΣΟΚ, αλλά όλες οι κυβερνήσεις να στήνουν ευήκοον ους στα αιτήματα των πολιτών, αλλά προ Θεού, ας μη γίνεται πλέον επίκληση της σιωπηρής πλειοψηφίας.

Τελειώνοντας, θα θέλαμε να πούμε, κύριε Πρόεδρε, ότι το παρόν σχέδιο νόμου και η οικονομική πρόταση της κυβέρνησης

δεν εξασφαλίζει τη βιωσιμότητα του συστήματος, αφού δεν κατοχυρώνει την υποχρεωτική χρηματοδότηση, δεν εξασφαλίζει τη ρήτρα της πλεονασματικής λειτουργίας, παρακάμπτει το θέμα της πρόσθετης χρηματοδότησης, παραγράφει τις υποχρεώσεις του κράτους.

Για τους λόγους αυτούς ο Συνασπισμός το καταψηφίζει.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Παναγιώτης Σγουριδής): Κύριοι συνάδελφοι, έχω την τιμή να ανακοινώσω στο Σώμα ότι η Διαρκής Επιτροπή Οικονομικών Υποθέσεων καταθέτει την έκθεσή της στο σχέδιο νόμου του Υπουργείου Οικονομίας και Οικονομικών «Απαγόρευση παιγνίων».

Ο κ. Σιούφας έχει το λόγο.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΣΙΟΥΦΑΣ: Δεν θα μιλήσει πρώτα ο κύριος Υπουργός;

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Παναγιώτης Σγουριδής): Όχι, εσείς ως Βουλευτής θα δευτερολογήσετε, όπως δικαιούστε.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΣΙΟΥΦΑΣ: Λογάριαζα ότι θα υπάρχει λόγος και αντίλογος. Γι' αυτό το είπα, κύριε Πρόεδρε.

Κύριε Πρόεδρε, κύριοι συνάδελφοι, νομίζω ότι η συζήτηση η οποία γίνεται από χθες στην Ολομέλεια είναι εξαιρετικά δημιουργική, αλλά και αποκαλυπτική για ολόκληρο τον ελληνικό λαό και πιστεύω ότι στιγμές ειλικρίνειας και αρκετών Βουλευτών του ΠΑΣΟΚ, αλλά θα έλεγα και συνέπειας και αξιοπιστίας προς τον ίδιο τους τον εαυτό ανέδειξαν αρκετές πτυχές, απ' αυτές τις οποίες με εξαιρετικά ευφυή τρόπο προσπαθεί να καλύψει με περιτύλιγμα, αλλά και με τη γνωστή ικανότητα την οποία διαθέτει ο Υπουργός Κοινωνικών Ασφαλίσεων, λόγω της μακράς θητείας του στο στυλβωτήριο της Κυβέρνησης ως εκπρόσωπός της, αλλά πιστεύω ανεπιτυχώς.

Θέλω να σταθώ σε τρία πράγματα, γιατί περίμενα ότι θα υπήρχε κάποια απάντηση από την πλευρά της Κυβέρνησης. Άκουσα πριν τον Υπουργό Εργασίας και Κοινωνικών Ασφαλίσεων να ομιλεί για πολύ μεγάλη αύξηση της απασχόλησης, η οποία δεν φαίνεται. Η έκθεση από τους αναλογιστές, την οποία λάβατε υπόψη σας, λέει ότι ο αριθμός των απασχολούμενων και των ασφαλισμένων στο ΙΚΑ μεταξύ των ετών 2002 και 2007 θα αυξηθεί από ένα εκατομμύριο πεντακόσιες εικοσι δύο χιλιάδες σε ένα εκατομμύριο εξακόσιες εικοσιπέντε χιλιάδες. Σε άλλο σημείο η έκθεση αναφέρει ότι μόνο το 2004 θα έχουμε ένταξη πεντακόσιες χιλιάδες ανέργων, ανασφαλιστών και οικονομικών μεταναστών.

Τι συμβαίνει, λοιπόν; Ποιο από τα δύο στοιχεία είναι το αληθές και τι ακριβώς είναι αυτή η μελέτη, η οποία βεβαίως δίνει πολύ λιγότερα. Γιατί είναι φανερό από την εξέλιξη του ελλείμματος, σε σχέση με την έκθεση την οποία είχατε πάρει πέρυσι -και αφού τώρα λέτε ότι δίνετε πολύ περισσότερα- ότι το έλλειμμα θα είναι πολύ μικρότερο και συνεπώς οι επιπτώσεις στο σύστημα από την παρέμβαση την οποία κάνετε θα είναι μικρότερες. Είναι από τα ακατανόητα.

Βεβαίως είναι αποκαλυπτική η ανάλυση την οποία σας κατέθεσα και απάντηση δεν πήρα. Ελπίζω στη συνέχεια που θα μιλήσετε να υπάρξει και σ' αυτό το θέμα απάντηση.

Σε ό,τι αφορά τα πολιτικά θέματα, τα οποία έθεσε προς την πλευρά της Νέας Δημοκρατίας με εξαιρετικά μεγάλο πάθος, ζητώντας την απάντηση ο εισηγητής του Κυβερνώντος κόμματος και συμπολίτης μου και, επειδή, δεν θα ήθελα να ανοίξω έναν ενδοθεσσαλικό πόλεμο -μου αρκεί προς το παρόν ο καρδοπιστικός με τον αρκαδικό πόλεμο και η αντιπαράθεση- θα ήθελα να πω τα εξής.

Τι τα θέλατε, αγαπητέ κύριε συνάδελφε, αυτά τα ιατρικά; Ο ίδιος ο Πρωθυπουργός σας σε κάποια στιγμή μίλησε και με ιατρικούς όρους και μάλιστα είπε ότι είναι και ο γιατρός του ΠΑΣΟΚ. Τι τα θέλετε αυτά και τα ανακατεύετε τούτη την ώρα; Είναι πολύ πιο μεγάλα και πιο ουσιαστικά τα πράγματα τα οποία έχουμε να κουβεντιάσουμε.

Τρία πράγματα θα πω για να καταλήξω, κύριε Υπουργέ.

Πρώτον, ασχοληθήκατε πολύ περισσότερο με τη Νέα Δημοκρατία και τις θέσεις της, έστω και αν τις αρνείστε, παρά με την υπεράσπιση του νομοσχεδίου σας.

Δεύτερον, δεν βγάλατε μιλιάρη -από μία πλευρά πολύ καλά κάνατε- για την αλλαγή της θέσης από πέρυσι στο φέτος.

Βεβαίως είπατε ότι αλλάξαμε την προσέγγιση του προβλήματος και αντί να το πάμε στο 2050, τώρα το κουβεντιάζουμε μέχρι το 2032. Ο συνάδελφός σας, ο κ. Πάγκαλος, όμως είπε ότι ούτε μέχρι το 2027 μπορούμε να κάνουμε προβλέψεις. Εσείς λύνετε το πρόβλημα μέχρι το 2032. Μακάρι αυτό να είναι προς το καλό του ελληνικού λαού και προς το καλό των ασφαλισμένων.

Κλείνω, κυρία Πρόεδρε, λέγοντας –διότι δεν ήθελα να μείνει αναπάντητη η αποστολή, την οποία απεύθυνε ο κ. Ρέππας αναφερόμενος στη Νέα Δημοκρατία για τα έδρανα της Αντιπολίτευσης– ότι αυτό, αγαπητέ κύριε Υπουργέ, θα το κρίνει ο ελληνικός λαός, ούτε οι αφορισμοί οι δικοί σας ούτε οι δικοί μας. Μας κρίνει ο ελληνικός λαός. Υπάρχουν πράξεις και παραλήψεις, υπάρχει συνέπεια και αξιοπιστία προς κάθε πλευρά. Όταν θα έρθει η ώρα, θα είναι η ώρα της κρίσεως για όλους μας.

Θέλω όμως να σας διαβεβαιώσω ότι αυτή η κατάρρευση, που παρατηρείται στη σοσιαλδημοκρατία σχεδόν σε ολόκληρη την Ευρώπη, δεν θα αργήσει να έρθει και εδώ. Πιστεύω –είναι η εκτίμησή μου– ότι το ΠΑΣΟΚ θα έχει πολύ χειρότερη τύχη απ' ό,τι είχε ο Ζοσιέν στη Γαλλία.

Ευχαριστώ, κύριε Πρόεδρε.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του Νέας Δημοκρατίας)

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΜΑΝΤΕΛΗΣ : Μέχρι να έρθει εδώ, θα έχει αλλάξει και στην Ευρώπη.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Παναγιώτης Σγουριδής): Ορίστε, κύριε Υπουργέ, έχετε το λόγο για επτά λεπτά, για να κλείσετε τη συνεδρίαση.

ΡΟΒΕΡΤΟΣ ΣΠΥΡΟΠΟΥΛΟΣ (Υφυπουργός Εργασίας και Κοινωνικών Ασφαλίσεων): Κύριοι συνάδελφοι, ολοκληρώθηκε ένας κύκλος. Πιστεύω ότι αυτό, που τελικά κατεδείχθη, είναι ότι κυρίως το κόμμα της μεζονος Αντιπολίτευσης ουσιαστικά φυγομάχησε και στην διαδικασία της επιχειρηματολογίας. Οι θέσεις τους ήταν αντικρουόμενες και ασαφείς. Θα επανέλθω σε αυτό και θα το αποδείξω με δύο-τρία συγκεκριμένα παραδείγματα.

Θέλω, όμως, να σταθώ σε κάποιες αναφορές που έκανε ο κ. Τσιόγκας. Πιστεύω ότι σε αυτήν την Αίθουσα έχουμε χρέος να σεβόμαστε και τις διαδικασίες και κυρίως τις δημοκρατικές ευαισθησίες όλων μας. Φράσεις, που ακούστηκαν στο Κοινοβούλιο, όπως «φασιστική έπαρση», «φασιστική επίθεση», και μάλιστα με ύφος Μουσολίνι, δεν τιμούν αυτήν την Αίθουσα και κυρίως δεν τιμούν ούτε το κόμμα, στο οποίο ανήκετε.

Αγαπητέ συνάδελφε, θα ήθελα να σου πω κάτι ακόμα. Προέρχεται από ένα κόμμα, που έχει υποστεί πολλά από τέτοιες φασιστικές αντιλήψεις σε σχέση με την εκτίμηση των πραγμάτων. Με μία ιδιαίτερη έπαρση γνωμοδοτείτε ή μάλλον γνωμοδοτείς ως κοινωνικός εισαγγελέας. Δεν θέλω να ακυρώσω το κόμμα σου συνολικά.

Με ποιο στόχο, αγαπητέ συνάδελφε; Να δικαιώσεις τι; Να συσπειρώσεις τι; Να καθοδηγήσεις τι; Εν πάση περιπτώσει, πιστεύω ότι η Αριστερά δεν έχει τελειωμό. Μην την τελειώσετε εσείς, που επικαλείστε ότι είστε κεντρικός πυρήνας της Αριστεράς, πριν από την ώρα της. Τέτοιες τοποθετήσεις πάντως την τελειώνουν με συστηματικό και καταλυτικό τρόπο.

Εμείς παρ' όλα αυτά θα συνεχίσουμε να σας θεωρούμε διαφορετικούς. Δεν νομίζω βέβαια ότι εσείς μπορείτε κάτι τέτοιο. Δεν μπορείτε να σπιλώνετε –σε σχέση με τα συνδικάτα– πρόσωπα με ένα τέτοιο αφαιρετικό τρόπο. Δεν μπορείτε να μιλάτε έτσι αυθαίρετα για ανθρώπους με μία ολόκληρη διαδρομή. Πιστεύετε ότι, όταν είστε εσείς σε μία απόφαση της ΓΣΕΕ, ανεξάρτητα ποια είναι η πλειοψηφία ή η μειοψηφία, μόνο όταν εσείς εκφράζεστε μέσα σε αυτή, έχει δικαίωμα η ΓΣΕΕ να μπει σε αυτήν τη θέση.

Πόσες φορές ακυρώσατε ή δεν υπογράψατε αποφάσεις της πλειοψηφίας; Ολόκληρες δεκαετίες ακυρώνετε τη συλλογική λειτουργία των θεσμών και των συνδικάτων.

Κύριοι συνάδελφοι, για όλα είναι διδακτική αυτή η διαδικασία. Θα σταθώ σε δύο-τρία σημεία, που ακούστηκαν από τη μεριά της μεζονος Αντιπολίτευσης. Ουσιαστικά η Αξιωματική Αντιπολίτευση είπε τρία πράγματα: Πρώτον, μας κατηγορήσε

ότι επιβαρύνουμε δημοσιονομικά το μέλλον της χώρας. Δεύτερον είπε, ότι προβαίνουμε σε ρυθμίσεις, που θίγουν τους ασφαλισμένους. Το είπε και αυτό. Ένα τρίτο, που είπε, είναι ότι καταργούμε το πρότυπο της τριμερούς χρηματοδότησης, που είχε θεσπίσει ο ν. 2084. Αυτές είναι οι βασικές κατηγορίες ή πολιτικές διαφωνίες, γιατί νομίζω ότι έτσι πρέπει να χαρακτηριστούν.

Απαντήθηκαν με διάφορους τρόπους από Βουλευτές, από τον Υπουργό, από πολλούς Βουλευτές και ακυρώθηκαν. Και τα τρία αυτά επιχειρήματα ανετράπησαν. Οι μόνοι οι οποίοι δεν μπορούν να κατανοήσουν ότι ανετράπησαν είναι οι εισηγητές ή εν πάση περιπτώσει η καθοδηγητική ομάδα της Νέας Δημοκρατίας, γιατί νομίζω ότι οι Βουλευτές στο σύνολό τους και ο λαός το έχει κατανοήσει. Είπε ο κ. Αμπατζόγλου, αν δεν κάνω λάθος, στο τέλος ότι εν τη ρύμη του λόγου μας κάποιος από εμάς εγώ ή ο κύριος Υπουργός, είπαμε ότι η σιωπηρή πλειοψηφία στηρίζει το σχέδιο νόμου. Μένει σιωπηρή ή έμεινε σιωπηρή ή δεν είναι σιωπηρή και να είστε σίγουροι ότι δεν είναι σιωπηρή. Πάντως μένει έκθαμβη για τον τρόπο που επιχειρείται, από τις πολιτικές δυνάμεις και κυρίως από κόμματα τα οποία διεκδικούν την Κυβέρνηση, να προσεγγίσουν ένα θέμα που αναμφίβολα θέλει πολιτική συμφωνία, κοινωνικό διάλογο και συναίνεση. Παντού έτσι αντιμετωπίζεται. Εκεί ο λαός και σιωπά και είναι έκθαμβος μπροστά στην πολιτική σας υπευθυνότητα. Νομίζω μάλιστα ότι ποτέ δεν γίνεται να αντιγράφονται πρακτικές. Το 1992 δεν είναι 2002, όπως και το 1974 δεν είναι 2004. Από τότε μέχρι σήμερα έχουμε μια διαρκή προσπάθεια εμπέδωσης, διέγερσης, θεσμικής ολοκλήρωσης της δημοκρατίας. Άλλα ήταν τα πολιτικά προαπαιτούμενα, άλλα ήταν τα αιτήματα το 1974 άλλα το 1980, άλλα το 1992, άλλα το 2002 και ίσως να είναι εντελώς διαφορετικά τα επόμενα χρόνια.

Επιχειρείτε μερικές φορές να μας αντιγράψετε αλλά νομίζω ότι αποτυγχάνετε γιατί το ΠΑΣΟΚ εξελίσσεται με βάση το χρόνο και με βάση τα δεδομένα. Εσείς πάτε κόντρα στο χρόνο, κόντρα στα δεδομένα την ώρα που το κρίσιμο ζήτημα για την Ελλάδα είναι η διεθνοποίηση του προβληματισμού και η δημιουργία μιας ευρωπαϊκής αντίληψης και σεις σκέφτεστε εθνοκεντρικά. Την ώρα που απαιτείται ένας ευρύτερος προβληματισμός για την αντιμετώπιση των θεμάτων της κοινωνικής ασφάλισης εσείς κλείνετε στο καβούκι σας. Την ώρα που απαιτείται ένας άλλος προβληματισμός εσείς ουσιαστικά έρχεστε πίσω σε συντηρητικές θέσεις που σε τίποτα πια δεν μπορούν να δώσουν απάντηση στα νέα ευρωπαϊκά δεδομένα.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΣΙΟΥΦΑΣ : Αυτή είναι η αντιγραφή μας;

ΡΟΒΕΡΤΟΣ ΣΠΥΡΟΠΟΥΛΟΣ (Υφυπουργός Εργασίας και Κοινωνικών Ασφαλίσεων): Έτσι ερμηνεύετε δυστυχώς τις εξελίξεις, έτσι θεωρείτε ότι προσαρμόζεστε με αυτές. Ουσιαστικά είστε το μόνο κόμμα στην Ευρώπη που δεν αρθρώνει ένα σύγχρονο λόγο, ένα λόγο συμβατό και απολύτως διακριτό με τις ευρωπαϊκές εξελίξεις.

Θέλω να κλείσω, κύριε Πρόεδρε, με ένα θέμα που νομίζω ότι αρκετοί συνάδελφοι εδώ το εντόπισαν, αλλά θέλω να το αποτυπώσουμε σε συγκεκριμένο παράδειγμα. Ένα από τα κύρια θέματα τα οποία διατυπώθηκαν είναι ότι για τους δημοσίου υπαλλήλους, με τον τρόπο που ρυθμίζει το συνταξιοδοτικό, ψηφίσατε μειώσεις στις συντάξεις τους. Θέλω να δηλώσω κατηγορηματικά ότι δεν υπάρχει ούτε ένας δημόσιος υπάλληλος στην κατηγορία και στην βασική ομάδα 1983-1992 διότι περί αυτής της ομάδας πρόκειται του οποίου η σύνταξη να μειώνεται έστω και μία δραχμή.

Θέλω να καταθέσω στα Πρακτικά ενδεικτικά παραδείγματα. Θα διαρκέσει η διαδικασία της συζήτησης. Δέχομαι, λοιπόν, οποιοσδήποτε συνάδελφος έστω και αν αποχωρήσει να μας φέρει το όνομα και το επώνυμο ενός δημοσίου υπαλλήλου που όποτε και αν συνταξιοδοτηθεί δεν θα πάρει τουλάχιστον πάνω από 20.000 δραχμές αύξηση.

(Στο σημείο αυτό ο κ. Υφυπουργός Εργασίας και Κοινωνικών Ασφαλίσεων κ. Ροβέρτος Σπυρόπουλος καταθέτει για τα Πρακτικά τα προαναφερθέντα έγγραφα, τα οποία έχουν ως εξής:

ΡΟΒΕΡΤΟΣ ΣΠΥΡΟΠΟΥΛΟΣ (Υφυπουργός Εργασίας και Κοινωνικών Ασφαλίσεων): Κλείνω με μια επισήμανση. Αγαπητοί συνάδελφοι, μηδενίσατε κάτι άλλα. Μηδενίσατε κάτι, όπου οφείλετε να μην το μηδενίζετε, όποια διαφορά και αν έχουμε. Καταβάλλαμε μια μεγάλη προσπάθεια σε όλο αυτό το χρονικό διάστημα για να διαμορφώσουμε μέσα από τη διενέργεια ενός πολύμορφου κοινωνικού διαλόγου όρους συσπείρωσης των διάφορων κοινωνικών ομάδων και ιδιαίτερα των ασφαλισμένων για τη συγκρότηση ενός ενιαίου ταμείου.

Αυτή η διαδικασία θα έπρεπε να είναι μία διαδικασία ανάδειξης, εμπέδωσης και ενίσχυσης αυτής της πρωτοβουλίας. Η αποχώρησή σας, ο πολιτικά μεταπρατικός τρόπος, με τον οποίο αντιμετωπίζετε αυτήν την προοπτική συνολικά και ιδιαίτερα οι θεσμικές διεργασίες δεν είναι σωστά πράγματα. Ξέρουμε με ποιο τρόπο λειτουργούν τα στελέχη σας στους επί μέρους χώρους, όπου εκεί επιχειρείτε να απομονώσετε τις δυνάμεις, να διαμορφώσετε όρους και προϋποθέσεις ρήξης στην προοπτική της ενότητας, δηλαδή, να αποδυναμώνετε έμπρακτα την προοπτική της συσπείρωσης όλων των υπόλοιπων ταμείων στο μεγάλο ενιαίο ταμείο.

Κύριοι συνάδελφοι, για ποιον δουλεύετε; Δουλεύετε προς όφελος της εθνικής οικονομίας, προς όφελος των εργαζομένων, ή το μόνο που σας απασχολεί είναι τι ποσοστά θα πάρει η ΔΑΚΕ στις επόμενες εκλογικές και συνδικαλιστικές διαδικασίες; Έτσι λειτουργείτε, κύριοι συνάδελφοι. Προσπαθείτε να πείτε ότι εμείς κάποτε λειτουργούσαμε έτσι. Ποτέ δεν λειτουργούσαμε έτσι. Όποτε οι δικές μας δυνάμεις, τα συνδικάτα, έθεταν πολύ μεγάλα θέματα, διεκδικώντας τα.

(Στο σημείο αυτό κτυπάει το κουδούνι λήξεως του χρόνου ομιλίας του κυρίου Υφυπουργού)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Παναγιώτης Σγουριδής): Κύριε Υπουργέ, τελειώνετε, σας παρακαλώ.

ΡΟΒΕΡΤΟΣ ΣΠΥΡΟΠΟΥΛΟΣ (Υφυπουργός Εργασίας και Κοινωνικών Ασφαλίσεων): Κύριε Πρόεδρε, αρκετοί συνάδελφοι υπερέβησαν το χρόνο.

Κλείνοντας, πιστεύω ότι ο κύκλος αυτού του διαλόγου απέδειξε πως η Νέα Δημοκρατία δεν έκανε διάλογο, δεν απετόλμησε διάλογο σε όλα τα επίπεδα, σε συνδικαλιστικό, πολιτικό ή κομματικό επίπεδο, γιατί ακριβώς δεν ήθελε να ομολογήσει τις θέσεις της. Αυτό είναι.

Βέβαια ο κ. Κακλαμάνης με απόλυτη σαφήνεια είπε τι δεν θα πείραζε η Νέα Δημοκρατία, αν γινόταν κυβέρνηση. Είπε για την αναλογιστική αρχή και, εξαιρώντας επιδεικτικά τι θα πείραζε η Νέα Δημοκρατία, είπε ότι το 70% θα το έκανε 60%, τις 132.000 δραχμές θα τις έκανε 45.000 δραχμές και θα ανέτρεπε...

ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ ΓΙΑΚΟΥΜΑΤΟΣ: Σχετικά με τις 152.000 δραχμές, αυτό το είπε και ο κ. Καραμανλής. Σας παρακαλώ πολύ.

ΡΟΒΕΡΤΟΣ ΣΠΥΡΟΠΟΥΛΟΣ (Υφυπουργός Εργασίας και Κοινωνικών Ασφαλίσεων): Κοιτάξτε, έχετε παραμείνει ο μόνος Έλληνας που συνεχίζετε να λέτε ένα ψέμα σε σχέση με τις 152.000 δραχμές. Σας παρακαλώ, συμβουλευτείτε τους Βουλευτές του κόμματός σας. Κοντεύετε να γίνετε γραφικός με τις 152.000 δραχμές. Σας παρακαλώ πολύ.

(Στο σημείο αυτό κτυπάει επανειλημμένα το κουδούνι λήξεως του χρόνου ομιλίας του κυρίου Υφυπουργού)

Άρα, λοιπόν, η Νέα Δημοκρατία δήλωσε τι σκεφτόταν να κάνει, αν ποτέ γινόταν κυβέρνηση. Όμως, δεν παρευρέθη σε αυτήν τη διαδικασία. Δεν έδωσε τη μάχη ούτε με διάλογο ούτε εδω, γιατί δεν θέλει να ομολογήσει τις θέσεις της. Αυτή είναι η μόνη αλήθεια.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΠΑ.ΣΟ.Κ.)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Παναγιώτης Σγουριδής): Καλώς, κύριε Υπουργέ.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΣΙΟΥΦΑΣ: Κύριε Πρόεδρε, για πρώτη φορά ένας Υπουργός του ΠΑ.ΣΟ.Κ. ερμηνεύει άριστα αυτά που υποστήριζε η Νέα Δημοκρατία.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Παναγιώτης Σγουριδής): Κύριοι συνάδελφοι, κηρύσσεται περαιωμένη η συζήτηση επί της αρχής του νομοσχεδίου «Μεταρρύθμιση συστήματος κοινωνικής ασφάλισης».

Έχει υποβληθεί αίτηση ονομαστικής ψηφοφορίας Βουλευτών της Νέας Δημοκρατίας επί της αρχής του νομοσχεδίου, της οποίας το κείμενο έχει ως εξής:

«Προς τον Πρόεδρο της Βουλής
ΑΙΤΗΣΗ

Για διενέργεια ονομαστικής ψηφοφορίας, κατ' άρθρο 72 του Κανονισμού της Βουλής, επί της αρχής του νομοσχεδίου σχεδίου «Μεταρρύθμιση Συστήματος Κοινωνικής Ασφάλισης»

Οι Αιτούντες

1. Γεράσιμος Γιακουμάτος.
2. Θανάσης Μπούρας.
3. Κωνσταντίνος Καραμπίνας.
4. Σπύρος Σπύρου.
5. Πέτρος Μαντούβαλος.
6. Γεώργιος Δεικτάκης.
7. Γεώργιος Κωνσταντόπουλος.
8. Σταύρος Καλογιάννης.
9. Ηλίας Φωτιάδης.
10. Αθηναίος Φλωρίνης.
11. Γεώργιος Ορφανός.
12. Γεώργιος Καρασμάνης.
13. Κωνσταντίνος Τσιπλάκης.
14. Ζέττα Μακρή.
15. Νικήτας Κακλαμάνης.
16. Δημήτριος Σιούφας.
17. Μιχαήλ Χαλκίδης.
18. Ελευθέριος Παπαγεωργόπουλος.
19. Ευάγγελος Πολύζος.

Θα αναγνώσω και τον κατάλογο των υπογραφόντων την αίτηση της ονομαστικής ψηφοφορίας, Βουλευτών για να διαπιστωθεί αν υπάρχει ο απαιτούμενος από τον Κανονισμό αριθμός για την υποβολή της.

Ο κ. Γεράσιμος Γιακουμάτος. Παρών.

Ο κ. Θανάσης Μπούρας. Παρών.

Ο κ. Κωνσταντίνος Καραμπίνας. Παρών.

Ο κ. Σπύρος Σπύρου. Παρών.

Ο κ. Πέτρος Μαντούβαλος. Παρών.

Ο κ. Γεώργιος Δεικτάκης. Παρών.

Ο κ. Γεώργιος Κωνσταντόπουλος. Παρών.

Ο κ. Σταύρος Καλογιάννης. Παρών.

Ο κ. Ηλίας Φωτιάδης. Παρών.

Ο κ. Αθηναίος Φλωρίνης. Παρών.

Ο κ. Γεώργιος Ορφανός. Παρών.

Ο κ. Γεώργιος Καρασμάνης. Παρών.

Ο κ. Κωνσταντίνος Τσιπλάκης. Παρών.

Η κα Ζέττα Μακρή. Παρούσα.

Ο κ. Νικήτας Κακλαμάνης. Παρών.

Ο κ. Δημήτριος Σιούφας. Παρών.

Ο κ. Μιχαήλ Χαλκίδης. Παρών.

Ο κ. Ελευθέριος Παπαγεωργόπουλος. Παρών.

Ο κ. Ευάγγελος Πολύζος. Παρών.

Κύριοι συνάδελφοι, υπάρχει ο απαιτούμενος από τον Κανονισμό αριθμός υπογραφόντων την αίτηση ονομαστικής ψηφοφορίας Βουλευτών.

Συνεπώς διακόπτουμε τη συνεδρίαση για δέκα (10') λεπτά, σύμφωνα με τον Κανονισμό.

(ΔΙΑΚΟΠΗ)

(ΜΕΤΑ ΤΗ ΔΙΑΚΟΠΗ)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Παναγιώτης Σγουριδής): Επαναλαμβάνεται η διακοπή συνεδρίασης.

Κύριοι συνάδελφοι, το Προεδρείο εκτιμώντας τις ανάγκες του νομοθετικού έργου σύμφωνα με τον Κανονισμό (άρθρο 72 παράγραφος 3), θα λύσει τη συνεδρίαση για σήμερα Τρίτη 19 Ιουνίου 2002 και ώρα 18.00' με αντικείμενο εργασιών του Σώματος νομοθετική εργασία, ονομαστική ψηφοφορία επί της αρχής και συνέχιση της συζήτησης επί των άρθρων και του συνόλου του σχεδίου νόμου «Μεταρρύθμιση συστήματος κοινωνικής ασφάλισης».

Λύεται η συνεδρίαση.

Ώρα λήξης 17.45'.

